

Umberto Tortellieni

Az ellopott vaporetto

Első fejezet

Abban a pillanatban, amikor a menetrend szerinti vaporetto megérkezett a Szent Imre lagúnába, még senki nem sejtette, hogy ez a csinosnak egyáltalán nem mondható alkalmatosság példátlan bűntény főszereplőjévé válik.

Egy olaszföldön abszolúte szokványos eseménnyel kezdődött minden: a vaporettót nemes egyszerűséggel ellopták. Köztudott, hogy Rómában a vespás rablók boszorkányos ügyességgel kapkodják le a gyanútlanul sétáló, és az olasz néplélekről mit sem sejtő külföldi hölgyek válláról a táskát, ami ebben a műfajban maga a kifinomultság, ám itt szó sem volt ilyesmiről. Miközben Luigi, a kormányos, és Giancarlo, a kapitány a mólón állva segítettek az utasoknak lekászálódni a kissé nyirkos fedélzetről, a lagúna zöld vizéből kibukkant egy kéz, és némi tapogatózás után megragadta a vaporetto peremét. Röviddel ezután egy másik kéz is előbukkant a víz alól, majd egy lucskos fej, és végül egy csatakos matróztest. Mire Giancarlo és Luigi föleszméltek, a vaporetto – mintegy két tucat amerikai, japán és bangladeshi turistával a fedélzetén –, már el is távolodott a mólótól.

Giancarlo szájából kipottyant a jóféle pugliai dohánnyal tömött pipa, Luigi szeme pedig úgy elkerekedett, hogy a tökéletességet kereső Leonadro da Vinci elismerően csettintett volna, ha látja. Luigi először azt hitte, nem tette üresbe a motort, de amikor az a lagúna közepén megfordult, észrevette, hogy a kormányznál egy matróztrikós árnyék ügyeskedik. A lopás ténye tehát kievickélt az egyéb hipotézisek ágbogas dzsungeléből és megérkezett a rideg valóság gondosan kaszált legelőjére.

*

– Ki annyira reménytelenül hülye, hogy ellopjon egy vaporettót? – kérdezte félig önmagától, félig hűséges beosztottjától Pietro Maccaroni felügyelő, amikor megkapta a bejelentést a bűnesetről. A beosztottja, Paolo Celentino csupán névrokona volt a híres énekessel, vagy még az sem, mert miként olvasóink láthatják, Paolo i-vel írta a nevét. Fontos különbség, nem beszélve arról, hogy Celentino tizedes talán az egyetlen volt egész olaszföldön, aki nem tudott énekelni.

Mivel a kérdésre nem érkezett válasz, Maccaroni felügyelő a hangos gondolkodás mezejére lépett. Ez a módszer nagyon hatásos, ha regényírók alkalmazzák, mert ugye, sokkal barátságosabb egy szereplőtől hallani azt, amit az író le is írhatna. Reméljük, ezzel a kedves olvasó is messzemenőkéig egyetért.

– A vaporetto csak egy teknő, még fémhulladéknak sem éri meg, de mert úgy értesültem, nem minden utas szállt ki belőle, a rabló gyakorlatilag túszoikat ejtett. Jelen esetben ez lehetett a motiváció. Ha most magyar lennék, azt mondanám jobbak ma a túszo, mint holnap egy túszo, de nem vagyok magyar így arra következtetek, biztosan van közöttük legalább egy atomtudós vagy IT-szakember, akiért busás váltságdíjat lehet kérni. Megvan az utaslista?

Paolo Celentino halovány mosollyal, szinte szánakozva tekintett a felettesére, akit nemrég helyeztek ide Milánóból, tehát fogalma sem volt a velencei lagúnák természetéről.

– A vaporettón nincs utaslista – mondta szemtelenül, mert ő tősgyökeres velencei volt és mielőtt rálépett volna a rendőri pályára, évekig dolgozott a helyi gondola- és vaporettoiparban. – A turisták megveszik rá a jegyet, fölszállnak és kész.

– Értem – bólintott Maccaroni felügyelő, miközben egy tintaceruzával játszott. Ez volt a mániája, aminek még majd jelentősége lesz, de erről majd a maga idejében. – Akkor nincs más hátra, mint a károsult alapos kikérdezése.

– Az ürgét jól ismerem, több kisebb stiklije is volt, műkincslopás, falfirkák, meg ilyesmi. A neve jól cseng alvilági körökben – mondta a tizedes.

– Giancarlo Rotundelli – emelt föl az asztalról egy papírt a felügyelő. – Hol van most ez az ember?

– Odakint vár. Bevezessem?

– Legyen szíves!

Celentino tizedes távozott a velencei módon áporodott levegőjű irodából, majd röviddel később feldúltan tért vissza.

– Az emberünk olajra lépett!

– Hogy érti ezt?!

– Ahogy mondom: eltűnt, felszívódott, köddé vált, de mindennek előtt távozott. Megtehetette, hisz nem volt letartóztatva.

– Különös, nagyon különös... – dünnyögte a felügyelő, és az ablak felé fordulva belebámult az iroda kilátását meghatározó, szűk, napfénytelen sikátorba.

*

Amikor Giancarlo Rotundelli kapitány távozására fény derült, és Maccaroni felügyelő emiatt mérgesen dobta rá tintaceruzáját a megoldatlan ügyeket tömbösítő aktakupacra, kissé távolabb, a káprázatos szépségű Milánóban, a Dóm téren, vagy precízebben a Vittorio Emanuele II. lovas szobrának pompás farizmára kilátást biztosító Gran Caffè Visconteo kávéház és pizzeria teraszán egy finom úrhölgy kevergette a fahéjas kapucsínóját.

A hölgyet Mauritzia Brigantinak hívták, és semmi köze nincs a történetünkhöz, kivéve, ha az olvasói igény, ez a sötét démon, főnixmadárként föl nem támad hamvaiból a közösségi média komment szekciójában, és nem követeli azt, hogy további figyelmet szenteljünk neki. Érdemes lesz ezt megfontolni, mert Mauritzia – a barátainak csak Ritzia – annak a szebb napokat megélt Briganti-családnak volt a leszármazottja, amely tekintélyes szülőültetvényeket tudhatott magáénak Umbria tartományban. Mielőtt az igénytelen, de nagy mennyiségben pacsmagolt chilei, dél-afrikai és főleg magyar borok meg nem ingatták a pozícióját, a Briganti Davola határokon innen és túl szépen fogyott, de a konténeres lötyök áradata véget vetett ennek az idilli állapotnak. Különösen egy magyar bor, bizonyos Csemői Lófiingató tett be a Briganti borgazdaságnak, mert bár karcos volt és savanyú, az olaszok mégis ezt itták a parmezános paszta mellé. A nehéz anyagi helyzetbe került Ritzia emiatt keserűen gyűlölte a magyarokat, és ezt nem is rejtette véka alá.

Amikor ez a kifinomult ízlésű hölgy helyet foglalt a Gran Caffè Visconteo teraszán, egyetlen magyar sem mászkált a Dóm téren, így megnyugvással kavargathatta észak-olasz módon készített kapucsínóját, aztán elővette kézitáskájából a La Gazzetta dello Sport reggeli kiadását és kinyitotta a Serie A eredményeit tartalmazó rovatnál. Ritzia ugyanis halálosan szerelmes volt Zlatan Ibrahimovicsba, aki ezekben a hetekben a Milan színeiben ontotta a gólokat. Azon a napon, amikor azt a bizonyos vaporettót Velencében oly rútul ellopták, az isteni Zlatanról nem jelent meg semmi a sportújságban, de a fogdóirodák egy a tízhez adták az oddsot, hogy fölbukkanhat Dóm téren. Ritzia mind a huszonhét évével abban reménykedett, hogy egyszer megpillantja a svéd hőst, aki ugyan félig bosnyák volt, vagy tán teljes egészében az, de ez semmit nem változtatott a helyzeten. Ritzia bízott magában és a gondviselésben, ezért napi rendszerességgel látogatta ezt a kávéházat, ami azért sem okozott neki gondot, mert innét csak egy futballistaköpcsnyire, a Victor Hugo utcában lakott.

Ritzia tehát a La Gazzetta dello Sport híreit böngészve szűrte a kapucsínóját, amikor egyszer csak sötét borulás takarta el fölötté a napot. A finom úrinő feljebb tolta fitos orrocskáján a napszemüveget, és tekintetét a sporteredmények, táblázatok zsziszegő hangyamezejéről ráemelte az előtte tornyosuló alakra. Zlatan Ibrahimovics állt előtte.

*

– Bocsánat hölgyem, régóta figyelem magát. Megengedi, hogy ideüljek? – mondta az isteni Zlatan, ami talán meglepetést okoz az olvasónak, de nem árt tudni, hogy a focipályák Akhilleusza amilyen durva és faragatlan volt a gyepen, olyan finomnak és elegánsnak mutatkozott a kocsmai asztalnál. Ez egy közismert bosnyák sajátosság, amit az isteni Zlatan őseitől genetikailag megörökölt.

– Hogyne, nénike, foglaljon helyet! – dadogta Ritzia, mert a hősök hőse, a remekbeszabott bombagólok keresztapja kéregető nénikének maszkírozva állt előtte. Mások természetesen nem ismerték volna fel, mert nem törődtek a kis híján két méter magas, izmos, szakállas és bajuszos nénivel, akinek ráadásul tarka bosnyák kendő takarta el a fejét, de Ritziát nem lehetett ilyen könnyen átverni.

Zlatan fürgén leült szemben Ritziával, aztán körbesandított, hogy nincs-e a közelben újságíró vagy más gyanús alak, majd visszafojtott hangon azt mondta:

– Régóta figyelem magát. Ugye, rendszeresen idejár kávézni azzal a citromsárga VW bogárral, ami egy kicsit odébb parkol?

– Mondhatni, napi rendszerességgel ide járok – rebegette Ritzia.

– Remek! – csapott az asztalra Ibrahimovics, hogy csak úgy táncoltak tőle a poharak meg a csészék. – Lenne egy kérésem magához: sürgősen Velencébe kell utaznom, de teljes titoktartás közepette. Ha lebukok, az alapjaiban rengeti meg nemcsak a Serie A-t, hanem az egész modern futballvilágot. Ugye, segít?

Olyan bánatos bociszemmel pislogott Ritziára a tarka bosnyák fejkendője alól, hogy hősönknék kis híján könnybe lábadt a szeme, de mert nő volt, és mert kislány korában olvasta Jane Austen Büszkeség és balítélet című remekét, tudta, hogy nem szabad azonnal igent mondania. Majd meggebedt az örömtől, hogy hamarosan egy légtérben lehet az imádott sztárral, mégis azt mondta:

– Hát..., nem is tudom. Sok a dolgom manapság.

– Akkor a viszont látásra! – mondta Zlatan, aztán föl pattant és fürgén belevegült a Dóm téren hullámozó tömegbe. Pár pillanat múlva már el is tűnt, mintha ott sem járt volna.

Ritiza úgy meglepődött, hogy levegőt venni is elfelejtett. Bármire számított, csak erre nem. Minden létező jelzővel elátkozta magát, hogy az olvasmányélményeit és nem a józan eszét követte, mert utóbbi esetben most vígan roboghatna az isteni Zlatannal Velence felé, ehelyett meg itt ül a kezében egy kihűlt csésze kapucsínóval. Kedve lett volna lefejelni az asztalt, vagy a pincért, vagy bárkit, amit elébe parancsol az élet.

De ha az olvasó azt hiszi, az isteni Zlatantól a kacér Ritzia végleg elbúcsúzott, nagyot és keserveset téved. Minden azon múlik, igényli-e a folytatást, mert ha ez a kívánság kommentek vagy megjegyzések formájában megfogalmazódik, lerántjuk a leplet a jövő titkáról, és megmutatjuk, hogyan alakult és kuszálódott ez a történeti szál. Mondom: ha ezt az olvasók kikövetelik maguknak, találkozhatunk még az isteni Zlatannal, de ha nem, visszatérünk Velencébe, ahol egészen meglepő fordulatot vett az ellopott vaporetto eddig sem rejtélymentes története.

*

Távolodjunk el egy időre a mesés Milánótól és térjünk vissza a nem kevésbé mesés Velencébe! Száz meg ezer okunk van erre, de elég, ha egyet említünk: Luigi, a kormányos. Abban az időszakban, amikor Ritzia pityeregve nézte a Dóm téren grasszálókat, és próbálta közöttük fölfedezni a vén koldusasszonynak öltözött Zlatan Ibrahimovicsot, Luigi, az ellopott vaporetto kormányosa a Zöld Lagúnához címzett bárban éppen jó barátjának, Razvan Popescunak mesélte a kalandjait.

Mielőtt az olvasó szemöldöke nagy ívben felfelé görbülne, eláruljuk, hogy Razvan Popescu román felmenőkkel rendelkezett, ami teljesen szokványos dolog Itáliában, főként a vendéglátó-iparban.

A jelenetbe azon a ponton kapcsolódunk be, amikor Luigi azt mondja:

– Ha meggebedek, akkor sem értem, mi ez az egész.

– Én úgyszintén – mondta Razvan, aki mielőtt a Zöld Lagúnában lehorgonyozott, szintén vaporetót kormányozott. – Mi ellopni való van egy ilyen ócska teknőn?

– Az égvilágon semmi – sóhajtott bele a poharába Luigi –, hacsak az utasokat nem számítjuk.

– Gondolom, azok is csak a szokásosak voltak.

– Hát persze! Javarészt bangladesiek meg skandinávok. Nem volt közöttük egy sem, aki figyelemre lett volna érdemes.

– Nézd, koma! – könyökölt rá a pultra Razvan. – Bármilyen van e mögött a sötét ügy mögött, az nem a mi sarunk. Most egy darabig nem lesz munkád, éhezni fogsz, meg minden, de ne búsulj, mi, románok mindig tudunk neked adni

valamilyen megbízást. Elviszel egy csomagot ide, vagy oda, és lepottyan érte egy kis lóvé.

– De én nem akarok a román maffiának dolgozni! – kiáltott fel Luigi. Még szerencse, hogy csak ők ketten tartózkodtak a kocsmában, leszámítva azt a girhes macskát, aki Zlatan Ibrahimovics képe alatt bóbiskolt. Razvan nagy Milan-drukker volt, azért.

– Nem erről van szó! – tárta szét a karját Razvan. – Ez mind tisztességes üzlet. Csupa szervkereskedelem, meg ilyesmi. Semmi lányfuttatás, ha erre gondolsz.

Luigi csak legyintett.

– Éppen most ütött be a krach, amikor a legnagyobb szükségem lenne a pénzre. A fiamat, a kis Porcelinót próbajátékra hívták a Milanhoz. Szereznem kéne neki egy menedzsert, hogy ne úgy menjen oda, mint egy szenegáli bizsuárus.

– Ha jól tudom, Porcelinó még csak hét éves.

– Hát éppen ez az! Még túl fiatal. Szakmai stáb kell neki, különben lóttek a karrierjének. Éppen ma akartam beszélni a főnökkel a fizetésemelés ügyében.

Hallgattak egy darabig.

– Mi lenne ha... – kezdte Razvan, aztán legyintett.

– Fejezd be, ha már elkezdted! – mondta Luigi ingerülten, miközben a zsebében bankjegyek után kotorászott.

– Arra gondoltam, hogy... öö... szóval izé... ha eladnád az egyik vesédet. Még ebben az alkoholtól lestrapált állapotában is megér vagy háromezer eurót.

Luigi szeme kinyuvadt, az arca meg olyan vörös lett, mint az ablakon bekukucskáló velencei naplemente. Már éppen azon volt, hogy valami otrombaságot vágjon a barátja fejéhez, amikor kivágódott az ajtó, és egy alacsony, füstösképű, erősen köpcös alak jelent meg a félfák között. Csöpögött róla a víz, de nem ez számított vele kapcsolatban a legnagyobb furcsaságnak, hanem hogy az erős ellenfényben is kristálytisztán látszott: a cipőjétől a lucskos hajáig tipikusan bangladesi.

*

A drága olvasó bizonyára kristálytisztán emlékszik arra a pillanatra, amikor Pietro Macaroni felügyelő az ablak felé fordulva belebámult az irodája kilátását meghatározó szűk, napfénytelen sikátorba. Most hosszan elidőzhetnének ennél a pillanatnál, de nem tesszük, mert tudjuk, hogy az olvasó idegei nincsenek kötélből, az ideje pedig drága, így csak annyi kitérőt teszünk, amennyi feltétlenül szükséges. A koszos ablaküvegen viszont tisztán látszott a felügyelő tükörképe, aki az optikai varázslat következtében még elnyűttebbnek

tűnt, mint amilyen volt. Ha jól saccolunk, lehetett vagy ötven éves. Ebben a korban az olasz férfiak többsége már leplezni igyekszik a feje búbján képződő hajhiányt, ezért Maccaroni felügyelő is keresztbe fésülte a haját, pontosabban azt a keveset, ami abból a sok nyomozás után megmaradt. Volt némi pocakja is, ám ezzel nem rítt ki a kollégái közül, mint ahogy azzal sem, hogy az itáliai nyomozók számára rendszeresített olcsó, kínai öltönyt viselte. Az olasz nyomozót erről ismerik fel világszerte, de főleg a piacon, amikor kimegy az irodából, hogy a szír péknél piláfot vásároljon. A felügyelő is inkább ezen, mármint a piláfon tűnődött, mert a vaporetto-üggyel nem volt kedve foglalkozni. Loptak itt már komolyabb vízi járműveket is, és egyik sem került elő. Legutóbb például egy tengeralattjárónak kelt lába, miután kísérletet tett, hogy áthajózzon a Grand Canale-on. Bement, de nem jött ki. Megesik az ilyen errefelé, úgyhogy ez a vaporetto már szinte nevetséges. Legjobb lesz, ha várnak pár napot, aztán kiállítják az aktát, hogy az ügyet bűncselekmény hiányában lezárják.

Ezen tűnődött, amikor a háta mögött megcsikordult az ajtó, és belépett Brunetti, a gyakornok.

– Egy labilis idegállapotú úr keresi a főnököt. Beengedjem? – kérdezte Brunetti, ami arra utalt, hogy odakint már vallatóra fogta az ipsét, és nem jutott vele sokra.

– Milyen ügyben van itt? – fordult meg a felügyelő.

– Az ellopott vaporetto miatt – mondta a gyakornok.

Maccaroni felügyelő és Celentino tizedes értetlenkedve nézett egymásra.

– Jól van, küldje be! – legyintett fáradtan a felügyelő, és lerogyott a karosszékébe. Újfent megbánta, hogy a határozott atyai intés ellenére a rendőri hivatást választotta, és nem lett hajóács vagy pap, esetleg pornószínész. Bármelyik pálya jobb lett volna, mint ezekkel a megoldhatatlan, kusza ügyekkel bajlódni. Tetézte a gondjait, hogy az anyósa nemrég hozzájuk költözött, ami máshol sem ok az örvendezésre, de olaszföldön maga a pokol. A felügyelőnek odahaza tehát két ellenséges nőszemély szívta a vérét, de főleg az anyósa, akiről még bőven lesz szó ebben a történetben. De ott tartottunk, hogy Brunetti betuszkolt a szűk irodába egy alacsony növésű, köpcös embert, akinek a bőre színéről egyértelműen látszott, hogy bangladeshi. Ahhoz a másik bangladesihez képest, aki nagyjából ez idő tájt a Zöld Lagúnában a kormányos Luigit, és Razvant, a pincért ijesztgette, ez az ember csontszáraz volt, viszont földöntúli módon feldúltnak látszott.

– Emberrablás történt! – mondta levegőért kapkodva, és egy bangladesi mintás zsebkendővel letörölte az izzadást a homlokáról.

Az olvasó most bizonyára megkérdezi: hogyan lehetséges az, hogy egy bangladesi gond nélkül szót ért egy olasz felügyelővel. Erre több magyarázat is létezik: 1) a jövevény irodalmi olasz nyelven szólalt meg. Mindez könnyűszerrel

elképzeltető, mert Bangladesben bizonyára van bölcsészképzés, a megfelelő olasz tanszékkal. De akinek ez nem elég, és most mosolyogva ingatja a fejét, hogy nana, ez azért nem ennyire egyszerű, érje be azzal, amit a keletnémetek találtak fel a múlt században. Emlékezzünk csak: az indiánok a Winnetou-filmekben irodalmi német nyelven csevegtek a sápadtarcúakkal, és gond nélkül megértették egymást. Tehát: 2) jelenetünk szereplői irodalmi német nyelven társalogtak, vagyis, eh! miket hordok itt össze-vissza: az Appennini-félsziget északi részén honos olasz nyelvjárásban. Ez utóbbit támasztja alá az, amit a bangladesi az iménti közléséhez nagy sietve hozzátett:

– Főnökömmel, a világszerte ismert és elismert Ravalpindi professzor úrral, az őslénybiológia szakértőjével ma délelőtt felszálltunk egy helyi vaporettóra, hogy egy laza városnézéssel egybekötve átbeszéljük a holnapi konferencia részleteit, de amikor a végállomáson kikötöttük, és a professzor úr visszament az utastérbe az ott felejtett jegyzeteiért, valaki az egész vaporettót jegyzettestől, professzorostól és vagy egy tucat egyéb utasostól elrabolta!

– Kicsoda ön, ha szabad érdeklődnöm? – kérdezte a felügyelő bágyadtan.

– Rahman Talisman vagyok, a professzor úr adjunktusa.

– És hogy került az események körforgásába?

– Ahogy mondtam volt: a vaporettón ültem a professzor úr mellett, még vagy két tucat őslénybiológus társaságában.

Ez nem elütés: Talisman nem beszélt tökéletesen az észak-itáliai nyelvjárást.

– Azt akarja mondani, hogy a teknőben csupa ilyen őslényes izé utazott?

– Gyakorlatilag ez történt. A konferencia szervezői ajánlották ezt a fakultatív kirándulást, fejenként húsz eurós önköltségi áron.

– Micsoda rablás! – jegyezte meg csendesen Luigi tizedes.

– Bizony az! – bólintott a bangladesi, akit a továbbiakban nevezzünk csak Talismandnak. – A professzor úr volt a legnagyobb név az egész csapatban. Az elrablása nem egy világhatalomnak állhat elemei érdekében.

– Szépen vagyunk – vakarta a tarjóját a felügyelő. – Az egyszerű lopás átminősült nemzetközi kémhistóriává.

– És ezzel még koránt sincs vége! – kukkantott be a végszóra Brunetti, a gyakornok. – Itt van a felügyelő úr anyósa is, és nagyon veri a tamtamot.

*

Az olasz anyósok természetrajzát már az etruszkok is plasztikusan ábrázolták. Gondoljunk csak a római Ősmúzeum alagsorában elhelyezett etruszk földanya szoborra, amit valószínűleg mindenki, így az olvasó is látott. A szobor

egyértelmű utalás arra a keleti bölcsességre, mely szerint az anyós akkor jó, ha porhanyós.

Pietro Maccaroni felügyelő a lehető legmesszebb menőkig egyetértett ezzel a tézissel. Az ő anyósa, Flavia asszony történetünk idején már több mint egy éve élt náluk, és mert a felügyelő neje egy galambtápot forgalmazó nemzetközi cég alkalmazottjaként sokat volt távol, egymaga vezette a háztartást. Ez alatt azt a tűrhetetlen parancsuralmat kell érteni, ami módfelett megviselte a jámbor természetű felügyelőt. Ő ugyanis nem az a bunyós, baltadobós és partraszállós detektív volt, akiket az amerikai filmekben látunk, hanem az, aki az aktákban éli ki önmagát. A felderített esetek többségében csupán kézbe vette és elolvasta a beérkezett jelentéseket, majd döntött a gyanúsított letartóztatásáról. Szinte sohasem nyúlt mellé, ami jórészt annak volt köszönhető, hogy Velencében nincsenek komplikált bűnügyek, viszont az anyósával ez a zseni sem tudott mit kezdeni.

Meg kell jegyeznünk, hogy Maccaroni felügyelő neje Nápoly környékéről származott, ahol közismerten nehéz az élet, és az emberek sokkal hajlamosabbak a keménykedésre, mint másutt. Különösen érvényes ez az ottani anyósokra, akiktől szerte Olaszthonban minden férj magas szinten retteg. A Nápoly környéki lányokat épp emiatt szöktetik meg, és hozzák fel északra, elejét véve ezzel a házasságot követő még nagyobb bajnak. Maccaroni viszont cselédkönyves carabinieri-ként is törvénytisztelő ember volt, így annak rendje módja szerint templomban vette nőül az akkor még szépséges Francescát, és hozta magával Velencébe, ahová a cselédkönyves év letelte után helyezték.

De ezek az idilli évek történetünk idején már nyomokban sem léteztek. A felügyelő keveset keresett, a fia Rómában, a lánya meg Milánóban élt, ő pedig itt tengődött egy szűk, levegőtlen irodában, ahová a napfény is importból érkezett. Most pontosan tudta, hogy az államelnököt, ha úgy adódik, akár a végtelenségig is várakoztathatja, de az anyósát egy percig sem, így lemondóan intett a tizedesnek, hogy bocsássa be a mamát.

Brunettinek még szalutálni sem volt ideje, Flavia asszony máris beviharzott, és nekiesett a vejének:

– Számtalanszor kértelek, hogy mint felelős szerv intézkedjél, de te ezt mindig elengedted a füled mellett!

– Az isten szerelmére, mi a baj, mama? Kigyulladt a Canal Grande? – kérdezte a felügyelő bágyadtan. A mellette álló Talisman és a kissé távolabb elhelyezkedő Celentino úgy nézett egymásra, ahogy csak két sokat megélt férfi nézhet egymás szemébe. Talisman talán még az elrabolt főnökéről is megfeledkezett, Celentino pedig arról, hogy elvileg kávéidő van, így kimehetne az utcára rágyújtani.

Flavia néni lehuppant az íróasztal elé helyezett szabványos olasz vattatásos poharakra, amely még Mussolini idejéből maradt ott, majd kért egy pohár vizet. A felügyelő öntött neki az asztalon lévő kancsóból.

– Molylepke íze van! – mondta Flavia néni az első korty után.

Brunetti gyakornoki alaposággal belenézett a kancsóba.

– Jéé, tényleg! Beledöglött egy kis huncut! – mondta.

– Mindegy! – legyintett Flavia néni. – Gondolom, kitalálsz, miért vagyok itt!

– Elképzelni sem tudom, minek köszönhetem ezt a szerencsét – így a felügyelő.

– Az a pimasz kölk a szomszédból már megint berúgta az utcai ablakot! Nem emlékszel, hogy kérve kértelek, tegyél valamit ez ellen?!

– De hát mit tehetek? Nyomozó vagyok, nem tornatanár!

– Bekopoghatnál hozzájuk, és beszélhetnél az apjával, hogy vegye el tőle a labdát!

– Rendben van, beszélek vele! Mit is mondott, hogy hívják a szomszédot?

– Fogalmam sincs. Az anyja azt szokta kiabálni a gyerekeknek, hogy megfőtt a pasta á la veneziana, gyere enni Porcelinó!

– Porcelino? – ráncolta a homlokát a Felügyelő. – Mintha már hallottam volna ezt a nevet. Porcelino, Porcelino, segítsen már tizedes!

– Alighanem ő az, akiről az Il Giornale-ban írtak. Azt mondják, szupertehetség. Képes volt negyed óráig dekázni egy cölöpön állva – mondta a tizedes.

– És mégis berúgta nálam az utcai ablakot – dűnnyögte a felügyelő.

– Igen, ezt én is furcsállom – jegyezte meg a tizedes. – Lehet, hogy szándékosan tette.

– Gondolja?

– Gondolám, azaz gondolom – így a tizedes.

Maccaroni a kalapja után nyúlt.

– Na és velem, meg az elrabolt professzorral mi lesz? – kérdezte bangladesi adjunktus a háttérből.

– Adja meg az adatait a tizedesnek, és várjon amíg vissza nem érünk – mondta a felügyelő és az anyósát maga elé engedve távozott.

Itt jegyezzük meg, hogy a felügyelő eltrafálta a lényegét: ez a Porcelinó-ügy lett a legfontosabb tétel a velencei kriminalisztika történetében a Dózse-korszaktól napjainkig. Csak ebben a pillanatban még senki nem tudott róla.

*

– Ezt ugye, nem mondd komolyan?!

Az általában korholási céllal használt mondat Milánóban, egy Victor Hugo utcai lakásban hangzott el. Délután felé hajlott az idő, a kicsiny, de szépen berendezett szobában pedig két hölgy üldögélt: a még mindig zaklatott Ritzia, és legjobb barátnője, a kevésbé zaklatott, de felettébb érdeklődő Lucia. Utóbbi nem volt az a szépség, akiért harci cselekményt kezdeményeznének a férfiak – gondoljunk, csak a trójai Heléna miatt kitört csetepatéra, nos ez a veszély itt nem fenyegetett. Lucia a nemzetközi szépségideál tízes skáláján legfeljebb ötöst érdemelt. Az orrát kissé túlméretezte a teremtő, és a folyamatos kozmetikai beavatkozás ellenére is sövénysűrű szemöldök burjánzott a homlokán. Aki mindennek alapján arra következtet, hogy Lucia ijesztően hatott a környezetére, nem téved sokat, bár ezt nem a külseje okozta. Egy széles karimájú, diszkrét árnyékot biztosító kalap alatt kalap vígan megélt volna bármelyik divatbemutatón, mert ott nem fenyegetett az a veszély, hogy megszólal.

És ha már ennyit foglalkoztunk vele, ne titkoljuk el azt sem, hogy Ritzia pontosan az ellentéte volt Luciának: az arca maga a bűbáj, sőt, mintha az ifjú Gina Lollobrigida, és az ugyancsak ifjú Claudia Cardinale ötvöződött volna benne. Nem úgy kell ezt érteni, mint Picasso Avignoni kisasszonyait, mert azokon a káosz és a rendezetlenség ötvöződik, Ritzia arca a régi idők díváinak legcsodálatosabb vonásait tükrözte vissza. Nagy kár, hogy lentebb az az elöl deszka hátul lécs típus volt, amely szinte elhessegeti magáról a férfipillantást. Kettejükéről még csak annyit, hogy Ritzia érzelmes, Lucia pedig okos volt, tehát jól kiegészítették egymást.

– De igen! Úgy otthagyt, ahogy az Udinese védelmét a múlt heti meccsen – mondta Ritzia, amiből a tiszteletreméltó olvasó kitalálhatja, hogy Zlatan Ibrahimovicsról, pontosabban a Dóm téren megélt kalandról beszélgettek.

– Ez hallatlan! – próbálta vigasztalni a barátnőjét Lucia. – Odamegy, megszólít, segítséget kér, aztán elszelel!

– És mindezt öregasszonynak öltözve. Ugye, milyen különös?

– Bizony az.

– Mi dolga lehetett Velencében?

– Valami titkos, és veszélyes ügy állhat a háttérben. Ez megmagyarázza, miért nem ment oda legálisan.

– De milyen titkos és veszélyes ügye lehet Zlatan Ibrahimovicsnak?

Lucia töltött magának az asztalon lévő borból, de mielőtt belekortyolt volna, úgy forgatta, nézegette a poharát, hogy látszott, egész másutt járnak a gondolatai.

– Vegyük szépen sorjában – mondta végül. – Azt ugye, tudjuk, hogy Zlatan az idény végén valószínűleg visszavonul.

– Ezt rebesgetik – mondta Ritzia, és ő is töltött magának.

– Márpedig, ha visszavonul – folytatta Lucia –, akkor teljes egészében átadhatja magát annak a tevékenységnek amelyről már többször is nyilatkozott a sajtóban.

– Fölcsap színésznek?

– Zlatan nem ez a típus. Az ő területe a tehetségkutatás.

Ritzia kinézett az ablakon. A szomszéd macskája végigsétált az ablakpárkányon.

– Most, hogy így mondod, ez nagyon is lehetséges! – állapította meg.

– Velencében valószínűleg talált valakit, akivel titokban kontraktust akar kötni. Ha nyíltan utazik oda, a sajtó falkaként követi, és a titok nem lesz többé titok. Ráadásul jönnek az arab meg a kínai pénzzel kitömött nagy klubok és elviszik előle azt a szupertehetséget.

– És én meghiúsítottam ezt a tervet – állapította meg Ritzia.

– Az vesse rád az első Pó-kavicsot¹, aki nem így tett volna! Ha most elmegyünk Velencébe, és fogadunk egy magándetektívet, két perc alatt megtalálja nekünk azt a fiút, mert biztos vagyok benne, hogy egy fiúról van szó.

– No jó, odamegyünk és végigcsináljuk ezt a dolgot. De mi lesz aztán?

– Mi lenne: fölkeressük Zlatant, és kész tények elé állítjuk!

– Mire lesz ez elég?

– Arra hogy talán kirúgja Helena Segert, és elvesz téged, te barom!

– Gondolod, hogy hajlandó eddig elmenni?

– Ha az a tehetség, akit megtalált, és akire a jövő üzletét alapozza, tényleg galaktikus, akkor talán.

– Bárcsak így lenne! – sóhajtott Ritzia.

– Nos, akkor erre igyunk, aztán indulás! – mondta Lucia, és belekortyolt az italába.

– Mondd csak: miféle ital ez? – kérdezte aztán meglepetten.

– Csemői Lófigató – mondta Ritzia. – a konkurenciám forgalmazza.

*

– Szóval maga a saját bevallása szerint egy őslény – állapította meg Razvan, a Zöld Lagúna pincére miután törülközővel és grappával látta el a létesítményébe toppanó, csuromvizes alakot.

– Dehogysis! – mondta az idegen, és ritkás haját szárazra dörgölve visszaadta a törülközőt. – Csupán egy kissé töröm az önök nyelvét.

Ifjúkoromban a Daccai Egyetem olasz tanszékén másfél szemesztert ugyan

¹ Lucia szellemesen Dunakavicsot mondott, mert egyszer Budapesten megkóstolta ezt az édességet, és nagyon megtetszett neki, de mivel ezt az olaszok nem értik, lefordítottuk Pó-kavicsra.

végighallgattam Petrarca költészetéről, de aztán átiratkoztam az őslénybiológiára.

– Értem – bólintott Razvan és maga is belekortyolt a grappába. – Ezért jött el most Velencébe, és ugrott fejest egy vaporettóról a Szent Imre lagúnába.

– Nem egészen – mondta a bangladesi. – A nevem Bond. James Bond.

A pincér és Luigi, a kormányos értetlenkedve néztek egymásra.

– Na jó, csak vicceltem. Nálunk, őslénybiológusoknál ez bevett szokás.

Mindig ugratjuk egymást. A nevem igazából Ravalpindi. Pontosabban:

Yayevard Ravalpindi, és a kelet ázsiai delegációval azért érkeztem az önök városába, hogy részt vegyek a holnapi őslénybiológiai konferencián.

– Ahhoz képest, hogy külföldi, egész jól csicsereg olaszul – jegyezte meg Luigi, és ő is belekortyolt az italába.

– Nem hinném, hogy e mögött nem az az írói szándék rejtőzködik, hogy a továbbiakban kerüljük a meg nem értésből fakadó bonyodalmakat.

A kocsmáros és cimborája újfent egymásra nézett.

– A metódus ugyanaz, mint a Winnetou-filmekben: ott irodalmi német nyelven diskuráltak a rézbőrűek a sápadtarcúakkal, mégpedig folyékonyan.

– Így már világos – mondta Razvan. – No, de ott tartottunk, hogy a vaporettót eltérítették, és maga James Bond úr, ekkor egy merész elhatározással fejest ugrott a lagúna vizébe.

– Mondtam már, hogy nem vagyok James Bond! A fene egye meg! – ingerkedett a professzor. – De, ha maguknak így könnyebb, nem bánom, nevezzenek Bondnak. Csak ne csináljanak belőlem titkos ügynököt!

– Ebben a gúnyában az teljesen kizárt – mérte végig a vendéget Razvan. A professzor a vizes öltönyét ekkor már egy csinos bermudára és a hozzá passzoló Venezia Amore Miao feliratú trikóra cserélte, hála a kocsmáros jóindulatának. – Mit gondol, ki állhat e mögött a galád tett mögött?

– Nem kétséges, hogy a nemzetközi őslénylobby! – vágta rá a professzor határozottan. – Holnap ugyanis egy fontos bejelentést kívántam tenni a konferencián. A káosz szélén táncoló világ sorsa azon a dokumentumon áll vagy bukik, ami a vaporettóban maradt a táskámban!

– Hatalmas szerencse Bond úr, hogy a szerző nem vacakolt az ön kezdetleges olasztudásával, mert ezt most nem értenénk meg – jelentette ki Luigi.

– Így igaz, igyunk a szerző mentális egészségére! – kurjantott Razvan és mindenkinek töltött. – A ház állja!

– Sokáig éljen a szerző! – rikkantotta Luigi.

– És az olvasó is! – emelte föl a poharát Razvan.

Mindhárman ittak.

– Akkor most halljuk, mi az a titok, amiről beszélni szándékozott? – hajolt aztán közelebb a professzorhoz Razvan.

– Jelen körülmények között csak annyit mondhatok, de azt viszont határozottan, hogy a titkok titka, a tudományos kutatás Szent Grálja, a bölcsék kövének huszonnégy karátos foglalata!

– Tyúha! – ingatta a fejét Luigi. – Ehhez képest az én gondom egy kupac galambürülék.

– Úgy van! – kapott a szón a professzor. – A galambürülék! Ön, kedves barátom eltalálta a lényegét! A galambürülékről van szó, ami itt, önöknél elképesztő mennyiségben képződik.

– Mi tagadás... – kezdte volna Luigi, de a professzor nem hagyta magát kizökkenteni.

– Nem akarok hepciáskodni uraim, de ez az anyag lesz az emberiség jövőjének záloga, hacsak...

A professzor ekkor hirtelen elhallgatott.

– Mi a baj nulla-nulla hetes? Mitől ijedt meg ilyen látványosan?

– Ha ez a beszélgetés, ami köztünk zajlik, a nemzetközi galambtáp maffia fülébe jut, akkor nekünk meszeltek – mondta sokat sejtetően.

– Maffiát emlegetett? – kapta föl a fejét Razvan. – Azt hiszem, most értünk ki a homályból a fényességbe.

*

Ezekben a mai, viszontagságos időkben nagy szó az, hogy Pietro Maccaroni felügyelő, és anyósa gond nélkül megérkeztek úti céljukhoz, a kormányos Luigi – akit Serafini úrnak szólítottak, ha valamilyen hivatalos dolga akadt – és a kis Porcelino lakásához. Mi sem természetesebb, mint hogy az ablak betörése után a gyerek nem ment haza, mert Olaszföldön minden iskolás tudja, hogy ilyen balesetek után a kárvallottak otthon fogják őt keresni.

A felügyelő tehát hiába csöngetett be a szomszédba, nem volt, aki ajtót nyisson neki. Önök, olvasók most bizonyára azt kérdezik: no, de Luigi feleségével mi a helyzet? Nos, az a nőszemély – a kormányos illetve ezzel a melléknévvel – évekkel ezelőtt lelépett egy lengyel vízvezetékyszerelővel, így Luigi egyedül nevelte Porcelinót, miközben tiszta szívből utálta a lengyeleket. Nagy szerencse, hogy történetünk idején egyetlen lengyel sem focizott a Venezia FC csapatában, így a kormányosnak nem kellett új szurkolni való után néznie.

De térjünk vissza a felügyelőhöz, és pokróctermészetű anyósához, a már szinte rossz pénzként megismert Flavia nénihez!

– Látja mama, nem tehetek semmit – tárta szét a karját Maccaroni felügyelő, és már indult is volna vissza a rendőrségre, amikor észrevette, hogy az ajtó résnyire nyitva van. Különösebb figyelemre nem méltatta volna ezt a körülményt, ha Flavia néni fel nem kiált:

– Nézd csak, Pietro! Nyitva az ajtó!

– Látom, de hiába csöngetek, nem jön elő senki – mondta a felügyelő kelletlenül. Elege volt ebből a históriából.

– Menj be, te mamlasz!

– Nincs rá felhatalmazásom.

– Ne úgy menj be, mint egy rendőr, hanem mint a szomszéd, aki átjött sóért! – mérgeződött Flavia néni, és a cipője orrával kicsit megbökte az ajtót, ami nyikorogva kinyílt. Borzalmas látványt tárt a szemük elé: odabent, a szűk folyosón, arccal előre bukva egy testes hulla hevert.

– Atyaég! A szomszédot megütötte a guta! – hadarta Flavia néni és sietve keresztet vetett.

– Ez nem a szomszéd – hunyorgott be a félhomályba a felügyelő.

– Hanem?

– Giancarlo Rotundelli, egy ma délelőtt ellopott vaporetto kapitánya.

Bejött hozzánk, hogy jelentse az esetet, de meglépett, mielőtt kikérdezhettük volna.

– Nagyon különös – mondta Flavia néni, és a lakásba belépve közelebből is megvizsgálta a holttestet. – Úgy látom, nincs rajta sérülés.

– Mert valószínűleg egy evezőlapáttal csapták hókon – mondta a felügyelő szakszerűen.

– Miért pont evezőlapáttal? – fordult meg Flavia néni.

– Velencében vagyunk. Mexikóban talán jégcsákányt használtak volna.

– Mexikóban?!

– Tudja, mint Trockij esetében – mondta a felügyelő.

Flavia néni értetlenkedve pislogott.

– Mindegy – legyintett a felügyelő. – Ez gyilkosság, ide kell hívnom a fiúkat!

– Az teljesen rendben van – mondta Flavia néni. – De miért gondolod, hogy evezőlapáttal?

– Mondtam már mama, mert Velencében vagyunk!

– Ebben a szűk lyukban egy piszkavasat is kunszt lenne meglóbálni, nemhogy egy evezőlapátot!

A felügyelő elgondolkodott.

– Nem érdekes, jöjjön ki, mama! Remélem, nem nyúlt semmihez.

– Ennyire amatőrnek nézel?! – háborgott a derék anyós, de azért kijött a felügyelőhöz az utcára.

Maccaroni előhalászta zsebéből a mobiltelefonját.

– Halló, tizedes! Azonnal szedje össze a helyszínelőket, és jöjjenek ki hozzám. A szomszédomban gyilkosság történt. Igen, ahol a kis Porcelinó lakik. Nem, nem ő, és nem is az apja. Meg fog lepődni, a kapitány az! Hogyhogy milyen kapitány?! Hát a vaporetto kapitánya, akit délelőtt hagytak elmenni! Most itt fekszik halva a szomszéd lakásban. Igen, ez szerintem is érdekes. Tudja, mit: inkább Brunettit küldje! Maga tartsa a frontot az irodában! No, igyekezzenek!

Letette a felefont, majd az anyósához fordult:

– A mama most már hazamehet, a többit a fiúk elintézik.

– Dehogy megyek! Én vagyok a tanú!

– Ahogy gondolja – biggyesztette le a száját a felügyelő. – Bár ez hosszadalmas lesz, és elég meleg van.

– Akkor menjünk be a lakásba! – mondta Flavia néni, és egy elegáns spiccrúgással sarkig tárta a mögöttük lassan becsukódott ajtót.

A felügyelő hunyorogva nézett be a félhomályba, és valósággal lecövekelt a döbbenettől: az imént még teljes élet- azaz halotthosszúságában a folyosón heverő hulla úgy eltűnt, mintha ott sem lett volna.

Második fejezet

Nem sokkal azután, hogy Pietro Macaroni felügyelő és derék anyósa, a némelyek által kedvelt, mások szerint irritáló Flavia néni megtalálták a kapitány hulláját, majd pedig döbbsen tapasztalták, hogy az nemes egyszerűséggel köddé vált, egy elegáns motorcsónak siklott a Rialto híd melletti kikötőbe. Csak azok vesznek igénybe ilyen eszközt, akik felválni jönnek Velencébe. A vörös bőrülésen terpeszkedve lőnek néhány szelfit, gondosan ügyelve, hogy a háttérben ott legyen a Grand Canal, aztán kipengetik a fuvardíjat és sietnek az újabb kalandok felé.

A csónak bőrülésén lazuló zömök, jó negyvenes férfiember ennek megfelelően a turisták hagyományos öltözetét viselte – tarka ing, sokzsebes bermudanadrág, könnyű szandál –, de a nap hevétől elegáns panama kalappal védte a fejét, amiről bárki megállapíthatta, hogy ugyanaz a fazon, amelyet Al Capone viselt az alkoholtilalom idején.

Ezt az úriembert a zsebében lévő útiokmány szerint Francesco Tavottának hívták, és az Egyesült Államokból azért jött ideig, hogy a galambtáp-bizniszben megszerezze a hegemoniát.

Ha önök most megkérdezik: miféle lehetőség rejtőzhet a galambtáp-forgalmazásban a drog, a szervkereskedelem és az intézményesített prostitúció világátfogó divatjában, gondoljanak arra, hogy ezek mindegyikét jócskán beárnyékolja a konkurencia. A hagyományos maffiabizniszek már csak fáradságos munkával termelnek hasznot – emlékezzünk a brutális nehézségek árán kiásott drogcsempész alagutakra –, viszont a galambtáp-forgalmazás szűz terület, s mint ilyen, maga a megtestesült ígéret. Ezeket a szárnyasokat ugyanis a világon mindenütt etetik, hiszen nagy számban fordulnak elő ott, ahol sok a látnivaló. De mert az állatvédelmi törvények szigorúan szabályozzák, mit lehet elénk szórni, a turisták kénytelenek zárjeggyel ellátott morzsát vásárolni a kereskedőktől. Könnyű kiszámolni, ez hány ezer tonna galambtápot jelent évente, vagyis nem csoda, hogy a maffia érdeklődni kezdett a galambeledel iránt. Eleinte kigyúrt alakok keresték fel a tápot árusító bódékat és védelmi, pontosabban turbékolási pénzt kértek. Aztán, nem sokkal később, ugyanezek a sötét alakok zacskókkal megpakolt talicskákkal jelentek meg a standok környékén, és szelíd noszogatással rávették a kereskedőket arra, hogy az addig forgalmazott csipegetnivalót hajítsák szemétkébe. Azt mondták, amit ők kínálnak, az szebb, jobb és tisztább, hiszen Kolumbiából származik. Amelyik kereskedő

akadékoskodni próbált, örülhetett, ha nyolc napon túl gyógyuló sérülésekkel megúsza.

Francesco Tavotta a legnagyobb amerikai galambtápmaffia utazó ügynöke volt, amiről a gallérján viselt ezüstjelvény – ovális keretben két tápot csipegető galamb – árulkodott. A szakmabeliek a világon mindenütt tudják, hogy ha egy ilyen jelvény viselőjével ujjat húznak, másnap már jön is a macska. A galambtápmaffia ugyanis macskát szabadít rá azokra a belvárosi terekre, ahol a kereskedők ellenálnak nekik, mert ez a vérengző fenevad kedvtelésből vadássza le a galambokat. De hál' istennek, ez ritkán fordul elő, mert bár a kereskedők alapvetően utálják a mindent összeszaró galambokat, pontosan tudják, hogy ezek a dögök hozzák meg nekik a busás bevételt, hála a sok idióta turistának, akiknek aztán édesmindegy, hogy a maffia mit alakít a háttérben.

A nemzetközi galambtápmaffia utazó ügynöke tehát megérkezett Velencébe, és miután kifizette a cechet a motorcsónakosnak, rágyújtott egy Cohiba szivarra – egy az egyben leutánozva ezzel a Milan bajnoki címe után szivarozgató Zlatan Ibrahimovicsot –, és a zsebéből előkapart cetliről elolvasva a címet, a labirintusszerű utcákon kacskaringózva elindult annak a cégnek az irodája felé, ahol Pietro Maccaroni felügyelő felesége a beszerzési osztályon dolgozott.

*

– Feltehetem önnek azt a kérdést, ami éjjel, félreeső sikátorok környékén a leggyakrabban merül fel ebben az országban?

– Csak tessék!

– Van önnek pénze?

A párbeszéd a Zöld Lagúna előtt hangzott el, közvetlenül záróra után. Lehetett vagy hajnali négy óra, ami Velencében az anyagi természetű érdeklődés kedvelt időszaka, különös tekintettel a félreeső sikátorokra.

Aki a kérdést feltette, az általunk jól ismert Luigi Serafini volt, vele szemben pedig az a Yayevard Ravalpindi állt a pisai ferde tornyot idéző pózban, aki néhány órával korábban bemutatót tartott a Zöld Lagúna közösségének a bangladesi humor rejtelseiből.

Az olvasó bizonyára megtapasztalta már azt, hogy bemutatkozásakor szinte azonnal elfelejtjük a velünk kezét rázó alak nevét, kivéve, ha az ipse azt mondja: a nevem Bond, James Bond. Ez esetben tizenvalahány grappa után is a nevén tudjuk őt szólítani. Így volt ezzel Luigi is: a horribilis mennyiségű italt követően is tisztán emlékezett, hogy ez a figura, aki egész este az őslénybiológiáról áradozott, annak idején durván lealázta a Goldfingert.

Abból kiindulva, hogy a furcsa tandem egymást ölelgetve, támogatva és összevissza csókolgatva penderült ki a nevezett vendéglátó-ipari létesítményből, bátran kijelenthetjük, hogy a lehető legteljesebb mértékben megfeleltek annak a tünetegyüttesnek, amely mocsárrészségként honosodott meg a köztudatban.

– Ho... hogyan? – hunyorgott a bangladesi.

– Azt kérdeztem, van-e önnek pénze. Tudja, zsozsó, lé, lovetta vagy ilyesmi – mondta Luigi. Másokkal ellentétben ő részegen is briliáns módon beszélt az észak-olaszt.

– Á! Penész! – emelte föl a mutatóujját az őslénypedagógus (bocsánat a nyelvbtlásért, a hőseink által gerjesztett grappagöz a szerzőt is megtréfálta). – Kimért nem ebbe kente?

– Ezzel kezdtem! Szóval van, vagy nincs? – puhatolózott a kormányos egyre határozottabban.

– Mint a penyva!

Luigi tágra meredt szemmel bámult az előtte imbolygó alacsony, köpcös alakra, aki a rendelkezésre álló gyér világításban kifejezetten a tasmán ördög habitusát idézte.

– Ezt most komolyan mondja?!

– Vinceltem.

– Menjen a francba a vicceivel! Ha nincs pénze, akkor nekünk befellegzett. Magát majd fölaprózza és kilóra szétméri a román szervkereskedelem, engem meg holnap megöl a fiam, mert nem tudom elvinni Milánóba a próbajátékra.

Daccára a Daccai Egyetem Olasz Tanszékén eltöltött fél szemeszternek, ez már sok volt Ravalpindinek. Bár lehet, hogy a grappa okozta, de tény: tasmán ördöghöz képest is értetlenül bámult a kormányosra.

– Ha venyige kobboj a helyzet, futok egy megfojtást.

– Csak nehogy vicc legyen ez is!

– A pókheccöl úr kaskája.

– Mi van vele?

– Bele van mézzel.

– Pénzzel?! A táska, amelyikért visszament a vaporettóba, amikor elrabolták?!

A bangladesi bólintott.

– Mekkora összegről van szó? – kérdezte Luigi izgatottan.

– Halkan vedel.

– Vagyis hatvanezer. De milyen formátum? Rúpia, bangladesi dollár, kagylóhéj?

– Elugró.

A kormányos egy szempillantás alatt kijózanodott. Hatvanezer euró egy táskában az ellopott vaporettó ülésén! A bangadesi humor ismeretében kevés esély mutatkozott rá, hogy mindez a valóság része legyen, de azért rákérdezett:

– Milyen célból kísértették az istent ebben a bűnös városban egy ekkora összeggel?

– Ez volt a küldöttségünk teljes vagyona. A professzor, mint rangidős őrizte egy későbbi felhasználás céljaira – mondta Ravalpindi folyékonyan. A veszteség nagyságát átérezve ő is egy szempillantás alatt kijózanodott.

*

Önök most bizonyára azt kérdezik: hol tartózkodott ezekben a kritikus órákban az édes, aranyos kicsi Porcelino, mindazok után, hogy az elkövetett bűn súlyát érezve nem mert hazamenni? Nos, a válasz gyors és egyszerű: ott, ahol lennie kellett, vagyis a Dózse palotában!

Mi tagadás ez a fajta rejtőzködés még Velencében sem szokványos, hiszen arrafelé rengeteg sikátor, zsákutca, és kacskaringós útvesztő kínálkozik a nyomtalan eltűnésre, nem úgy, mint a Dózse palotában, ahol ugyebár hemzsegek a turisták.

Porcelinó a focisták vele született leleményességével már rég rájött arra, hogy a palota hátsó traktusának földszintjén, ott, ahová a turisták diszkrétén félrevonulnak vizelni, van egy rosszul záródó kis ablak, amelyen keresztül bemászhat a múzeumlátogatók elől titkosított zónába. Itt voltak a palota karbantartóinak műhelyei, a személyzeti öltözők, meg néhány bútorokkal és egyéb holmival zsúfolt raktár. Ha tehát otthon valami balul ütött ki, Porcelino megvárta, hogy az utolsó turistát kipaterolják a Szent Márk térre, aztán elcsent néhány zacskó édességet az egyik mozgó csemegeárus standjáról, és a kis ablakon át bebújva a palotába, tökéletes magányban és biztonságban gondolkodott a jövő várható fejleményein.

Most is ezt tette, mert érezte, hogy ezúttal kissé messzebbre ment a megengedettnél. Aki gyerekkorában futballozott már utcán, pontosan tudja, hogy egy ablakot berúgni kétféleképpen lehet: véletlenül, vagy szánt szándékkal. Előbbi esetben a laszti az üvegdarabokkal együtt lepottyan a földre, utóbbi esetben bejut a lakás normális vérkeringésébe, más szóval a gravitáció iránt fennálló kötelezettséget a szoba belsőjében fejt ki. A különbség nyilvánvaló és egészen egyértelmű, úgyhogy a foci iránt olyan közömbös és tudatlan lények, mint a szomszédjában lakó irdatlan öregasszony is pontosan tudhatta: a mostani baleset bizony nem lehetett véletlen.

Porcelino keservesen megbánta már, hogy elveszítette a fejét, és egy jól kivitelezett stoprúgással ripityára törte azt a bizonyos ablakot, de mentségre legyen mondtá, az öregasszony akkor már harmadszor jött ki, és förmedt rá, hogy pattogtassa a labdáját máshol, mert ezt a zaj őt idegesíti. Nem vette figyelembe azt, hogy egy focistanövendékről van szó, aki ráadásul olasz, vagyis könnyen elveszíti a fejét. E tekintetben Porcelino szép jövőnek nézett elébe, ám azt még ő sem kalkulálhatta be az események sodrásába, hogy a vén boszorkány az ablak betörése után azonnal kirohan az utcára, és egy seprővel a kezében kergetni kezdi őt. Porcelinó menekülés közben döbbent rá a futball ősi igazságára: az ellenfelet sohasem szabad lebecsülni.

Most egy enyvszagú műhely rejtekében, a dózse fejújítás alatt lévő ágyán heverészve ezen elmélkedett, miközben Brunetti nyomozógyakornok azt a pontot vizsgálta a Serafini lakás szűkös előszobájában, ahol főnöke, Maccaroni felügyelő, de főleg annak irritáló anyósa, Flavia néni állítása szerint nem oly régen még egy testes hullá uralta a teret. A helyszínelő kollégák konkrét bűnjelek hiányában, hamar távoztak, Maccaroni felügyelő pedig a szomszédságot járva azt firtatta, nem tapasztaltak-e valami gyanúsat azután, hogy a közismert okok miatt támadt üvegcsörömpölés felriasztotta bóbiskolásukból a macskákat.

Brunetti nyomozógyakornok tehát egyedül maradt ezen a vészjósító helyszínen, és miközben azt várta, hogy a nyilvántartás szerinti tulajdonos, Luigi Serafini, végre hazaérkezzen, alaposan szemügyre vette a terepet. Az egész berendezésen látszott, hogy ez egy tipikusan férfiak lakta hely. A konyhában halomban állt a csetresz, és mindent beborított a velencei klímától ragacsossá vált, többéves koszréteg. Brunetti sok ótvar helyet látott már ebben a városban, de ez mindenben túltett.

Aztán fölfedezett valami meglepőt: a fogas alatt egy makulátlanul tiszta focilabda virított. Úgy ragyogott, mint a Dózse töke, hogy stílszerűek legyünk, ami a gyakornok számára egyértelműen azt sugallta, hogy itt bizony erőteljes focikultusz dívik. És ekkor észrevett még valamit, ami eddig elkerülte a figyelmét: a cipősszekrény mellett a bútordarabhoz lapulva egy fehér cetli világított. Vajon miként és miért került erre a képtelen helyre?, tűnődött a Brunetti, ám amikor felvette és a villanykörte fénye felé tartva megnézte mi áll rajta, szabályosan elállt a lélegzete: „Ne írjanak alá semmit, amíg nem beszélnek velem. Zlatan Ibrahimovics.”

*

Mielőtt rátérnénk annak taglalására, mi történt a két milánói hölgygel azok után, hogy Zlatan Ibrahimovicsot idéző stílusban, mondhatni, könnyed eleganciával faképnél hagytuk őket, eredjünk a nemzetközi galambtáp maffia címzetes képviselőjének nyomába! Mint tudjuk, Francesco Tavotta annak a cégnek a központja felé vette az irányt, ahol Pietro Maccaroni felügyelő neje is dolgozott. Úgy tervezte, egy kis erőszakot alkalmazva rájleszt az alkalmazottakra, aztán aláírat velük egy kötelezvényt, hogy innentől az örökkévalóságig csakis az általa protezsált galambcsemegét fogják terjeszteni. Stukkere ugyan nem volt, mert az ilyesmit nehéz átcsempészni a vámon, de az inge alatt, a hóna alá szíjazva ott lapult a galambtápbizniszben utazók kedvelt ütlege, a homokkal töltött kacsabögy! Ezt a repülőtereken némi homlokráncolással, de mindig átengedték, mert könnyen elhíhető volt róla, hogy a halott nagybácsi hamvai, költségtakarékos kivitelben. Azt civil körökben senki sem tudta, hogy egy ilyen eszközzel nagyobb lehet ütni, mint a magasfeszültséggel. Akit egy homokkal töltött kacsaböggel megkínáltak, csillagászati diploma nélkül is képes volt eligazodni az egész Tejútrendszeren.

Ha önök erre azt mondják: mindez abszolút rendben van, de miért kacsabögyről, és nem galambbögyről beszélünk, ha már az utóbbiak etetése a téma? A válasz félig erkölcsi, félig biológiai. Még maffia körökben sem venné ki magát jó néven, ha a galambtápban érdekelt felek galambbögybe pakolt homokkal ütnék egymást fél- vagy egészholt állapotba, nem beszélve arról, hogy a kacsabögy jóval nagyobb, és homokkal feltöltve a fogás is jobban esik rajta. Ennyit erről.

Szóval ez az ominózus eszköz ott lapult, ahol lapulnia kellett, így Tavotta magabiztosan lépkedett a célja felé. Ideje volt bőven, és mert életében először járt ebben a csodás városban, úgy találta, az üzleti ügyek intézése előtt körülnéz egy kicsit. Hogy mást ne mondjak, kedve támadt riadozni a Rialton és sóhajtozni a Sójajok Hídján. Bátran besétált tehát az első sikátorba, és azonnal eltévedt.

Nem tudhatta szegény ördög, hogy Velencében mást sem lehet csinálni, mint eltévedni. Leszámítva persze a galambtetést a Szent Márk téren. Ott mindenki kedvére és nagy magbiztossággal tobzódik, ám ha csak egy utcahossznyit is elkalandozik, úgy jár, mint Tarzan anyja a dzsungelben, miután kötött zoknit próbált vinni a gyerekének, születésnapjára.

Sok száz történet kering a híres velencei eltévedésekről, némelyik egészen hátborzongató, aki nem hiszi, járjon utána. Francesco Tavotta viszont nem ismerte egyiket sem, és maga a város is csak mint üzleti terep érdekelte, egészen mostanáig.

Sétált, nézelődött, mígnem észrevette, hogy teljesen egyedül van. Mondom: a turisták a Szent Márk téren hemzsegnek, ezt a helyet leszámítva a város néptelen. Nem tudni, mikor és mennyi idő után, de Tavottát végül

megérintette a nyugtalanság szele. Elege lett a sétából, éhes volt és szomjas is, szívesen megevett volna egy adag gelatót, és megivott volna mellé egy caffè venezianót. De itt, ahol botorkált csak homályos zezzugok sorakoztak. A vizes utcaköveken kékes fény csillogott, az útját taláalomra keresztező csatornák zöld vizét pedig pikkelyes hátú szörnyek fodrozták. Már a nap is távozófélben lehetett, mert a magasabb ablakokban egymás után gyúltak ki a sejtelmesen pisláloló, sárga fények. Ha legalább találkozott volna valakivel, de olyan csönd és néptelenség vette körül, mint egy kísértetvárosban a vadnyugaton. Hiába dörömbölt a kapukon, hiába óbégatott, csak a kóbor macskák nyervogtak rá választ.

Végül teljesen kimerülve, kétségbeesetten lerogyott az egyik csatorna szélére. Nézte a takonyzöld vizet, amelyen, mint valami torz tükörben ott lebegett a saját arcképe. És ekkor történt valami egészen rendkívüli: a csatorna lassan folydogáló áramlata egy ezüstszerű diplomataföldet sodort elébe. Abban a kevés fényben is valósággal szikrázott, és mert egy I love Bangladesh matrica díszelgett rajta, Tavotta azonnal tudta, hogy egy turista veszítette el. Márpedig, ha így van, akkor olyan értékek is lehetnek benne, amelyek életet menthetnek. Ha a gazdája tényleg bangladesi volt, akkor biztosan csomagolt magának az útra egy marék főtt rizskását. Tavotta elhatározta, kihalássza ezt a táskát, ha a fene fenét eszik is.

Lehasalt a padkára, és a kezét kinyújtva, a vizet paskolva próbálta az úszó tárgyat közelebb csalogatni, de az vagy nem ismerte ezt a technikát, vagy csak a bangladesi módszert fogadta el, ami köztudottan halászháló, vagy pecabot bevetését szorgalmazza. Mindennek ellenére már csak néhány centi hiányzott a sikerhez. Tavotta megnyúlt, mint a rétestészta, és felsötétével egyre beljebb húzódott a csatorna vize fölé. Már a fizika törvényeinek is ellent mondott, szakasztott úgy, mint Michael Jackson a Thriller híres dőléses jelenetében, amikor az ujjai végre ráfonódtak a táskafogantyújára. Megvagy galambocskám!, rikkantotta a maffiózó boldogan, és a következő pillanatban táskástól, mindenestől belebukott a csatorna zöld vizébe!

*

Brunetti nyomozógyakornok nemcsak lelkiismeretes volt, hanem jóképű is. Úgy fele-fele arányban. Azt a kevés nyomozást, amit a kapitányságnak különféle csip-csup ügyekben le kellett folytatnia, javarészt ő végezte el, fennmaradó idejében pedig a kolléganőinek tette a szépet. Mint jeleztük, a főnöke, Maccaroni felügyelő inkább aktakukac volt, mint terepmunkára szakosodott Sherlock Holmes, de amit az adatok és a statisztikák egy bűnügy

kapcsán felszínre hozhattak, azt ő biztosan megtalálta, úgyhogy Maccaronit sem intézhetjük el egy laza kézlegyintéssel. Egyfajta munkamegosztásban voltak a gyakornokkal, így amikor a felügyelő távozott a helyszínről, biztosra vehette, hogy a beosztottja ki fogja deríteni mi, vagy ki tüntette el azt a holttestet, amit az anyósa is meg ő is a saját szemével látott.

Az alkonyból közben este lett, de Brunetti csak nem tágított. Valami azt súgta neki, ez az ügy sokkal kacifántosabb – és döbbenetesebb – azoknál, amelyeket többéves szakmai múltja során tanulmányozott. Rögtön itt volt például ez a levél Zlatan Ibrahimovics eredeti aláírásával. Brunetti onnét tudta, hogy a firka eredeti, mert a telefonján rákeresett a Zlatan által aláírt labdákra, mezekre. Kétség sem fért hozzá, a levelet ő írta. Ráadásul az is kiderült, hogy a szöveg a papír másik oldalán kezdődik, és azt taglalja, hogy Zlatan szupertehetségesnek tartja Porcelinót, és komoly tervei vannak vele kapcsolatban. Azt írta, a Milannál számos szép reményű fiatal focista tűnt már el a süllyesztőben, és ha nem mentorálja valaki eléggé agresszíven, Porcelinóra is ez a sors vár. Hatalmas szerencse, hogy ő mármint az isteni Zlatan születése óta agresszív (a tulajdon anyját is képes volt lerúgni szoptatáskor), és töretlenül hisz a velencei csodagyerekben, olyannyira, hogy miatta aláír még egy évet a Milannál, úgymond falból, hogy a közelében maradhasson. Mindezt természetesen nem kell a sajtó orrára kötni, higgyék azt, hogy meg akarja hosszabbítani a karrierjét egy újabb szezonnal, de erről szó sincs. Focizni már nem fog, inkább csak szivarozgat a klubban, meg kötözködik az arra járókkal. De mert így, levélben nem tudja részletesen kifejtteni az elképzelését, csütörtökön délelőtt álruhában, egy citromságra Volkswagen bogárral Velencébe érkezik. A nyilvánosság félrevezetése céljából galambetető néinek fog öltözni, és a kocsit is egy csúnya nő fogja vezetni. Találkozzanak tehát csütörtökön – vagyis a történetünk idejében mérve holnap – pontban háromnegyed tízkor a vasútállomás melletti parkolóház tetőteraszán, mert ott nem hallgathatja le őket senki.

Brunetti kifejezett érdeklődéssel olvasta ezeket a sorokat, és fölédlt benne a gyanú, hogy Zlatan valami rendkívüli akciót tervez ezzel a fiúval, akiről szó van. Porcelinó – rémlett neki, hogy olvasott róla valamit az egyik sportlapban, talán azt, hogy a gyerek egy cölöpön állva világrekordot döntött dekázásban. Nem csoda, hogy a focimanagerek lecsaptak rá, mint a hiénák.

Közben teljesen besötétedett, és Velencébe megérkeztek a könnyű álmot hozó esti fuvallatok. A friss légáramlat az egész lakást kiszellőztette, amiből Brunetti arra következtetett, hogy egy hátsó ablak valahol nyitva van. Bement a konyhába, átevickélt a földre dobált koszos edényeken és a Pisai Ferde Tornyt idéző módon stószba rakott üres pizzásdobozokon, aztán a hátsó szobában megtalálta, amit keresett: az ablak mindkét szárnya nyitva volt, és egy szűk,

kifejezetten barátságtalan sikátort mutatott. Közelebbről megvizsgálva a helyszínt észrevette, hogy az ablak pereme egy darabon lehasadt. A mobiljával rávilágítva látta, hogy egészen friss törésről van szó, tehát ezen a lyukon nem olyan régen egy nagy testű alak küszködte ki magát a szabadba.

Nem lehetett kétséges, hogy ez volt a hulla eltűnésének magyarázata: az ürge csak elájulhatott, vagy tetszhalott állapotba kerülhetett, és amikor magához térve meghallotta a kint rendőrséget emlegető Maccaronit meg az anyósát, úgy gondolta, menekülőre fogja. Erre pedig nem létezett másik út, mint ez a hátsó ablakon át vezető. A kérdés innentől csak az, hogy ez az ember, akiben a felügyelő állítólag felismerte a délelőtti vaporettólopást bejelentő hajóskapitányt, mi célból hatolt be ebbe a lakásba, és ki vagy mi kábította el annyira, hogy egészen hullaszerű látványt nyújtott?

Ezen tűnődött a gyakornok, amikor a lakáson át visszafelé ballagva, nagyjából azon a helyen, ahol néhány órája még az eszméletlen kapitány feküdt, hirtelen kifutott a lába alól a talaj. Brunetti annyit sem mondhatott, hogy porca miseria, már hanyatt is vágódott. A feje hatalmasat csattant a jóféle velencei padlódeszkákon, aztán elsötétült előtte a világ.

*

Pietro Maccaroni felügyelő hamar megunt a szomszédjárást. Az történt ugyanis, ami Velencében a dózséktól napjainkig bevett szokás: a hatalom előtt összezárt és falankszba tömörült az addig megosztott lakosság. Ha tudtak is valamit, azt mélyen megtartották magunknak. Talán arra gondoltak, szenvedjen a zsernyák, mert még köszönni sem tud, nemhogy mosolyogni, de lehet, hogy csak a beidegződés működött. Mindenesetre sem a hulláról, sem annak eltűnéséről, de főleg a feltámadásáról nem tudtak semmit.

A felügyelő azért mindent precízen lejegyzett, mert mint korábban jeleztük, aktakukac volt a javából. Ráadásul nem tablettel, hanem régi típusú kockás noteszrel dolgozott, de miután a harmadik szomszédból kifelé jövet megállt, hogy az apró jegyzetömbbe beírja: Boccaccio szomszéd, aki hivatása szerint biztosítóügynök, nem tud semmit, szóval ekkor, ebben a vészterhes pillanatban a noteszlapok valahogy megpördültek és egy hátrébb lévő oldalon felvillant az a bejegyzés, amit az anyósa, a rossz érzéseket támasztó Flavia néni mondott neki tollba, tegnap este, a vacsora után. Ránézésre csak egy közönséges bevásárló lista volt, amitől senki nem kap frászt, legfeljebb csak bosszankodik, de azoknak a szerencséseknek, akik ilyen könnyen veszik az életet, semmi közük az általunk már elég jól ismert Flavia nénihez.

Maccaroni tudta, hogy ha elfelejti megvenni a pasta alla veneziana hozzávalóit, akkor nemcsak a vacsoráról mondhat le, hanem a szép életről is. Különösen az utóbbit fájlalta volna, ezért a nyomozást átmenetileg szüneteltetve a legközelebbi vegyesbolt felé vette az irányt. Csak egy rövid sikátoron kellett átvágnia, és egy csatorna hídja mögött máris ott volt az a bolt, ahol a tursitafosztogató üzletekhez képest mérsékeltek voltak az árak. A hulla innentől már nem is érdekelte a felügyelőt, mert tudta, hogy hű segítője, Brunetti a helyszínen van, és ami tárgyi bizonyíték ott előkerülhet, azt biztosan be fogja gyűjteni. Végigsétált a sikátoron, de mivel már későre járt, és mert Porcelinó azokban az időkben, amikor még nem dekázott profi módon, kirugdosta a környék lámpáit, a csatorna mellett is homály fogadta. Nagy szerencse, gondolta a felügyelő, hogy behunyt szemmel is végig tudnék menni ezen a reláción, mert ha nem, most a kanálisban kötnék ki. És mert erre rágondolni sem esett jól, ösztönösen ránézett a kanális szurokszerűen csillogó vizére.

Legnagyobb döbbenetére, a víz bugyborékkolt. Maccaroni felügyelő nem tudta mire vélni a dolgot. Mi lehet a víz alatt, ami ezeket a blub-blub-blub hangokat kiadja? Tengeri szörny nem lehetett, mert az okosabb annál, hogy idemerészkedjen, egy véletlenül vízbe hulló tárgy pedig annak rendje-módja szerint elmerül, és kész. Mi lehet ez mégis?, tűnődött Maccaroni, és a mobiljával rávilágított a vízre.

A következő pillanatban akkorát ugrott hátra, mintha elektromos angolna csapta volna meg: a víz alól egy ipse nézett vele farkas- vagy inkább bálnaszemet! Benne állt a kanálisban, amelynek alig két méter mély vize éppen csak ellepte, és bugyborékkolt! A szemén mindeközben olyan egyértelműen látszott a kétségbeesés, hogy a felügyelő – bármennyire is undorodott a mocskos víztől – lehasalt a keskeny partra, és a víz alatt tartózkodó alak inggallérját megragadva, egy erőteljes mozdulattal kirántotta maga mellé a kőre.

Ha Maccaroni mindez idáig nem értette, mi történik itt, most hatványozottan nem értette. Az ipse, akinek valószínűleg megmentette az életét, dideregve, reszketve nyalábolt át egy ezüst diplomatafóliát, amelyen a mobiltelefon fényében jól látszott egy I love Bangladesh matrica.

– Jól van, uram? – tette fel a felügyelő az amerikai filmekben szokásos kérdést, amelyet rendszerint olyan helyzetekben alkalmaznak, amikor a kérdezett átmegegy az úthenger.

A táskát nyaláboló ipse kiköpött vagy két liter első osztályú velencei lagúnavizet, aztán tűrhető olaszszággal azt mondta:

– Köszönöm jól.

Nem lehetett amerikai, ha válaszolt erre az ostoba kérdésre, állapította meg a felügyelő.

– Gondolom véletlenül beleejtette a vízbe a táskáját, és amikor utánanyúlt, maga is beleesett – mondta egészen félelmetes logikával.

– Hajszálpontosan így történt – bólogatott az idegen.

– Még jó, hogy erre jártam, bár ami azt illeti, a meder itt sekélyebb, mint egy toszkán szőlőárok.

Mivel a megmentett erre nem válaszolt, Maccaroni kényszeredetten folytatta a gondolatmenetet:

– Persze láttam én már egy kanál vízben is megfulladni embereket, ugyanis nyomozó vagyok.

Az idegennek a szeme sem rebbent.

– Itt van például ez a galambtáp maffia. Pár éve fészkeltek be magukat ide, és mondhatom kedves uram, úgy ölik egymást, mint a pinty!

Az idegen felköhögött még egy kis vizet.

– De gondolom, magát ez nem érdekli, mert ahogy a táskáján látom, minden bizonnyal külföldi. Talán bangladesi?

– Gondolja, hogy az vagyok?

– Csak feltételeztem.

– Azért kérdelem, mert, hogy teljesen őszinte legyek, elfelejtettem honnan jöttem, mi célból vagyok itt, és hogy mi a nevem.

– Ne eméssze magát! – csapkodta a megmentett vizes vállát a felügyelő. – Átmeneti emlékezetkiesése van. Aki sokkot kap, ezt nem ússza meg.

– Csak arra emlékszem, hogy valami zöld kocsonya vesz körül, és hogy nem kapok levegőt.

– Ha nem szorította volna olyan görcsösen a táskát, ami gondolom, elég nehéz, egy laza szökkenéssel ki is ugorhatott volna a kanálisból.

– Érdekes, a táska nem is tűnik nehéznek – mélázott a megmentett. – De van itt valami a hónom alatt!

Azzal az emlékezetkiesésben szenvedő, Maccaroni felügyelő szerint bangladesi férfi benyúlt a hóna alá, és előráncigált egy döglött halra, vagy kipreparált fókára emlékeztető tárgyat, amelyről az ügyes Brunetti sem mondta volna meg, hogy egy homokkal töltött kacsabögy!

*

Az éjszaka kinek így telt, kinek úgy. Mint tudjuk, Luigi kormányosnak és a sors sekélyes játéka következtében hozzácsapódó Yayevard Ravalpindi professzornak csaknem hajnalig önfeledt iszogatással, de aztán beütött a balsors. Olaszföldön ezt ugyan nem értik, mert a himnusznak arrafelé nincs köze ehhez a

fogalomhoz, de ez most nem érdekes. A balsors himnusszal vagy himnusz nélkül a világon mindenütt azt takar, amit.

Amikor kiderült, hogy egy hatvanezer eurót rejtő táska is fenn maradt az ellopott vaporettón, a furcsa páros bámulatos gyorsasággal kijózanodott és a Szent Imre lagúna felé vette az irányt. Úgy viselkedtek, mint a riksalopás áldozatául esett egyéni vállalkozók Daccában: rohangáltak föl s alá, miközben minden lyukba benéztek, de mindhiába.

Luigi újból és újból végighordozta tekintetét a lagúna fekete csíkján, hátha megpillant rajta egy táskaszerűen csillogó pontot, de a vízen csak a lámpák fényei ringatóztak.

– A táska ugyan vízhatlan, de ki tudja, hová sodródott és kinek a kezébe kerül – mondta végül a professzor, és lerogyott egy padra.

– Talán le sem esett a vaporettóról – dörmögte Luigi, bár a hangjában nem volt semmi meggyőződés.

– Iszonyú veszteség ez, és hogy a baj nagyobb legyen, hat óra múlva kezdődik az őslénybiológiai konferencia. Ha addig nem lesz meg a pénz, a küldöttségem krokodilok elé fog vetni.

– Miért magát? Azt mondta, a pókheccöl úr kaskája, vagyis józanra lefordítva: a professzor úr táskája.

– Az a professzor sajnos én vagyok. Mi, Bangladesben néha egyes szám harmadik személlyel illetjük önmagunkat, bár ez önöknél sem ismeretlen. Petrarca például...

– Hagyjuk most Petrocellit! Foglalkozzunk inkább a táskával!

– Látszik, hogy nem ült még olyan teremben, ahol száz őslénybiológus lapul ugrásra készen – mondta a professzor. – Ha valakin megérik az izzadságszagot, azonnal rásütik, hogy rosszul kategorizált egy pleisztocén korabeli fosszíliát, és akkor vége.

– Ugyan már! Maga a nulla-nulla hetes! Bemegy a terembe, előveszi a stukkert, belelő a plafonba, és onnantól azt mond, amit akar.

– Mint ötlet, nem elvetendő – tűnődött Ravalpindi. – De nincs stukkerem.

– Majd szerzünk a román maffiától.

– Jó, tegyük fel, hogy kedvem van a plafonba lőni. Egy stukker akkor is pénzbe kerül, és mint jeleztem, pillanatnyilag egy vasam sincs.

– De ugye, mind a két veséje megvan?

Amíg ők ketten ilyen kedélyesen beszélgettek, észrevétlenül rájuk köszöntött a jellegzetes velencei hajnal, ami abban különbözik más hajnaloktól, hogy a sötétség burka itt úgy reped ketté, ahogy az Ólombörtön tetője feslett fel annak idején az onnét megszökő Casanova pajszerétől.

A Szent Imre lagúnától légvonalban egy kőhajításnyira, de egy eltévedt turistának a világ másik végén, a Serafini lakás szűk folyosóján Brunetti nyomozógyakornok is lassan magához tért. Irgalmatlanul fájt a feje, és eleinte azt sem tudta, hol van, de aztán a sarokban észrevette azt a futball labdát, ami már tegnap is szemet szúrt neki. Hirtelen mindent megértett. Amikor a hátsó szobából visszafelé jött, a homályban rálépett erre a dögre. Ugyanúgy járt, mint a vaporetto kapitánya: a focilabda alattomos módon megszüntette a talpa és a talaj közötti biztos tapadást, és akkorát vágódott, mint az ólajtó, bár ezt a hasonlatot itt, Velencében senki sem érti.

Teljesen természetes, hogy Brunetti a fejét a padlóba verve azonnal elájult, csakúgy, mint a hajóskapitány, aki ezt a mutatványt egy nappal korábbanajtotta végre. Abból a figyelemreméltó tényből, hogy Zlatan Ibrahimovics levelét Brunetti a földön találta meg, arra következtetett, hogy a kapitány ezt tartotta a kezében, amikor a baleset érte.

Brunetti most még egyszer átfutotta az írást, aztán kiment a konyhába, és addig matatott, amíg nem talált kávéfőzéshez való eszközöket. Kotyvasztott egy valódi velencei kávé, majd ezt kortyolgatva immár harmadszor is elolvasta az írást. Semmi kétség: Zlatan tíz órakor ott lesz az állomás melletti parkolóban, éspedig csúnya, öreg nőnek öltözve, egy másik, ugyancsak csúnya nő társaságában.

És ekkor a nyomozógyakornokot mintha áram rázta volna meg: ha odamegy, bezsebelhet egy autogramot az isteni Zlatantól, és megtudhatja tőle, mi ez a dolog az álruhával meg a levéllel.

Ránézett az órájára, és fölkiáltott:

– Atyavilág! Már elmúlt kilenc óra!

Addig pizmogott, amíg a reggelből szabályos délelőtt lett. Iparkodnia kellett, ha nem akarta elszalasztani ezt a ragyogó alkalmat.

Nagyjából ekkor történt az, hogy a Dózse Palotában, a felújítás alatt álló XVII. századi fejedelmi ágyon édesdeden szundikáló Porcelitót nyakon csípte a leggonoszabb teremőr, aki a földkerekségen létezik, és mert a kis focista labda nélkül még annyira sem volt ügyes, mint Lionel Messi egy festőecsettel, halovány esélye sem maradt a menekülésre.

– Végre megvagy te kis patkány! – sziszegte a teremőr elégedetten, és felidézte azokat az eseményeket, amikor egy szellem szünni nem akaró kitartással sorra belevizelt a palota legszebb porcelánvázáiba. Porcelinó hiába könyörgött, és hiába bőgött, mint a kispadra száműzött Christiano Ronaldo, a teremőr megragadta a karjánál fogva, és elvonszolta a rendőrségre.

Éppen akkor toppantak be a váróba, amikor az egyik cellában éjszakázó Rahman Talismant elővezette az ügyeletes tiszt. Az adjunktus, a teremőr és

Porcelinó szinte egymásba ütköztek, de az ezt követő jelenet volt az igazi döbbenet. Amikor a sokat látott őslénybiológus meglátta a sírástól maszatos képű szupertehetséget, a szeme úgy elkerekedett, mint Buddha pocakja egy kiadós adag bangladesi rizskása elfogyasztása után. Aztán két kezét szélesre tárva e szavakat suttogta:

– Ez maga a megtestesült csoda!
És térdre borult a kis Porcelinó előtt.

*

Az olvasó láthatja: fontos részhez érkeztünk a rejtély felgöngyölítésében, ám előtte el kell árulnunk, mi történt Mauritzia Brigantival és barátnőjével, Luciana Millebaccival azt követően, hogy Milánóban elköszöntünk tőlük. Az olvasót ildomos emlékeztetnünk arra, hogy a két beleváló hölgy azzal a nem titkolt szándékkal ült be Ritzia citromságra VW bogarába és indult Velencébe, hogy kiderítse, miféle titkos szándék miatt vált ez a hely csábítón érdekessé Zlatan Ibrahimovics számára. A tervük egyszerű volt akár a sikátor mélyén elcsattanó rablópofon: kipuhatolják, milyen ifjú szupertehetség kallódik ebben a sok turistát és még több galambürüléket látott városban, aztán kész tények állítják a sztárfocistát. Itt távolodtunk el a lányoktól, és bonyolódtunk bele abba a szövevényes bűnténybe, amelyben immár egy hatvanezer eurót tartalmazó bangladesi táska is fölbukkant, nem beszélve az isteni Zlatan leveléről, amelyet Porcelinóék mocskos lakásában többen is elolvastak. Legutoljára Brunetti nyomozógyakornok tette ezt, és félelmes logikájával rájött, hogy ha a Milan sztárjának hinni lehet, rút öregasszonyként fog materializálódni a velencei vasútállomás melletti parkolóban. Ha tehát odamegy, egyszer s mindenkorra megoldhatja ezt a meglehetősen súlyosnak tűnő rejtélyt.

Ám ezt megelőzően is történt egy fontos epizód: Brunetti főnöke, az anyósa befolyása alatt álló Pietro Maccaroni felügyelő tésztavasárlás közben kimentett a csatornából egy idegent, aki a sokktól emlékezetkiesést kapott. Öreg este volt már, és mert a felügyelőben föltámadt a felelősségérzet, hazavitte ezt az embert a hajlékába, hogy majd a ház asszonyainak gondjára bízza, és miután meggyőződik róla, hogy az ürge jól van, az útjára bocsátja.

A Maccaroni család kétharmada – a kiállhatatlan Flavia néni és lánya, Francesca ekkor már a konyhaasztalnál ültek, és dühödten turkáltak valami mikróban olvasztott sajtos tésztát. Amikor a bejárati ajtó csikorgásából meggyőződtek róla, hogy Pietro hazatért, nagy levegőt véve arrafelé fordultak mind a ketten, ám a ház ura mögött fölfedezték a csuromvizes idegent. Azonnal kiesett a kezükből a jóféle velencei alpakkából készült evőeszköz.

– Francesca, légy szíves, tegyél föl még egy terítéket az asztalra, vacsoravendéget hoztam – mondta a felügyelő.

– Alázatos tisztelem! – hajolt meg előttük a vendég. – Ne vegyék sértésnek, de nem mutatkoznék be, mert nem tudom, ki vagyok.

– Belesett a csatornába, én mentettem meg az életét – magyarázkodott a felügyelő.

– Ó, mint egy szegény, ázott galamb! – csapta össze a tenyerét Flavia néni. – Mindjárt hozok valami száraz ruhát, így nem ülhet asztalhoz.

– Komoly sokkhatás érhetne, ha már a saját nevét sem tudja – állapította meg Francesca, miközben egy negyedik tányért és evőeszközöket helyezett az asztalra.

– Arra már rájöttünk, hogy bangaldesi vagyok – pillantott a felügyelőre a vendég. – A táskám legalábbis erre utal.

– Talán ha volna magánál valamilyen dokumentum... – tűnődött a felügyelő.

– De hiszen van! – villanyozódott föl a vendég. – Egy útiokmányt tapogattam ki a nadrágom zsebében. Igaz, hogy kissé elázott, de tán így is elárul valamit. Sajnos szemüveg nélkül nem tudom elolvasni.

– Adja csak ide! – kapott az útlevelért a felügyelő. – Francesco Tavotta, Wisconsin, Egyesült Államok. Ez érdekes. Akkor mi ez a matrica a táskáján? Talán Banglades érintésével érkezett hozzánk?

– Meglehet – tűnődött Tavotta. – De ha amerikai vagyok, akkor bírom kell az angol nyelvet!

– És bírja? – jött vissza Flavia néni egy halom száraz ruhával. Maccaroni felfedezte a kihízott régi darabjait. Legalább megszabadul tőlük, gondolta.

– Tegyen fel egy kérdést, angolul! – rendelkezett Tavotta.

– Hogy ityeg a fityeg, Tyukodi pajtás? – kérdezte Francesca tökéletes yorkshire-i angolsággal, ékes tanúbizonyságát téve annak, hogy a cég, amely foglalkoztatta a nyelvoktatásra is komoly hangsúlyt fektetett. Mint korábban jeleztük, kommunikációs és egyéb okok miatt az idegen nyelvű betéteket azonnal átkonvertáljuk olaszra².

– Jobban ityeg, mint egy kimustrált parasztsámla a végtelen préri közepén, bölényrajzáskor! – vágta rá Tavotta tökéletes wisconsini angolsággal.

– Egy szót sem értek, de elég meggyőzően hangzik – mondta Flavia néni.

– Ezek szerint Jenki vagyok, nem bangaldesi – nyugtázta Tavotta.

– Most már csak a táskáját kell megfejtenünk – ráncolta a homlokát a felügyelő.

² Esetünkben: magyarra.

– Az ráér! – emelhet föl a hangját Flavia néni. – Tavotta úr, menjen be a fürdőszobába, és öltözzön szárazba, mert különben megfázik. Hűvösek az éjszakák errefelé.

– Ó igen, köszönöm a kedves figyelmességét! – hajbókolt Tavotta, aztán elvonult.

Francesca ekkor odahajolt a férjéhez:

– Láttad a gallérján a jelvényt? – kérdezte.

– Az ovális alapon két tápot csipegető galambot? Szép darab. Biztosan valami romantikus emlék fűzi hozzá – pislogott a csukott fürdőszobajtó felé a felügyelő.

– Francokat! – suttogta Francesca. – Ez a nemzetközi galambtáp maffia jelvénye! Azok hordják, akik macskával riogatják a tisztességes galambtáp kereskedőket.

A végszóra visszatért köreikbe az amerikai. Egy szűk nyomozónadrág, kiszállásodott mandzsettájú halványkék nyomozóing, és az olasz bűnügyi szervek részére rendszeresített, mindkét könyökénél fényesre dörgölt zakó díszelgett rajta.

– Kellemes ez a viselet, a régít ott hagytam a kád mellett – mondta vidáman.

– Na és a jelvény? – kérdezte a felügyelő.

– Úgy bizony! – bólogatott Francesca. – A két tápot csipegető galamb!

– Ó, az itt van a kezemben – mondta Tavotta. – Őszintén szólva, fogalmam sincs hogy kerülhetett hozzám. Talán azt elhunyt bangladesi bácsikámé lehetett, akinek hamvait magamra szíjazva hordoztam. Nem vagyok nyomozó, de gyanítom, hogy ez lehetett a jó öreg utolsó kívánsága: azt kérhette, szórjam bele a maradványait egy velencei lagúnába.

Maccaroni felügyelő, a neje és Flavia néni szótlanul egymásra néztek. Brunetti nyomozógyakornok biztosan más véleményen lett volna, de a felettesének ez a mese abszolút hihetőnek tűnt.

– Igazat beszél: egy homokkal, vagy tán emberi hamvakkal töltött szütyőt cipelt a hóna alá kötve. Ez húzta le a mélybe, amikor a csatornába esett. Az átázott anyagot sajnos nem hoztuk magunkkal, ami lehet, hogy hiba volt, tekintettel az elhunyt bangladesi nagybácsi végakarására.

– Így van, ez lehet a magyarázat! – csillant föl Tavotta eddig sem bágyadt tekintete. – És a táska is biztosan az ő hagyatéka! Elutaztam érte Wisconsinból Bangladesbe, magamhoz vettem a jelvényel meg az öregem hamvaival együtt, és most itt hever önök előtt az asztalon. Nézzük meg, mi van benne!

Azzal fürgén kipöckölte a diplomatatáska zárját, aminek fedele, mint a dobozból kiugró paprikajancsi, azonnal föl pattintódott.

Ritzia és Lucia, a két milánói hölgy még a korábban taglalt bonyodalmak előtt megérkezett Velencébe. A citromsárga VW bogarat a vasútállomás melletti parkolóház tetőteraszán hagyták, majd Lucia javaslatára meglátogatták a Ponte delle Guglie híd mellett található kicsiny, de kellemes szállodát, amely Hotel Filú néven működik a köztudatban. Az épület hídra néző homlokzatára gondos kezek webkamerát szereltek, ezért aki kíváncsi arra, hogy a két nagyvilági hölgy milyen kilátásban gyönyörködhetett a szobája ablakából, egy kis netes keresgélés után elérheti a célját.

Vacsoraidőben a hölgyek természetesen kiültek a híd melletti vendéglő hangulatos teraszára, és megkóstolták az utánozhatatlan helyi finomságokat, amelyek között a pasta a la veneziana kiemelt helyen szerepelt. Ital gyanánt Lucia féledes vatikáni rozét, Ritzia pedig importból származó Csemői Lófingatót rendelt, de utóbbit a kissé testes pincér nem tudta teljesíteni.

– Nem értem, miért kísérletezel folyton ezzel a Csemői izével – jegyezte meg Lucia, amikor egyedül maradtak az asztalnál. – Biztosan vannak ennél sokkal finomabb helyi borok is, ha hinni lehet az itallapnak.

– Nem kétséges, hogy igazad van – mondta Ritzia. – Gyanítom, hogy ha most itt, ezen a szent helyen belemeríteném a poharamat a lagúna vizébe, jobb, egészségesebb és finomabb italra tennék szert.

– Akkor miért erőlteted?

– Ez a márka a borászatom legnagyobb konkurenciája, és nem árt, ha tudnom, miben rejlik a fertelmes titka.

– Így már értem. Na, de térjük vissza az eredeti tervünkhöz!

Ritzia bólintott.

– Most már késő van, de holnap akcióba lépünk – jegyezte meg Lucia.

– Rendben. Bár őszintén szólva, fogalmam sincs, mit kell keresnünk.

– Elég, ha én tudom – mondta Lucia határozottan, és belekortyolt az italába, aztán a hangját lehalkítva, mint egy harcedzett összeesküvő folytatta: – Holnap megvesszük a helyi újságokat.

– Miért van szükség erre?

– A helyi sajtó minden apróságról beszámol, ami a városban történik. Nekünk egy tehetséges fiatal focistát, pontosabban, egy tehetséges fiatalról szóló cikket kell keresnünk.

– Nyilván igazad van – bólintott Ritzia. – De mi van akkor, ha az a cikk, amit keresünk, napokkal, vagy hetekkel korábban jelent meg?

– Erre is gondoltam – suttofta Lucia. – Megkérdezzük majd az újságost, hogy néhány napra vagy esetleg hétre visszamenőleg írtak-e a helyi lapok egy

tehetséges fiatal focistáról. Garantálom, hogy igen. Ha pedig megtudjuk a gyerek nevét, lábunk közé vesszük a várost, és megkeressünk.

– Talán lábunk alá! – helyesbített Ritzia kacagva.

– Drágám, ha ez téged nagyobb örömmel tölt el, akkor alá! – mondta Lucia ugyancsak kacagva.

– Jól van, értem – komolyodott el Ritzia. – Csak az nem világos, mit lesz, ha megtaláljuk azt a gyereket.

– Ó, te naiv, pályakezdő! – bosszankodott Lucia. – Természetesen elvisszük Milánóba, és sajtóhírt faragunk belőle. A tévénél is meg a Corrierénél is vannak ismerőseim.

Ritzia elgondolkodva tanulmányozta a Ponte delle Guglie ívén hömpölygő tömeget. Mindenki szelfizett, kacagott vagy csak simán ökörködött, de olyanok is akadtak, akik gurulós bőröndöket vonszoltak fel a meredeken emelkedőn. Mindeközben szentelen sirályok lebegtek a fejük fölött, hogy egy arra alkalmas pillanatban elragadják a kezekből a fánkot vagy a fagyaltot, a sirályok Velencében ugyanis mindenevők. A csapszegektől a dobozos tonhalig mindent elfogyasztanak.

– És mi lesz, ha a kölyök nem akar velünk jönni? – mondta Ritzia rövid hallgatás után.

– Akkor elraboljuk.

– Az kizárt! – jelentette ki Ritzia határozottan. – Én ilyen gyanús ügyben nem akarok részt venni!

– Nézd drágám! – hajolt át az asztalon Lucia. – Eddig nem beszéltem róla, de középsulis éveimből ismerek itt egy-két, hogy úgy mondjam, simlis alakot. Ezek általában pincérek meg gondolierok, de akad köztük néhány, aki a román maffiával is bizniszel. Fő profiljuk a szervkereskedelem, de simán elkötnék a pórázról egy gyereket is, ha szépen kérik őket.

– Megőrültél?! Szervkereskedőknek akarod átpasszolni az a ki tudja, mekkora tehetséget?!

– Ugyan már! Eszemben sincs! Megkérjük a fiúkat erre a kis szívességre, aztán úgy teszünk, mintha mi szabadítottuk volna ki a kölyköt a haramiák fogságából. Fürödni fogunk a médiafényben, anyukám, úgyhogy a te Ibrád, ha akar, ha nem meg fog bennünket látogatni!

– Magyarán³: a kis focistát összeboronáljuk Ibrával, aki majd menedzselni fogja, de ezért a gesztusért örök hálával fog nekünk tartozni.

– Ahogy mondd! Nevelheti a jövő sztárját kedvére, de velünk élte végéig kapcsolatban marad.

– És mi lesz a feleségével?

³ Eredetileg: olaszán.

– Kit érdekel az a szörnyella?! Megcsináljuk azt, amit elterveztünk, aztán majd meglátjuk. Ne izgulj, nem fog tudni neked ellenállni, ha azt a szép kék rucidat veszed fel.

Ritzia nem válaszolt. Már most is örütségnek tűnt ez a kaland, de ha vállalkozott rá, nem volt visszaút. Még egy ideig üldögéltek a teraszon, aztán megunva a lármát, visszavonultak a hotelbe pihenni. A mozgalmas nap megpróbáltatásaitól ekkor már kellemesen el is fáradtak, ezért gyors zuhany és fogmosás után hamar álomba merültek.

Másnap reggel a vakító velencei napsütésben kipihenten, frissen vágtak neki az újabb izgalmaknak, ám előtte még felkeresték a parkolóban a VW bogarat, mert Lucia benne felejtette a gumitalpú cipőjét.

Javában matattak a kocsi csomagtartójában, amikor Ritzia észrevette, hogy a parkoló másik felén egy feltűnően jóképű, bár kissé megviseltnek tűnő fiatalember fikszirozza őket. Meg is bökte Luciát, hogy te, nézd, ott azt a srác, nem minket bámul? Lucia fölegyenesedett, és homlokára tolva a napszemüvegét, farkaszemet nézett az idegennel, aki ekkor elpöckölte a cigarettáját, és a kocsik között átfurakodva odajött hozzájuk.

– Elnézést a zavarásért, ki önök közül Zlatan Ibrahimovics? – kérdezte jellegzetes velencei hanghordozással.

*

Önök most bizonyára azt mondják: mindez szép és jó, de mi történt az ellopott vaporetto kapitányával, Giancarlo Rotundellivel, akit beosztottja, Luigi Serafini lakásában Pietro Maccaroni felügyelő, és anyósa, a derék Flavia néni előbb hullának nézett, de aztán, hála Brunetti nyomozógyakornoknak, kiderült, hogy csak tetszhalott?

Tetsz vagy nem tetsz, gondolhatják önök, belefáradva ebbe a sok olasz hangzású névbe, végső ideje elárulni, hol, hogyan és miként kísért a történet mindez idáig fel nem tárt kazamatáiban ez a furcsa figura.

Engedjék meg, hogy mindezek felderítése érdekében messziről vegyek startot. Giancarlo Rotundelli nem volt örökké hajós-, azaz vaporetto kapitány. Mint egészen kicsiny gyerek látta meg a napvilágot egy velencei gondola fenekén, majd sokáig úgy tűnt, nem történik vele semmi olyan, ami regénybe kívánczna, ám az apja, idősebb Giancarlo Rotundelli egy napon nyert a lottón, és a bezsebelt pénzzel nyom nélkül felszívódott. Hiába kereste az Interpol, csak kósza hírek érkeztek felőle, hogy tán Amerikában a maffiabizniszben próbálgat szerencsét, különös tekintettel a galambtápra.

A anyja így egy valódi velencei acélból készült nagykéssel az utazó táskájában az apja után eredt, teljesen egyedül hagyva a kis Giancarlót, aki

ezután egyik szülőjéről sem hallott többet. Ahogy velencei árvák többsége, ő is elszegődött segédnek egy vaporettóra. Az események rá vonatkozó része innentől nyílegyenesen halad addig a pontig, amikor már saját járművel rendelkezett, és azt galád módon kilopták a talpa alól.

Ám addig történt egy és más. Rotundelli, ahogy a velenceiek többsége, hamar rálépett a házasság rögzös útjára, és mint a velenceiek többsége, hamar rájött, hogy ebben nagyot tévedett. A felesége népes rokonságot hozott a nyakára, aztán megcsalta egy gondolierrel, akivel a hetvenes évek gazdasági válsága idején átszökött az akkor fénykorát élő Jugoszláviába. Giancarlo Rotundelli hoppon maradt a népes rokonsággal, ahonnan néhány éve egy Alfredo nevű kisgyerek csapódott hozzá. A gyerek szülei, nagyszülei és szűkebb rokonai mind természetes halált haltak valamilyen leszámolásban, így a kapitány befogadta és a fiaként nevelte. Alfredo olasz mércével mérve is hülyegyerek volt, ráadásul csúnya. Ha például összevetjük Porcelinóval, rögtön elnevetjük magunkat, az utóbbi javára. Mégis barátok voltak ők ketten, pontosabban Alfredo a labdaszedője volt Porcelinónak, és bár ezt a szerepet jól tűrte, otthon folyton azért pityergett, hogy egy döglött macskát sem tud kidriblizni.

A hajóskapitányra bármit rá lehetett fogni, csak az nem, hogy egy lelketlen haramia. Miközben a járművét irányította, folyvást tűnődött, hogyan terelhetné helyes mederbe a szegény kis Alfredo életét, de nem jutott eszébe semmi. Aztán a kormányosa, Luigi Serafini eldicsekedte, hogy a fiát próbajátékra hívták a Milanba, és ezt megfejelve nemrég magánlevelet kapott az isteni Zlatan Ibrahimovicstól. A sztár annyira kíváncsi a gyerekre, hogy a próbajáték előtt szívesen passzolgatna vele egy kicsit. Serafini a levelet is meglobogtatta a kapitány előtt, akinek ettől ördögi ötlete támadt.

Azt találta ki, hogy ellopja a levelet Luigitől, aztán megjelenik Alfredóval a találka helyszínén. Nem érdekelte, hogy Alfredo botlábú volt, és rövideket látott, mert ha Ibra a szárnya alá veszi, a saját baklövését leplezendő, nem rúgja ki az utcára anélkül, hogy ne simítaná el a dolgot. Ha focistát nem is, vezérszurkolót például csinálhatna belőle, mondjuk a Milan második csapatának ultrái között.

Minden rendben ment volna, ha nem fújják meg a vaporettót, mert ez az esemény fölborította a tervet. Giancarlo ösztönösen bement a rendőrségre és jelentette a lopást, aztán rájött, hogy ezzel magára irányította a figyelmet. Meg is lépett onnét, amilyen gyorsan csak tudott. A levél szerint Ibra a vaporettólopás utáni napon kívánt találkozni Porcelinóval, de a kapitány nem emlékezett, hogy milyen helyszínt választott. Ha nem akarta elszalasztani az alkalmat – márpedig nem akarta –, meg kellett szereznie a levelet.

A kapitány tudta, hogy Luigi a Zöld Lagúnában próbálja elfeledni az átélt izgalmakat, és mert Porcelinó sosem szokott korán hazaérni, volt néhány órája

körülnézni a Serafini lakásban. Azt gondolta, ha meglesz a levél, a népes rokonság valamelyik tagját ráküldi Luigira, hogy tartsa fel, ő pedig lazán, kényelmesen megállapodik az isteni Ibrával. De azzal a labdával ott, a polc alatt nem számolt. Rálépett arra a vacakra, és megtörtént, ami történt.

Arra eszmélt, hogy odakint egy rendőrcsónak szirénázik, és a bejárati ajtó mellett valaki gyilkosságot emleget. Rögtön tudta, hogy róla van szó. Föltápáskodott, és a lakáson átkecmeregve a hátsó ablakon elmenekült a helyszínről. Ám amikor elvágódott, a megtalált levelet elejtette, és az ott maradt a lakásban. Megúsza a lebukást, de a találka helyszínét továbbra sem ismerte. Mit csináljon most? A lakásba vissza nem mehetett, Porcelinó ismeretlen helyen tartózkodott, maradt hát Luigi. Meg kellett találnia, és mézesmázos vagy egyéb módon kiszedni belőle a hiányzó adatot.

Már elég későre járt, de a Zöld Lagúna nyitva volt. Giancarlo Rotundelli odalopózott az ablakhoz és bekukucskált. Azt látta, amire számított: a román csapos, Luigi meg egy füstöképű alak a régi velencei kefekötők legszebb hagyományait idéző módon ittak. A helyzet nem volt alkalmas arra, hogy közéjük toppanjon. Várt, várakozott és már majdnem elhagyta a béketűrés, amikor hajnal felé a kocsmáros végre kipenderítette az addigra teljesen elázott kettőst.

A kapitány egy szemeteskonténer mögé bújva figyelte, hogy Luigi és a bangladesi őslénybiológus totál elázva kiszédeleg az utcára. Ott lefolytatták azt a beszélgetést, amit a drága olvasó korábbról már ismer, aztán a hatvanezer euró keltette kijózanítástól helyrezökkenve elindultak megkeresni azt a bizonyos táskát.

Giancarlo Rotundelli fejében mély rezonanciát támasztott a hallott szám. Mostanában nem ment jól az üzlet, egy kissé el is adósodott, ezért az a hatvanezer euró neki is jól jött volna. A tehetségek kicserélésének ötletét így feladva azonnal a bangladesi-olasz páros nyomába szegődött. Végignézte, ahogy fel s alá rohangálnak a csatornák partján, aztán belátta, hogy ezek ketten érdektelenek számára. A táska éppen annyira elérhetetlen nekik, ahogy a fogyókúrára ítélt dózsának az abált szalonna⁴, ezért amikor azok ketten egymás mellé telepedve, lábukat a vízbe lógatva tehetetlenül elmerengtek, a kapitány visszahúzódott az árnyékba.

Tökéletesen biztos volt benne, hogy az apály a táskát kisodorta a Canal Grande-ra, onnét meg a nyílt tengerre. Ezek szerint kellett hát cselekednie.

— — —

⁴ a szerző más specialitást írt, de azt a magyar olvasó azt nem értené, ezért hazai írekre transzformáltuk.

Harmadik fejezet

– Jobban van, professzor úr? – kérdezte Paolo Celentino tizedes az örszobán az imént átélt sokkból még csupán éledező Rahman Talismantól, aki a Mussolini idejéből ottmaradt vallatószéken ülve jóféle velencei ivóvizet kortyolgatott. Az olvasónak eláruljuk, hogy ugyanaz a matéria volt, amivel Maccaroni felügyelő egy nappal korábban anyósát, a derék Flavia nénit is megkínálta. Lehet, sőt biztos, hogy a víznek még mindig molylepke íze volt, de ezt a bangladesi nem vette észre.

– Nem vagyok professzor, csak adjunktus – mondta Talisman, miközben le nem vette a szemét a kis Porcelinóról, aki az üvegajtón túl, a váróteremben egy fölfordított papírkosáron állva, lazán dekázgatott egy rendőrsapkával.

– Akkor ne hívjak orvost, vagy papot? – érdeklődött a tizedes szolgálatkészen.

– Nem szükséges – mondta a bangladesi. – De mert látom, nem érti, mi folyik itt, elárulok egy titkot.

– Csupa fül vagyok.

– Nos, kedves uram, arról van szó, hogy mi, bangladesi őslénybiológusok már régóta tudjuk, hogy a dínók is fociztak.

– Csak nem!?

– Csak de! Kaphatnék még egy kis vizet?

– Semmi akadály! A csatornában van belőle bőven – jegyezte meg a tizedes viccesen, ám ezt Talisman elengedte a füle mellett. Ahogy a tudós emberek többsége, ő is önmaga hatása alá került, mihelyst észrevette, hogy hallgatósága van.

– A professzor úrral nemrég kiástunk egy velociraptor-maradványt, amit szabályos gólörömpózban őrzött meg az idő.

– Ezt most komolyan mondja, vagy csak ugrat? – hunyorgott a tizedes az ugyancsak Mussolini idejében ott maradt vallatólámpa mögül, amelynek fényét most rutinból a bangladesi felé irányította.

– Ha ugratnám, azt mondanám: hopszassza! – nézett bele a lámpába Talisman morcosan, majd visszazökkenve a mondandójába, folytatta: – A szóban forgó velociraptor diadalmas gólörömpózban kövesedett meg, mellette pedig ott hevert egy ürülékből gyúrt golyó, ami a megszólalásig hasonlított a ma is használatos focilabdákra!

– Ez felettébb különös – jegyezte meg a tizedes.

– Mi az hogy! – pattant fel a székről az adjunktus. – Amikor tovább ástunk, kiderült, hogy a föld mélye egész csapat velociraptort rejt, távolabb meg két páfrányfából ábdált képződményt, amit önök ma jobb híján focikapuknak neveznének!

A tizedes eloltotta a lámpát, és kinézett a reggeli párától homályos ablakon.

– És önök mire következtettek mindebből?

– Csakis arra, hogy a focit már a jura időszakban is üzték ezek a csodálatos lények. Szabályos bajnokságuk létezett, sztárokkal, transfermarkettel, meg minden egyébbel. A maihoz képest az egyetlen különbség az, hogy ők a saját ürülékükből gyúrták a lasztit.

– Miből tudják ezt ennyire biztosan?

– Uram – hajolt rá az asztalra a bangladesi –, mi tudósok vagyunk. Egy szőrszálból is meg tudjuk mondani, hogy a gazdája két évvel ezelőtt mit reggelizett.

Celentini mélyen elgondolkodott a hallottakon.

– Azt hiszem, kezdem érteni: azért jöttek ide, hogy azon a bizonyos őslénykonferencián, amit a filmfesztivál árnyékában rendeznek az önhöz hasonló fanatikusok, bejelentsék ezt a hírt, hogy elhappolhassanak a sztárok elől egy kis ragyogást a tudomány számára.

– A gondolkodása több mint logikus, de nem fedi a valóságot. Mi, Bangladesben ugyanis nagy fociimádók vagyunk, különös tekintettel a karón kifejtett dekázásra. Tudja, nálunk gyakoriak az árvizek. Ilyenkor a focipályák víz alá kerülnek, így nem marad számunkra más, mint fölállni egy cölöpre, és ott dekázni a végkimerülésig. Ez a sport mifelénk egyre népszerűbb, vagyis jó befektetés⁵ annak, aki hosszabb távra tervez. A professzorunk, a nagy tekintélyű Yayeward Ravalpindi ebben is az élen jár: látja a jövő irányát, és elég merész ahhoz, hogy rá is lépjen az odavezető útra.

– Mit akar ezzel mondani?

– Amikor a világhíradóban megláttuk az önök Porcelinójáról azt a tudósítást, hogy egy cölöpön állva rekordot döntött a dekázásban, a professzor a térdére csapott, és azt mondta: ez kell nekünk! Az őslénybiológiai konferencia adta lehetőséget kihasználva megkeressük ezt az istenséget, és rávesszük a felmenőit, hogy adják el nekünk a játékjogát.

– Én úgy tudom, hogy önök ott Bangladesben olyan szegények, mint a juhászbojtárok itt, Velencében.

– Tény, hogy szegények vagyunk, de a professzor a Daccai Őslénytani Múzeumból kilopott egy triceratopsz-csontvázat és suba alatt eladta a

⁵ Ez csak egy apró nyelvbtlás az adjunktustól.

kínaiaknak, akik afrodisziákumot fognak gyártani belőle a dúsgazdag amerikaiaknak. Egy jelentős összeget kapott érte, euróban – mondta az adjunktus.

– Nocsak, ez meglepő! Tehát nem jöttek üres zsebbel. Mekkora összegért számolták megvenni azt a bizonyos játékjogot, ha szabad érdeklődnöm?

– Hajszálpontosan hatvanezer euróért – mondta a bangladesi és visszaült a vállatószékre.

A tizedes bólintott, majd rövid hallgatás után kijelentette:

– Történetesen ismerem a kis zseni családi körülményeit, és tekintve, hogy az apja azon a vaporettón dolgozott, amit az önök feneke alól furcsa módon kiloptak, biztosra veszem, hogy ennyi pénzért rá is firkantja a nevét arra a szerződésre. Igaz, hogy a fiút a Milanba is hívták próbajátékra, de errefelé mindenki tudja, hogy a nagy klubok ezeket az ifjú tehetségeket többnyire csak féltékenységből szerzik meg maguknak. Rájuk nehezednek, lelapítják, és elsüllyeszti őket, hogy a saját neveléseik elől ne vegyék el a levegőt. Ilyen világ ez itt, adjunktus úr.

– A fiú Bangladesben nemcsak sztár, hanem istenség lenne – mondta a Talisman, miközben az ajtó üvegén keresztül Porcelinót figyelte, aki még mindig dekázott a rendőrsapkával.

– Még csak egyvalamit áruljon el, aztán elengedem mindkettőjüket – mondta a tizedes.

– Örömmel állok rendelkezésére, ha tudok.

– Miért kövesedett meg az a dínócsapat, amit megtaláltak?

Rahman Talisman elnevette magát.

– Ó, ez olyan világos, mint a bengáli napfény: éppen meccset játszottak, amikor jött az a bizonyos meteor. A gól ünneplése közben azt hitték a balgák, hogy azt a tűzijátékot is az ultráik okozzák, és mire észbe kaptak, már a föld alatt feküdtek. Kár, hogy soha nem tudjuk meg, mi lett a meccs eredménye.

*

– Magasságos egek! – rikoltott Flavia néni a temérdek pénz láttán. Emlékezzünk: Maccarone felügyelőt, a feleségét, Francescát, valamint a sokak szerint irritálóan agresszív Flavia nénit abban a pillanatban hagytuk el, ahogy az alkalmi vacsoravendég szerepébe penderült galambtáp-gengszter, Francesco Tavotta a felügyelőék konyhájában kipattintotta a nála lévő aktatáskát.

– Szépséges szűzanyám! – fokozta a hatást Flavia néni, mert bár név szerint ismert vagy két tucat első osztályú szentet, a döbbenettől csak ilyen sablonos kiszólásokra volt képes.

Mind a négyen az asztalhoz furakodva bámulták az eléjük táruló látványt. Hasonló volt ez ahhoz a jelenethez, amikor a Ponyvaregényben a résnyire nyitott táskából sugárzó fényt nézték a szereplők. Mivel ez a táska jóféle kínai szerkezet volt, rendelkezett egy kis sárga beépített LED-lámpával, ami a fedél felnyitása után pontosan a fölébe hajoló szemébe világított. Nem csoda, hogy a derék munkások, akik ezt a terméket kézzel fabrikálták, Tarantino-táskának nevezték el, és tömegével adták el szerte a világon. (Nekem is van belőle egy alig használt, ami jó pénzért eladó)⁶.

Maccarone felügyelő, Francesca, Flavia néni, és persze az önmagát bangladesi örökösnek képzelő Tavotta viszont most látott ilyet először. Hamarjában nem is tudták, min álmélkodjanak jobban: az elmés világításon, vagy a temérdek eurón, ami – hála a vízhatlan zárnak – egy alig kondenzcsíkos bangladesi gatyá és néhány adag lefőzött, zacskóba porciózott rizskása mellett szárazon és csábítón kínálgatta magát a doboz fenekén.

– Uramatyám! – mormogta a felügyelő is, mert ő, az anyósával ellentétben egy árva szentet sem ismert név szerint. – Ha a behozatali engedély is itt lenne mellette, minden a helyére zökkenne.

– De, hát így is a helyére zökkent! – akadékoskodott Flavia néni. – A drága vendégünk ezzel a nem kis pénzzel kíván tisztelni a nagybátyja emlékének, és nekünk, az ősi velencei vendégjog szerint kötelességünk őt segíteni!

– Erről a vendégjogról én még nem hallottam – jegyezte meg Francesca, de az anyja olyan keményen sípcsonton rúgta az asztal alatt, hogy azt még Zlatan Ibrahimovics is megsüvegelte volna. Francesca felszisszent, de ezt a pénzt bámulók nem vették észre.

– Sokat érhet ez az összeg? – kérdezte ekkor Tavotta bambán.

– Ne mondja, hogy azt sem tudja, mennyit ér a vagyona! – szemrehányozott vele Flavia a néni.

– Őszintén: nem tudom. Világ életemben dollárban számoltam.

– Ez most marginális – jegyezte meg a felügyelő. – Tény, hogy ekkora összeggel ebben a városban, ahol én felelek a közbiztonságért, nem mászkálhat. Pillanatok alatt kifosztanak.

– Nálunk nagyobb biztonságban lesz a pénze, mint a Banco di Italia páncéltermében – jelentette ki Flavia néni, és bepattintotta a táska fedelét. – Persze, ha gondolja, adhatok egy százast költőpénznek, mert amíg a céljait kutatja, nem lehet teljesen pénztelen.

– Logikus – bólintott Tavotta –, bár kacsaböggel töltött suhintásom sincsen, mik a céljaim. Csak tudnám, miért mondtam ezt?

⁶ A szerző személyes megjegyzése.

– Micsodát? – nézett rá a felügyelő értetlenkedve.

– Hát a kacsabögyet!

– Mert a nagybácsi hamvait tartalmazó szütyő, amiről korábban beszéltünk, talán arra emlékeztette – mondta Flavia néni. – Akárhova kerültek is a megboldogult rokona hamvai, jó helyen vannak. Mint ahogy a pénze is. Menjen csak, járja a várost, nézzen be minden egyes sötét sikátorba, forgolódjon a félreeső kocsmák környékén, hátha eszébe jut valami. Ha ez bekövetkezik, jöjjön vissza.

– De mama! – nézett az anyósára a felügyelő szemrehányóan. – Ha kiteszi innen a lábát, úgy eltéved, mint a pinty! Akarom mondani: ponty, hiszen vízparti városban vagyunk, bár a ponty szerintem édesvízi hal.

– Ugyan már! – legyintett Flavia néni. – Mi egy kis eltévedés minálunk! Ez adja meg a város bukját. Nemde bár? A levegőnk viszont tiszta, és egy kis séta az emésztésnek is jót tesz. Pláne a benyelt tengervíz után.

– Éjszaka van, a városban ilyenkor csak a félnótások meg a turisták mászkálnak, bár a kettő ugyanaz – dörmögte a felügyelő.

– Akkor fájront! – jelentette ki Franciska. – Mindenki aludni fog! A vendégnek megágyazok itt, a konyhában. Reggel pedig kipihenten még egyszer átgondoljuk a stratégiát.

– Rendben van – mondta Flavia néni, és fölmarkolta a táskát. – A pénzt addig is biztonságba helyezem, nehogy valakinek huncut ötletei támadjanak vele kapcsolatban.

Hóna alatt a táskával határozott eleganciával kiviharzott a konyhából, és bár ezt a jelenlévők abban a pillanatban még csak nem is sejtették, ezzel a hadmozdulattal ő is belépett a nyomtalanul eltűntek népes táborába.

*

– Támadt egy remek ötletem! – mondta Luigi Serafini úgy fél hat körül, amikor a reggeli napfény első sugarai aransárgára festették a Szent Márk-székesegyház kupoláját. A kormányos és Yayevard Ravalpindi professzor ebből a csodából semmit nem látott, mert a Szent Márk tértől jelentős távolságra, egy kőpadon ücsörögve bámulták a lagúna vizét. Apály volt, a tegnap vízbe hajigált hulladék szelíden simult a csatorna falához, és ott is maradt, mert a turistákat szállító, vízkavaró motorcsónakok még a kikötőkben pihentek.

– Jelentsük az esetet a rendőrségen? – kérdezte a professzor.

– Maga megőrült – nyugtázta Luigi. – Mivel magyarázná meg, hogy a táska hatvanezer eurót rejt?

– Alighanem igaza van – bólintott a professzor. – Úgy vélem, a pénzre félholdat vethetünk.

– Felőlem vehet félholdat, keresztet, vagy Dávid-csillagot is, az a fontos, hogy megtaláltam a mindhárom vallást egyesítő, minket meg üdvözítő megoldást!

– Éspedig?

– A román maffia! – pattant föl a padról Luigi, mintha kőrágó bogár csípte volna meg a fenekét. – Ezen belül pedig a Zöld Lagúna csaposa, Razvan Popescu! Ő biztosan tud segíteni!

– Attól tartok, nem látja elég világosan a helyzetet – tápázkodott fel a professzor is a köpadról. – A tudomány mai állása szerint a maffia bármiben hatékony, csak egyvalamiben nem: elveszett diplomatatáskák megtalálásában. Kivéve, ha a szóban forgó táskában fehér porral töltött nejlonzacsók halmozódnak. Bár ebben a városban a galambtápminta sem teljesen esélytelen. Megfigyeltem, milyen sokan etetik itt a galambokat, vagyis a szárnyasoknak szánt elemőzsia komoly üzlet. Ezért aztán...

– Nem a galambtáp most a lényeg Mr. Bond, hanem a hatvanezer euró! – szakította félbe a professzort Luigi. – A tervem a következő: elmegyünk Razvanhoz, és bejelentjük, hogy az ön táskája, amelyben fontos tudományos dokumentumok vannak, a tegnapi vaporettólopás következtében nyomtalanul eltűnt. A csapos elég sunyi ahhoz, hogy észrevegye, mikor hazudunk, ezért bevalljuk, hogy a táska nagy valószínűséggel a vízbe esett.

– Az reméli, hogy ettől a dumától román a maffia egy emberként a táskámat fogja keresni?

– Miért? Tud jobbat?

– Barátom – mondta a professzor mosolyogva –, a legjobb hazugság mindig az igazság. Nem kell mást mondani, mint azt, ami a valóság.

– Na, és mi maga szerint a valóság?

– Először is az, hogy éhes vagyok – ült vissza a padra a professzor. – A teljes rizskása készletem a táskában maradt. Másodszor: daccára annak, hogy ez egy mediterrán város, elég csípősek errefelé a hajnalok. Harmadszor: a táskában lévő pénz az évszázad üzletére volt szánva. Az őslénybiológiai konferencián be fogom jelenteni minden idők legnagyobb tudományos felfedezését, nevezetesen azt, hogy a dínók is fociztak!

Luigi szeme meg sem pislant.

– Ettől még nem leszünk boldogabbak, már ha arra a hatvanezer euróra gondolok – mondta letargikusan.

– Mi az hogy! Egy ilyen bejelentés megteremti az őslénybiológia és a foci közötti kapcsolódást! Ki fogjuk mutatni, melyik mai sztár, melyik őslénytől származik, már ami a pályán mutatott stílusukat illeti. Zlatan Ibrahimovics például egyértelműen a T-rex.

– Ezt sejtettem – bólintott Luigi. – Na, de mi ebben az üzlet?

– Téved, ha azt hiszi, a kabalaállat-biznisz! Sokkal több van annak kikutatásában, hogy melyik faj milyen stílusban játszott. Ha érti, mire gondolok. A triceratopsz-féle defenzív taktika például felválthatja a mai bunkervédekezést, a raptor lerohanás pedig a gyenge hatásfokú kontrázást. Én mondom magánk: úgy ömlik majd a lóvé az őslénybiológiába, ahogy a szennyvíz ezen a csövön itt, a lábunk előtt a lagúnába.

Luigi elgondolkodott.

– Ha nem viccel, akkor ez tényleg nagy dolog. De a hatvanezer eurót akkor sem értem. Minek kell egy ilyen hír bejelentéséhez ekkora összeg?

– A szóbeszéd szerint van ebben a városban egy ifjú tehetség, aki a jövőben megteremtheti az őslénybiológia, a foci és a bangladesi cölöpdekázás közötti kontaktust. A küldöttségemmel, amely rajtam kívül egy főt számlál, megállapodtunk, hogy titokban megkeressük ezt a gyereket, és megvesszük a játékjogát. Nem kérünk tőle mást, csak azt, hogy a médiaszerepléseiben mindig legyen rajta valami bangladesi: egy csíkos gatyá, egy marék rizskása a kezében, meg ilyesmi. És persze az sem ártana, ha olykor-olykor dínóürülékből gyúrt lasztival dekázna, de tudjuk, ez lehetetlen. Itt, Velencében viszont van galambürülék, és mert a madarak végső soron a dínók leszármazottjai, a dekázás galambürülékkel is megoldható.

– Mondja csak: hol hallott erről a fiúról? – hunyorgott Luigi döbönt ámulattal.

– A világhíradóban. Ez a gyerek nemrég rekordot döntött a cölöpön dekázásban, aminek a híre bejárta az egész világot. Ekkor határoztuk el a beosztottammal, Rahman Talismannal, hogy a cselekvés mezejére lépünk. Bollywoodi akciófilme illő módon behatoltam Daccái Őslénytani Múzeumba, és egy kiszuperált takarítógépet triceratopsz-maradványnak álcázva eladtam a kínaiaknak. Azóta már biztosan rájöttek erre, és égre-földre keresnek, de itt nem találnak meg.

– Mint egy igazi James Bond! – bólintott Luigi.

– De amint ön is tudja, történt az a kis malőr a vaporettóval, és a pénznek, és vele együtt a kisfiúval kötött üzletnek lóttek.

– Az nem olyan biztos – jelentette ki Luigi. – A szóban forgó kisfiú, a szupertehetség ugyanis nem más, mint Porcelinó, az én drágalátos egyfiam!

– Ó, remek! – kiáltott a professzor. – Akkor tehát nincs is szükség arra a pénzre, hiszen mint barátok, piszkos anyagiak nélkül is megegyezhetünk!

– Ön téved – mondta Luigi hűvösen. – Itt, Velencében a barátok között kétszeresen is szükség van piszkos anyagiakra.

*

– Megismételné a kérdést? – kiabált oda Lucia a tetőparkoló feljáratából előbukkant fiatalembernek.

– Ki önök közül Zlatan Ibrahimovics!? – harsogta a megszólított, hogy csak úgy zengett.

Lucia és Ritzia egymásra nézett. Tekintetükben felerészt döbbenet, felerészt meglepődés tükröződött.

– Nyugi, ez csak egy futóbolond – súgta oda Ritzia a barátnőjének.

– Ha úgy vesszük, nincs ebben semmi rendkívüli – súgta vissza Lucia. – Velence azzal, hogy a tenger vizére épült, már önmagában is egy abnormális hely.

– Na, de ez a fiú kifejezetten jóképű!

Brunetti közben átevic kélt a kocsik között, és megállt a két hölgy előtt.

– Szóval? – kérdezte mosolyogva. – Kit tisztelhetek az isteni Zlatannak kijáró rajongással?

– Várjunk csak! – emelte föl a kezét Lucia. – Mi alapján feltételezi azt, amit rólunk gondol?

– Van nálam egy levél, amelyet Zlatan saját kezűleg írt, és azt fejtegeti benne, hogy ma délelőtt ronda öregasszonynak álcázva jelenik meg ebben a parkolóban. Ahogy így elnézem – forgolódott a nyomozógyakornok –, rajtunk kívül nincs itt senki.

– És maga szerint mi ronda öregasszonyok vagyunk?! – kérdezte Ritzia meglepetten.

Brunetti magasra vonta a szemöldökét. Fogalma sem volt a legújabb milánói divatról, amely közismert módon az extremitásáról híres. Lucia ennek megfelelően lila csíkos, bő fekete szoknyában, térdig érő laza kék blézerben, a nyakán Mancini módra megkötött svédmintás sálban, és az orráig lecsúszó Garibaldi típusú kalapban feszített, Ritzia pedig magyar stílusban ráncolt barna-kék harántsavos betyárgatyában, alig könyékig érő ujjú fekete zakóban, a keze fejéig kilógó buggyos selyemingben, a nyakában egy vastag, rusztikus rézláncon csüngő közepes méretű, négyszög alakú borotválkozótükörrel, amely tökéletes harmóniát teremtett a fejét díszítő, mexikói sombreroval, egyszerre nyújtva számára árnyékot és diszkrét láthatatlanságot.

Brunetti mindezt szemrevételezve egyetlen szóval válaszolt:

– Abszolúte.

Lucia a pillanatnyi csöndet kihasználva odasúgta Ritzianak, hogy ez a fiú vagy cselédkönyves plébános, vagy semennyit nem ért a divathoz, de a barátnője nem figyelt rá.

– Ibrahimovics ezt írta volna? Az kizárt! – mondta remélve, hogy kiugraszthatja a nyulat a bokorból.

– Nem kérem, itt van a levél! – erősködött a gyakornok, és előrángatta a papírost a zsebéből, amelyet még meg sem lobogtathatott Ritzia máris kikapta a kezéből.

– Ó, egek, ez valóban Ibra kézírása! – kiáltott fel, miután a sombreroját feljebb tolva átfutotta az szöveget. – Szóval maga mégsem örült.

– Miért lennék az? – mosolygott Brunetti, mint dagadt macska a halaskofák árnyékában.

– Azt hittük, csak blöfföl – mondta Lucia. – Ilyen technikával, hogy elnézést, nem Zlatan Ibrahimovicshoz van szerencsém, bárkit el lehet csábítani. Főleg itt, Velencében, ahol mindenki van egy darab a világ leghíresebb nőcsábászából.

Amíg beszélt, Lucia hátrébb tolja a fején a Garibaldi kalapot, aminek következtében a nap rávilágított az arcára. Ugyanígy tett Ritzia is a sombreroval, és Brunetti végre réjött, hogy szó sincs álruhás focistákról: két extravagáns, feltehetően milánói vagy még északibb hölgy áll vele szemben. Egy kissé elpirult, de nem kért bocsánatot. A nyomozóiskola első órájának ez a tananyaga: sohasem szabad bocsánatot kérni a gyanúsítottaktól.

– Úgy látom, félreértésbe bonyolódtam – hebegte. – Nem beszélhetnénk meg ezt az egészen egy kényelmesebb helyen, mondjuk, egy kávé mellett?

– Vegyük ezt meghívásnak? – mosolygott Ritzia.

– Vegyék!

– Mit szólsz Lucie: belefér egy kávé helyi idegenvezetéssel?

– Rengeteg dolgunk van még, de szerintem belefér – mondta Lucia.

– Akkor engedelmeükkel bemutatkozom: Nicola Brunetti vagyok, első osztályú nyomozógyakornok, és egy vaporettólopásos ügyön dolgozom.

– Én Sophiana Lorenni vagyok Rómából, az ottani borászati központ kutatómérnöke, ő pedig a kishúgom Rita, a Tehetséges Gyerekekért Program főmenedzsere – hazudta Lucia vízfolyásosan. – Azért járjuk az országot, hogy átlagon felüli gyerekeket keressünk az Napfényes Itália programba, amelyről minden adatot megtalálhat a neten, ha érdeklí a téma.

– Örvendek! – bólintott Brunetti. – Visszakaphatnám a levelet?

Ritzia nem kis vonakodással adta vissza a papírost, majd megkérdezte.

– Mondja, kedves Borinni: mi ez a dolog Ibrahimoviccsal?

– Brunetti, ha szabad javítanom – helyesbített a gyakornok. – Ibra úgy jött be a képbe, mint mellékszál. Az ellopott vaporettó ügyén dolgoztam, amikor kiderült, hogy a jármű kormányosa, akinek fia nemrég rekordot döntött cölöpön dekázásban, ezt a levelet kapta tőle. Lehet, hogy semmi köze ehhez az alapcselekményhez, de muszáj vele foglalkoznom.

– Azt mondja, az a fiú ügyesen bánik a labdával?

– Valóságos zsonglőr!

Ritzia jelentőségteljesen Luciára sandított, az meg vissza őrá. Alig tudták leplezni az örömeiket.

– Az előbb kávéra hívtok bennünket. Merre induljunk?

– Van itt a közelben egy prima hely, a Zöld Lagúna, azt javasolnám – mondta Brunetti, de hirtelen furcsa érzése támadt. Könnyebbnek érezte magát fartájon, ami egy nyomozó esetében nem jó jel. Hátranyúlt a nadrágja korcához, és döbbenettel tapasztalta, hogy az ott tartott szolgálati revolvere nyomtalanul eltűnt. Minden bizonnyal akkor esett ki, amikor Serafiniék lakásában a labdára lépve elvágódott. Csak reménykedhetett, hogy az a pokolfajzat Porcelainó, vagy a még sötétebb apja nem találja meg, amíg a hölgyekkel befejezi a kávéját, és lóhalálában odasiet.

Ez volt a szándéka, ám az események egészen másmilyen fordulatot vettek.

*

Razvan Popescu, a Zöld Lagúna csaposa a nyitás utáni protokoll szerint rendezkedett: letörölte a pultot, felseperte a padlót, majd nekilátott, hogy saját titkos receptje szerint fölvíveze a bontott italokat. Tudta, hogy egy bizonyos szint után a legnaivabb turista is észreveszi a turpisságot, ezért az EU Italok Fölvívezésének Rendje És Módjá címmel nemrég kibocsátott ajánlását követte. Közben füttyörészett is egy kicsit, de nem holmi olasz slágert a hatvanas évekből, hanem egy havasalföldi pásztornótát, amit még az anyja dúdolt neki, miközben kecsketejjellel itatta.

Miközben Razvan elmélyülten tevékenykedett, kivágódott az ajtó, és megjelent Giancarlo Rotundelli, a tegnapi ellopott vaporetto kapitánya. Alakját hátulról ragyogta be fényel a felkelő velencei nap, így a szokásosnál zömökebbnek és határozottabbnak látszott.

– Még nem vagyok nyitva – vetette oda Razvan, és gyorsan betolta a pult alá azt a grappásüveget, amit éppen finomhangolt.

– Nem baj, nem inni jöttem – dörmögte a kapitány és beljebb lépett. – Bár ha van valami különlegesség, azt elfogadom.

– Nagyon jönnek felfelé a magyar borok. Van itt egy érdekes asztali fehér. Megkóstolod?

– Jöhet! – mondta a kapitány, és fölászott az egyik bárszékre.

– Hallottam a szomorú hírt – kezdte a beszélgetést Razvan, miközben a bort kitöltötte. – Fogadd részvéteimet.

– Hát igen... – nézett bele az elébe tett italba a kapitány. – Megfűjték a vén teknőt. Most már biztosan darabokra is szedték valamelyik illegális

szárazdokban. De ugye, nem ti voltatok? Már úgy értve, hogy nem a te haverjaid?

– Mi románok soha nem lopunk vaporettót! – húzta ki magát Razvan önérzetesen. – Legalábbis a Havasalföldön az én időmben erre nem volt példa.

– Elhiszem, ha te mondod. De nem a vaporettó miatt jöttem. Vagyis részben mégis, de más módon és másféleképpen.

– Nyögd már ki, mit akarsz! Mindjárt itt lesznek a japán turisták, és a szemetet még ki sem vittem.

– Jól van, térjünk rá a lényegre: üzletet ajánlok, de ennek feltétele az, hogy zárd be a boltot, és szerezz nekem egy olyan teknőt, amivel a lagúnákon túlra is ki lehet merészkedni.

– A nyílt vizekre?!

– Oda.

– Nézd pajtás: a drogcsempészet engem, vagyis minket, hegyi népeket nem érdekel. Tudod jól, miben utazunk. Ha migránsokat kell áthozni Pulából, az még belefér, de semmi komolyabbra nem vagyok hajlandó. Nincs az a pénz!

– És ha azt mondom, hatvanezer euró vár ránk, hogy kihalásszuk?

Razvan kezében megakadt a törlőruha. Úgy nézett a kapitányra, mintha az egy aranyrudat tett volna le elébe.

– Az bizony szép összeg. Pláne úgy, hogy az üzlet mostanában éppen csak döcög. Tegnap is a kormányosod meg egy bangladesi ürge mentette meg a boltot. Hajnalig ittak, és bár javarészt hitelre, ez mégiscsak forgalom, még ha virtuális is.

– Az üzlet éppen ahhoz a bangladesi ürgéhez kapcsolódik. Véletlenül tanúja voltam a beszélgetésüknek és megtudtam, hogy tegnap, a vaporettómon ez a fazon...

– James Bond – bólintott Razvan. – Így mutatkozott be.

– Felőlem lehet akár Sherlock Holmes is – legyintett a kapitány. – A lényeg, hogy miközben a vaporettómon utazott, ez a pasas egy táskát cipelt, amiben kereken hatvanezer eurót tartott. A táska bizonyítottan belesett a lagúnába, és mert vízhatlan, most a dagálllyal kifelé ringatózik Velencéből. Mivel Luigi is ráhajt a pénzre, azonnal szereznünk kell egy motorcsónakot, hogy megelőzhessük!

– Így már érthető – bólintott Razvan. – Motorcsónakot szerzeni nem gond. Egy telefonhívás Csobaneszkunak, és se perc alatt itt fog neked ringatózni egy pompás motorcsónak, csurig megtankolva. De ez pénzbe kerül.

– Hetven harminc százalék megfelel? Kifizeted a haverodat és még marad is egy rakat pénzed.

– Jobban örülnék ötven ötvennek.

– Tudod jól, hogy a bolgár maffiától bármikor szerezhetek akár egy anyahajót is, ha arra van szükségem. Ők sokkal olcsóbbak.

– De mi gyorsabbak vagyunk, és a papírjaink is rendben lesznek – érvelt Razvan.

– Hatvan negyven, de egy százalékkal sem több!

– Rendben!

– Akkor erre igyunk! – mondta a kapitány, és belekortyolt a borba.

– Mi ez a fürtelem?! – kérdezte elfintorodva.

– Csemői Lófingató – vetette oda Razvan. – A sznobok majd megvesznek érte.

Aztán kitette az ajtóra az Átmenetileg Zárva táblát, és a hátsó ajtóhoz lépve intett a kapitánynak, hogy kövesse.

*

– Ha jól sejtem, neked most az iskolában kéne lenned – sandított rá Rahman Talisman a mellette ácsorgó Porcelinóra, miután a tizedes, ígéretét betartva, mindkettőjüket szabadon bocsátotta.

A kis focista az erős fénytől hunyorogva nézett fel a nála fél fejjel magasabb adjunktusra.

– Elméletileg igen, de gyakorlatilag nem – mondta.

– Hogy értsem ezt?

– Azok után, amit elkövettem, ott találnának meg a legkönnyebben.

– Miért? Mit követtél el?!

– Lasztival betörtem a szomszéd zsernyák ablakát. Persze ez nem neki szántam, hanem az anyósának. Ha kimegyek az ház elé edzeni, ez a vámpír azonnal rám üvölt, hogy hagyjam abba, mert zavarja a pattogás, ha meg véletlenül a hatósugarába gurul a labda, rögtön kiszúrja egy késsel.

– Ez valóban szörnyű – állapította meg a bangladesi. – De van számodra egy jó hírem: mostantól ennek vége!

– Arra gondol az úr, hogy innen egyenesen odamegy, és kinyuvasztja a vén boszorkányt? – csillant meg az érdeklődés a kis sztár szemében.

– Miből jutottál erre, te gyerek?

– Abból, hogy úgy néz, ki, mint egy bérgyilkos.

– Na ne már! – legyintett a bangladesi, pedig tetszett neki a hasonlat.

– De igen! – lelkendezett Porcelino. – Mifelénk csak a galambtáp maffia hord ilyen olcsó, indiai anyagból varrt öltönyt, meg ilyen fura, hegyes orrú cipőt. Rahman Talisman elgondolkodva nézegette a cipője orrát.

– Komolyan mondod?

– A legkomolyabban.

– Szerinted félelemkeltő módon nézek ki?
– Be kell magától tojni.
– Ha tehát beállítok hozzátok, és a szüleidnek azt mondom: hajlandó vagyok téged támogatni, ha nem utazol el Milánóba, nem rúgnak ki páros lábbal az utcára?

– Ó, biztosan nem! Ezzel a sötét ábrázattal Szicíliában is kezet csókólnának magának! De miért ne menjek Milánóba? Maga Zlatan Ibrahimovics vállalt értem kezességet. Azt írta, vigyáz rám, amíg feljebb nem mászok a számléltrán.

– Nézd öregem! – fordult szembe a kis sztárral az adjunktus. – Én őslénybiológus vagyok. Egy hajszálból is meg tudom mondani, hogy a gazdája mit reggelizett nagypéntek délután. Másfelől meg a foci a mindenem, és ebben nem vagyok egyedül. Az én hazámban, a csodaszép Bangladesben van egy sport, amit a sok árvíz miatt fejlesztettünk ki. Ez a cölöpön dekázás, amiben te lazán vered az egész mezőnyt!

Porcelinó szerényen bólintott.

– De ha elmész Milánóba – folytatta a bangladesi –, ott csak egy leszel a sok száz tehetség között. Dekázásban te vagy a bajnok, na de tudsz-e alattomosan szerelni, könyökölni és orrot úgy beverni, hogy a bíró ne lássa?

– Erre majd megtanít az isteni Ibra – jegyezte meg Porcelino, bár a hangján bizonytalanság érződött.

– Az lehet, de bárhogyan oktat, ezt a tudást csak mint mesterséget sajátíthatod el. Művész ebben a dologban nem leszel soha.

– Miért nem? – csodálkozott Porcelino.

– A válasz egyszerű: neked hiányzik az életedből a bűnözés. Ibrának ugye, ott volt Malmö, ami egy hatalmas bűntanya, de te itt békében, nyugalomban dekázgattál, és a legnagyobb stiklid az volt, hogy néha betörtél egy ablakot.

– A Dózse palotába is rendszeresen bejártam, és belepisálgattam az antik vázákba – mentegetőzött Porcelinó.

– Mindez nagyon szép – bólintott a bangladesi –, de nem elég! A Milanban évekbe telik, mire kispados leszel a klub harmadik csapatában, de nálunk, a csodás szépségű Bangladesben azonnal oltárra fognak emelni.

– Miért mondja, hogy csodálatosan szép, amikor az egy lepra hely. Tele vannak vele a hírek, hogy vagy az árvíz, vagy a tűzvész, vagy valamilyen betegség megy végig az egész országon. Miért mennék innen, oda?

– Nézd pajtás, nekem egy riksajavító üzemet vezetett a nagyapám. Onnét emelkedtem ki, és most úgy festek, mint egy maffiózó. Ez ugye már valami? Ami meg téged illet, úgy tűnik, nem fogalmaztam elég világosan: nem kell

Bangladesbe költöznöd, mert mi tagadás, én sem akarok már visszamenni, pláne így, hogy hatvanezer euróval sikerült meglépnem.

– Hatvanezer euró? – bámult Porcelino. – Az már döfi!

– Ó jaj, kikotyogtam a titkot! – restelkedett Rahman Talisman. – De ha már így alakult, egye fene, elmondom a teljes igazságot: ezt a pénzt a játékjogod megvételére gyűjtöttük össze a főnökömmel, akiről jelenleg nem tudom, hol van. Ám ettől még tény: hatvanezer eurót kapsz, pontosabban kap a törvényes képviselőd, ha vállalod, hogy ezentúl, ha az újság, a média vagy az internet rólad tudósít, valamilyen módon megemlíted a hazámat. Dekázni bárhol lehet, a lényeg az on-line fogadás, amivel Bangladesben sok millióan élnek.

– Ezt nem egészen értem: mielőtt dekázni kezdenék, mondjam azt, hogy én lenni bangladesi?

– Elég, ha egy csíkos bangladesi gatyában dekázol.

– Csak ennyi?

– Igen.

– Akkor mehetünk aláírni a papírokat! A faterom nagyon fog örülni.

*

– Alapos okunk van feltételezni, hogy Zlatan Ibrahimovics emberrablásos, vagy legalábbis varorettólopásos ügybe keveredett itt, Velencében – jelentette ki Nicola Brunetti nyomozógyakornok, és belekortyolt a kávéjába.

Nem a Zöld Lagúnában, hanem a Ponte delle Guglie híd mellett ültek, a háromcsillagos Hotel Marte teraszán, amely a korai időpont miatt nem bővelkedett vendégekben. Mondhatnánk úgy is, hármójukon kívül csak a pincér tartózkodott a közelben, meg az a testes úriember, aki előttük, a lagúnában egy kikötött motorcsónak műszerfalát bütykölte. Nyugalmas délelőtt volt, az égen apró bárányfelhők ringatóztak, a háztetőkön békésen tollászkoztak a sirályok, csakúgy, mint a kövérre hízott városi galambok, hála a tápmaffia igyekezetének.

Brunetti meglepve tapasztalta, hogy a Zöld Lagúna zárva van, de azonnal feltalálta magát: a két hölgynek azt mondta, mégis jobb lesz a természet lágy öblében kávézni, egészen pontosan a Hotel Marte teraszán, ami egy legenda.

És igaza is lett, mert Ritziának és Luciának tetszett a környék. Egy kissé el is feledkeztek a küldetésükről, de az isteni Zlatan emlegetése visszarántotta őket a valóságba.

– Arról a Zlatan Ibrahimovicsról van szó, aki a tavalyi bajnokság végén szivarral a szájában ünnepelt? – kérdezte Ritzia hitetlenkedve.

– Igen, arról – jelentette ki Brunetti.

– Ezt nem mondja komolyan! – fakadt ki Ritzia. – Emberrablás, vaporettólopás az ő pozíciójában?! Miért tenne ilyet?

– A kérdés jogos – bólintott Brunetti –, de egyelőre még mi is csak tapogatózunk. Az mindenesetre gyanús, hogy levelet írt az ellopott vaporettó kormányosának. Mi célja lehet azzal a haszontalan kölyökkel?

– Talán arra számít, hogy az a kölyök a jövő sztárja lesz – mondta Ritzia.

– Talán – vont a szemöldökét Brunetti. – De miért kellett ehhez ellopni a vaporettót?

– Miből gondolja, hogy azt az izét Zlatan kötötte el? – kapcsolódott be a beszélgetésbe Lucia. – Lehet, hogy ez az egész csak véletlen. A vaporettót valaki úgy lopta el, ösztönösen, ahogy más helyeken a kocsikat meg a vespákat.

– Vagy a válltáskákat Rómában, a turistákról – bólogatott Ritzia.

– Ösztönösen. Ez lehet pusztán véletlen is – összegzett Lucia.

– Ez itt Velence – nevetett Brunetti. – Itt nincsenek véletlenek. Talán még az is meg volt írva a sors könyvében, hogy maguk ketten ott lesznek a parkolóban, mégpedig ronda öregasszonyoknak álcázva.

A két milánói hölgy olyan szúrósan nézett a nyomozógyakornokra, hogy az kis híján kiejtette a kezéből a csészét.

– Ha megbocsátanak, nekem most mennem kell – hebegte zavartan. – Rengeteg dolgom van még ezen az ügyön. Ugye, nélkülem is feltalálják magukat? Már olyan értelemben, hogy nem tévednek el a városban.

– Nem lesz semmi baj, de még feltartanánk egy szóra.

– Tessék!

– Ez a kölyök, ez a...

– Porcelino?

– Igen ő. Hol találjuk meg, ha esetleg arra jutunk, hogy felvennénk a Tehetséges Gyerekkért Programba?

– Nem hinném, hogy megérdemli. Ő csak egy focista.

– Mi olaszok, focistanemzet vagyunk – jegyezte meg Ritzia, és erre a nyomozógyakornoknak nem voltak ellenérvei.

– Igen, valóban, ez nem kétséges. Ha ebből a nézőpontból vizsgáljuk, akkor valóban tehetséges az a pokolfajzat.

– Miért van ilyen rossz véleménye róla?

– Ha csak a betört ablakokat nézem, Porcelino máris rászorgált egy ólombörtönben eltöltött hétvégére, már ha lenne még nekünk ilyen. És ott van a rovásán az a pusztítás is, amit a Dózse palotában végez. Csuda tudja, miért, de rendszeresen ott köt ki, és bár mozgásérzékelőkkel, meg egyéb csapdákkal is figyeljük, soha nem sikerül elkapnunk.

– Akkor valóban tehetséges – bólintott Ritzia.

– Talán igaza van. Tessék, itt a névjegykártyám, ha valami gondjuk támad, ezen a számon felhívhatnak.

– Serafini címét esetleg megkaphatnánk?

– Azt sajnos nem lehet, köt a szakmai titoktartás – rázta a fejét Brunetti. – De most már tényleg mennem kell. Örültem nagyon, és biztos vagyok benne, hogy még találkozunk.

Azzal felállt, és miután a pincérrel váltott néhány szót, távozott.

– Hát ez furcsa – jegyezte meg Lucia. – Észrevetted, mennyire ideges lett, amikor annak a kormányosnak a címét kérted?

– A napnál is világosabb, hogy titkol valamit – bólintott Ritzia. – De hiába, mert tudjuk a kormányos vezetéknévét, és ez itt, Velencében több mint elég.

– Hogy érted ezt?

– Ha kibérelünk egy motorcsónakot, például ezt itt előttünk, és azt mondjuk vigyen el egy bizonyos Serafini nevű vaporettó-kormányoshoz, aligha jön zavarba.

– Hogy neked mennyi eszed van! – kacagott Lucia. – Rajta hát, béreljük ki ezt a csónakot!

– Te szállj be, én még veszek egy üveg vizet – mondta Ritzia, és a híd lábánál lévő kisbolt felé indult. Lucia ezalatt a csónakkikötő kényelmesen széles lépcsőjéről, könnyed gazellamozgással rálépett a motorcsónak fedélzetére, de mielőtt még odaköszönhetett volna a műszerfalat ütögető embernek, a jármű hatalmas rándulással megindult, és mint a nyíl, kilőtt a Canal Grande felé. Lucia persze azonnal elveszítette az egyensúlyát, és hanyatt esett az ülésre.

A kisboltnál egy üveg ásványvízzel a kezében Ritzia hitetlenkedve bámulta a jelenetet: a csónak süvöltve száguld, Lucia két lába, mint két árboc az égnek mered, a kalapja pedig ott lebeg a zavarossá vált lagúnavízen.

Aztán a motorcsónak éles kanyart vett, és eltűnt a szeme elől.

*

Maccaroni felügyelő kissé morcosan ébredt. Fölkelt az ágyból, kiment a konyhába, és ránézett a kredencen ketyegő ósdi, mechanikus órára. Fél kilencet mutatott. A felesége, Francesca, ahogy máskor, most is korán elhagyta a lakást, hogy a munkahelyén kezelésbe vegye a világ minden tájáról befutó galambtáp szállítmányokat.

A felügyelő gépiesen főzött egy nagy ibrik kávé, aztán kitárta az ablakot, és ekkor, a szemébe vágódó erős napfény eszébe juttatta, hogy van egy vendége is. Hátrafordult, és a sarokban, Flavia néni tavaly kidobott szőrmebundája alatt, amelyet mostanában macskafekhelynek használtak, meg is lelte, akit keresett. A papucs orrával óvatosan megbökdöste a szörgombócot, ami ettől megmozdult, és kibújt alóla Francesco Tavotta.

– Kávét kérek, kevés tejjel és két kockacukorral – motyogta rekedt hangon.

– Bátorkodom megjegyezni, hogy nem a szállodában van – epéskedett a felügyelő, de aztán rájött, hogy ez talán mégsem volt illendő, ezért hozzátette: – A kávé lefőtt, töltsön magának.

Tavotta föltápáskodott, maga köré tekerte a bundát, és beleszagolt a kancsóba.

– Hm! Ez olyan fekete, mint a csónakfoltozó szurok! – mondta elégedetten.

A felügyelő szó nélkül hagyta a megjegyzést. Furcsállotta, hogy az anyósa még nem jelent meg a konyhában. Be is kopogott hozzá, de nem kapott választ. Maccaroni ekkor résnyire kinyitotta az ajtót és bekukucskált. Kis híján hanyatt esett a meglepetéstől: a mama ágya érintetlen volt, ő pedig sehol.

– Mi a manó! – dűnnyögte a felügyelő, mert ezen a korai órán Flavia néni még nem indulhatott el a piacra, és a szomszédokat sem molesztálhatta.

Mivel Tavotta a csészéjét tanulmányozta, gyorsan kinézett az utcára, hátha a mama kiment macskákat etetni, de a környék teljesen néptelen volt. Flavia nénit nemes egyszerűséggel a föld, vagy mert Velencében vagyunk, a lagúna vize nyelte el.

– Nincs meg az anyósom – dűnnyögte és leült az asztalhoz.

– Arról a pazar megjelenésű dámáról beszélünk, aki tegnap...

– Igen, arról.

Hallgattak egy darabig.

– Tisztán emlékszem, hogy valami fontos ok miatt jöttem Velencébe, de ez minden. Rémlik, hogy tegnap Bangladesről, meg egy táskáról beszélgettünk...

– Ó, igen! A táska! – rúgta ki a széket maga alól a felügyelő. – Nem csak a mamának veszett nyoma, hanem a táskának is!

– Most, hogy így mondja, már beugrott. Abban a táskában volt a bácsikám hagyatéka.

– Nos, a pénz eltűnt, és vele együtt az anyósom is.

– Fájdalommal hallom.

– Nem kétséges, hogy emberrablás történt – okoskodott a felügyelő –, mégpedig a velencei éj leple alatt.

– Semmit nem hallottam, pedig éber alvó vagyok.

– Talán, mert puha talpú cipőben dolgoztak. Megvárták, amíg elalszunk, aztán besurrantak a mamához és kilopták az ágya alól a táskát.

– Mire alapozza ezt?

– Arra, hogy nincs ott.

– Ne vegye tolakodásnak, de egyvalamit nem értek: ha ellopták a táskát, miért kellett a hölgyet is magukkal vinniük?

– Sejtlemem sincs – tűnődött a felügyelő. – Legjobb lesz, ha bemegyünk a kapitányságra, és megkeressük Brunettit. Majd ő intézkedik.

– És a bácsikám lelki üdvössége?! Ezt nem hagyhatom annyiban! – emelte föl a hangját Tavotta.

– Csak nyugalom, őrizzük meg a hidegvérünket! – csitítgatta a nyomozó.

– Elnézést. Ha célzást hallok a rendőri intézkedésre, azonnal kiütközik rajtam a pánik. Magam sem értem, miért.

– Ha így van, nem jöhet velem a kapitányságra. Nem vállalom fel a kockázatát, hogy a sok egyenruha láttán idegrohamot kapjon – tűnődött Maccarone. – De van egy megoldás! Kérem, kövessen!

Valósággal kirángatta Tavottát a lakásból, aki meglepődve, de engedelmesen követte. Még a foszladozó bundát is magán tartotta, nem beszélve a kávéscsészéről, amit a kezében vitt. Átvágtak néhány hídon, sikátoron, aztán egy vaskapu előtt találták magukat.

– Azt hiszem, itt átmenetileg biztonságban lesz – mondta, és a kilincset lenyomva betessékelte Tavottát a nyirkos félhomályba. Odakint, a huncut velencei nap ebben a pillanatban találta telibe a félfá mellé helyezett réztáblát: Városi Elmeagyógyintézet Zárt osztály.

*

Luigi Serafini tűnődve nézegette a Zöld Lagúna ajtaján az Átmenetileg Zárva táblát.

– Nem értem... – vakargatta a tarkóját. – A vandálok dúlása óta, nem volt olyan nap, hogy ez a hely tíz óra után ne legyen nyitva.

– A tervünk ezek szerint kútba, azaz lagúnába esett? – nézett rá kérdően a professzor.

– Ahogy vesszük – mondta a kormányos. – Bár ez a dolog azért furcsa. Razvan román ember, tehát pontos, mint Drakula gróf az éjféli teliholdkor.

– A múlt éjjel nem volt telihold – jegyezte meg a professzor. – Az állatvilágban, de különösen az őslénytanban a Hold szerepe annyira fontos, hogy üzekedni például nem is képesek másként, csak teliholdkor.

– Miért mondja ezt?

– Vicceltem.

– Ó, ezek az idéttlen viccek!

– Mi, bangladesiek...

– Tudom – bólogatott Serafini. – Imádják az ilyesmit. De ez itt Velence! Mi komolyan vesszük az életet. Kivéve, ha nem.

- És ez most milyen eset?
- Halálkomoly. Hatvanezer eurót nem hagyhatunk elúszni a hullámok hátán. A végén még az Adria másik felén köt ki, és a horvátok vesznek belőle egy ifjú afgán vagy szkíta focitehetséget.
- Nekünk viszont cölöpön dekázó tehetség kell – jegyezte meg a professzor. – Vagy ő, vagy senki.
- Ezt meg hogy érti?! – kapta fel a fejét a kormányos. – Megkötjük a szerződést, a fiam majd bangladesi gatyában dekázik, maguk meg online fogadhatnak rá és rojtosra keresik magukat.
- Ne értsen félre kedves Lajcsi... – szabadkozott a professzor.
- Luigi! – helyesbített a megszólított.
- Bocsánat, Luigi! Magam sem tudom, honnan vettem ezt a fura nevet. Talán az atavizmus tört fel bennem. Tudja az őslénytanban...
- Nyögje már ki, mit akar!
- Nos, szóval... van egy B-tervünk.
- Miért beszél többes számban? Azt mondta, a pénzről egyedül ön, James Bond dönthet!
- Elvileg igen, de a gyakorlatban nem. Banglades egy végtelenül demokratikus ország. Minden véleményt mérlegelünk, és ha okosnak találjuk, el is fogadunk. A segédem, az ifjú, ám tehetséges Rahman Talisman azt javasolta, hogy ha valamilyen oknál fogva nem tudjuk megkötni az üzletet, a pénzt fektessük be a galambürülék iparba.
- Galambszart akarnak vásárolni, hatvanezer euróért?!
- Így is mondhatjuk, bár a kép azért árnyaltabb – mondta a professzor. – A galambürülékben van egy fontos összetevő, amivel...
- Nem érdekel! – kiáltott Luigi ingerülten. – Hallani sem akarok erről az ostobaságról! Velencében pénz nélkül is annyi galambszart bányászhat, amennyit akar. A városi tanács még fizet is, ha lesz olyan szíves és eltakarítja, de cölöpön dekázni tudó tehetséggel csak én szolgálhatok. Verje ki a fejéből ezt a tervet, mert nekem van egy sokkal jobb!
- Azt mondta, felkérjük a román maffiát, hogy segítsen átfésülni a lagúnákat.
- Razvan nélkül nincs román maffia, csak helyi, de az a galambtápban utazik, úgyhogy jöjjön az én zseniális B-tervem!
- Kíváncsian hallgatom.
- Van itt a közelben egy csinos kis elmeagyógyintézet, ami azért érdekes, mert Razvan ott lakik. Látom, meglepődött, de mindjárt megmagyarázom. Az emberünk azért lakik a tébolydában, mert másodállásban az intézmény honlapját szerkeszti, és ezért kosztot meg kvártélyt kap fizetségül.
- Ezek a románok megérik a pénzüket!

- Mi tagadás: ügyesek, leleményesek és olyan szorgalmasak, hogy az szinte már bűn.
- Már értem mit fontolgat: ellátogatunk ebbe a bolondok házába, és megkeressük Razvant, aki a másodállása mellett, hogy úgy mondjam, harmadállásban a román maffiával is csencsel.
- Ahogy mondja.
- És aztán?
- Razvan most biztosan a honlapot frissíti, tehát van netkapcsolata. Nem esik majd nehezebbre körlevelet küldeni a haverjainak, hogy keressenek meg egy vízben sodródó diplomatautóját. Azt fogjuk mondani, egy őszállat megkövesedett szemfoga van benne, és nagyon fontos szemléltető eszköze a mai konferenciának. Felajánlunk, mondjuk, ezer eurót a megtalálónak.
- Inkább ötezret. Ezer nagyon átlátszó lenne.
- Jó, akkor ötezret. Még mindig marad ötvenötezer.
- És Razvannal mi lesz?
- Vele ne törődjön. Nem egyszer és nem is kétszer fuvaroztam már neki a vaporettóval hermetikusan lezárt hűtőtáskát valamelyik puccos magánklinikára, úgyhogy igazán megteheti ezt a kis szívességet.
- Ha maga mondja – vont a vállát a professzor.
- Akkor nyomás! Irány a tébolyda! – csapott rá Luigi a professzor vállára, aki ettől egy kissé megrogyant, de hamar rendezte magát, és igyekezett tartani a lépést az ármányos kormányossal.

*

Razvan és Rotundelli felszállt arra a vaporettóra, amely a város legkeletibb csücskét, a sivár és kietlen Santelena jachtkikötőt is érintette. Turista erre a vidékre ritkán merészkedik, így ez a járat főleg szerény anyagi háttérrel rendelkező hajótulajdonosokat szállít. A tájék elhanyagolt, de itt van a közelben a velencei stadion, ahol a Porcelinóhoz hasonló tehetségek kibontakozhatnak. A kapitány és a csapos szemszögéből ez most mellékes volt, mert azután, hogy mobilon egyeztettek Razvan ismerősével, ide szervezték a találkozót.

Leültek egy padra és vártak. Elmúlt vagy fél óra, amikor egy halálos iramban közeledő motorcsónakra lettek figyelmesek. Úgy kerülgette az útját keresztező egyárbócosokat, ahogy a motoros futárok cikáznak a római forgalomban.

- Ez Csobaneszku lesz! – mondta Razvan.

Rotundelli kapitány belepöckölte a csikket a kikötő vizébe, majd nehézkesen feltápáskodott. Nem ismerte ezt az ürgét, de az út során Razvantól megtudta, hogy bár Csobaneszku közel százötven kilós, valójában egy finom

lélek. Nagyon hasonlít Pavarottira, de énekelni csak annyira tud, mint egy közepesen tehetséges öszvér. Prímán ért viszont az informatikához, ám olaszul éppen csak makog, így képtelen normális állást szerezni. Elvállal hát mindenfélét, és besegít azokban az ügyekben, amikor mások a szájukat húzzák. A csónakszerzés pontosan ilyen: Csobaneszku nem okoz gondot kiiktatni a legújabb kínai lopásgátlót, de a jármű vezetése már más tésza. Odahaza legfeljebb számárháton közlekedhetett, csónakot közelről viszont itt látott először, alig fél éve. Nem csoda, hogy egy kicsit kérette magát, amikor Razvan megmagyarázta, mire van szüksége, de mert szükében van a pénznek, muszáj volt igent mondania.

Miután az ütközést többször is csak hajszállal kerülte el, Csobaneszku a móló csücskéhez ügyeskedte a csónakot.

– Szép napot, cimborák! Na, megfelel a járgány? – kiáltott oda a kikötőben várakozó kettősnek. Természetesen románul beszélt, de mi, az eddigi gyakorlatnak megfelelően ezt átültetjük olaszra.

– Ó, te vadbarom! – válaszolt Razvan a lehető legszebb, irodalmi román hanghordozással.

Csobaneszku nem ezt várta. Úgy tűnt, meg is sértődött egy kicsit, mert a csónak vadonatúj volt, két brutálisan erős benzinmotor hajtotta, és műholdas navigációval is rendelkezett.

– Ilyen rövid idő alatt ennyire tellett – tárta szét a karját abban a pózban, amit az O sole mióból minden operarajongó ismer. Csak egy fehér kendő hiányzott a kezéből, hogy még tökéletesebb legyen a Pavarotti illúzió.

– Mássz föl ide, és nézd meg, mit csináltál! – kiáltotta Razvan immár dühösen.

Rotundelli kapitány egy kukkot sem értett románul, mégis tudta, miről fecsegnek. Abból a szögből vizsgálta a csónakot, ahonnét az teljes egészében látszott. A hajótest ezüstösen csillogott, és tényleg úgy festett, mintha ebben a pillanatban úszott volna ki a gyárból, leszámítva persze azt az összegyűrt, felpúposodott ponyvát, ami a hátsó részét betakarta.

A román informatikus kikecmergett a csónakból, és beállt harmadiknak a nézelődők közé.

– Egy horpadás sincs rajta – dörmögte maga elé.

– De az a neve, hogy Zlatan!!! Tudod, mit jelent ez?!

– Majd én megmondom – kapcsolódott be a beszélgetésbe Rotundelli kapitány. Olaszul beszélt, de eldöntöttük, hogy abba hagyjuk ezt a román nem román cirkuszt. Beszéljen mindenki úgy, ahogy akar, mi ebben a történetben egy nyelvet használunk, és akinek ez nem tetszik, igyon meg egy nagy kancsó vizet a Grand Canale-ból.– Azt a keserves mindenit! Alighanem az isteni Zlatan motorcsónakját fújtuk meg! – mondta az informatikus.

– Mi az, hogy mi?! – kiabált Razvan. – A felelősség egyedül a tiéd!
Legalább ezer csónak közül válogathattál, és pont ezt az egyet szúrtad ki?!

– Ez volt a legpofásabb. A fene se gondolta, hogy ez démon csónakot tart
Velencében!

– Miért ne tarthatna?! De most nem ez a lényeg, hanem hogy miszlikbe
fog bennünket aprítani! Azonnal vissza kell vinnünk a csónakot oda, ahonnét
elhoztad! Talán nem veszi észre.

Ebben a pillanatban a csónak hátsó ülését borító ponyva megmozdult és
kibújt alóla egy zilált hajú nő.

– Elnézést, hogy megzavarom ezt a társalgást – mondta, miközben rendbe
szedte a láthatóan nem elvilági öltözékét –, de van egy rossz hírem: Zlatan
Ibrahimovics itt van Velencében, és elszántan keresi a csónakját. Azt pedig
mindannyian tudjuk, hogy ez a herosz legalább olyan jó vadász, mint amilyen
kegyetlen futballista.

Negyedik fejezet

– Úgy látom, az öregem nincs itthon – torpant meg Porcelino a lakásuk ajtaja előtt.

– Miből gondolod? Még be sem kopogtunk! – nézett rá a fiúra Rahman Talisman meglepődve, bár tapasztalatból tudta, hogy a sztárok észjárása kiismerhetetlen. Bangladesben például ismert egy riksakulit, akit a szakmájában mindenki tisztelt, mert fél lábbal tekerte a pedált, a másikkal meg borotválkozott. Nos, ez a riksakuli egyszer úgy döntött, abbahagyja a hagyományos, pamacson meg zsilettpengén alapuló szakállvágást, és áttér az elektromosságra. Tettének rendkívüli voltát az bizonyítja, hogy vezetékes masinát használt. Az eset következménye az a híres kábelmizéria, ami a fél Daccát behálózta.

Porcelino türelmesen megvárta, hogy a bangladesi befejezze a gondolatmenetét, aztán elmondta, hogy az apja mindig bezárja az ajtót, ha otthon van, és nyitva hagyja, amikor házon kívül tartózkodik. Valószínűleg ez is egy sztárallűr volt, mert a kis focizseni szerint az apját magasra taksálták a kormányos szakmában.

A logika szabályai szerint mivel az ajtó nyitva találták, Luigi Serafini nem lehetett otthon. Az őslénybiológus a bejárat előtt a földön heverő Scena del crimine feliratú sárga műanyagzalagot is furcsállotta, de Porcelino gond nélkül átlépett fölötte, ezért úgy vélte, az sem lehet más, mint a helyi folklór része.

Odabent egy tapasztalt kutató éleslátásával azonnal felmérte, hogy ezen a helyen nagyjából a triceratopszok kihalása óta nem takarítottak. Lehet, hogy a kormányos ezzel a mesterségesen kialakított koszfészekkel próbálta a jövő nagy bajnokát hozzászoktatni a fociöltözők sajátos hangulatához, ahol az aktív kanszag mellett a szétszórt hulladék is dominál – tűnődött az adjunktus.

Bármi lehetett a rejtély titka, Porcelino remekül tájékozódott a limlomok között, mert alighogy belépett az ajtón, máris kijelentette:

– Idegenek jártak a lakásban.

– Az összetört bútorokra meg a szétszórt csikkekre gondolsz? Annyi van belőlük, mint egy hatvanas években forgatott neorealista filmben.

– Nem az a baj, hanem hogy valaki odébb taszigálta a lasztim – mondta Porcelino.

Talisman ekkor kiszúrta focilabdát. Na, nem úgy, direkt, ahogy mondjuk, hanem csak képletesen, a szemével. Nem is volt nehéz dolga, mert a labda lehetett a legtisztább berendezés a lakásban. Villany helyett is világított volna, ha elmegy az áram.

Miután meggyőződött róla, hogy a labdáját nem érte bántódás, Porcelinó kiment a konyhába, hogy keressen valami harapnivalót. Kinyitotta a hűtőt, és kivett egy darab sajtot meg valami narancslét, bár ez utóbbit csak tippeljük.

A bangladesi kissé csalódottan követte. Nem volt elég, hogy elveszítette szem elől a professzort, és vele együtt a bombaüzletet garantáló hatvanezer eurót, most még a kis sztár papája is felszívódott. Már azon volt, hogy megkérdezze Porcelinót, mit gondol, hol kódoroghat most az apukája, amikor a konyhaasztalon meglátott egy hatlövetűt.

– Nézzenek oda: egy pisztoly! – csillant fel a tekintete.

– Az ám! – hagyta helyben Porcelinó. – Olyan, mintha valódi lenne.

– Szerinted nem az?

– Kizárt.

– Miből gondolod ezt? Hidd el, valamennyit ehhez is értek, mert hát bangladesi vagyok. Daccában egy utcányit sem mehet a magamfajta jól szituált tudóseMBER anélkül, hogy ne dudorodna a farzsebében egy stukker. Néha még az őslénytani ásatásokon is lövöldözünk egymásra. Csak úgy, szórakozásból.

– Én meg sok lövöldözős filmet nézek – mondta Porcelino tele szájjal.

– Na ne röhögtesse! Azokban műanyagpisztolyokat használnak, és utólag teszik rájuk az effekteket meg a hangot. Tudod te mi az, hogy Bollywood?!

– Azt éppenséggel nem tudom – mondta a kis sztár, és fölvette az asztalon heverő pisztolyt –, de ez csak egy játék. Ha valódi lenne, nem volna ennyire súlyos.

– Pont fordítva van, te gyerek! Az igazi pisztoly készül fémből! Mit tanultok ti, olaszok az iskolában?!

– Toleranciát, másságtiszteletet és alanyi jogot – mondta Porcelino, és a spagetti westernek trükkjét idézve megforgatta a pisztolyt a mutatójja körül. – De apám barátaitól azt is tudom, hogy ma már olyan könnyűek a stukkerok, mint a pille. Ez pedig nehéz, mint a dög. Nézze csak, két kézzel kell fölemelnem, ha célozni akarok vele.

Ráfogta a pisztolyt az ajtóban álló bangladesire, és fél szemét behunyva, a nyelvét a foga közül kidugva összpontosított a célzásra. Amikor ez sikerült, meghúzta a ravaszt. Ebben is tehetséges lehetett a kis huncut, mert a bangladesit pontosan a homloka közepén találta el.

*

Pietro Macaroni felügyelő megkönnyebbülve fordított hátat az elmeógyógyintézet középkori módon vasalt kapujának. Tudta, hogy akit ide

bepasszíroznak, az nem szabadul meg egykönnyen. Neki is volt egy rossz tapasztalata, amikor évekkal ezelőtt nyomozás közben véletlenül betévedt ide, és a kaput becsapta mögötte a léghuzat. Majd egy hétbe tellett, mire visszanyerte a szabadságát. Át kellett esnie egy csomó vizsgálatokon, hogy beszámítható-e vagy csak részben, aztán meg kellett várnia az intézményvezetőt, hogy a zárójelentést aláírja.

Balszerencséjére az igazgató éppen Münchenben tartózkodott egy idegzsába konferencián, és amíg annak vége nem lett, a derék nyomozó a zárt osztályon sakkozott III. Napóleonnal. Ilyen sors várt az eléggé zavartan viselkedő Tavottára is, ami jelen esetben azért volt kívánatos Maccaroni felügyelőnek, mert biztos lehetett benne, hogy nem lép meg előle, másfelől időt nyert, hogy kiderítse, ki ez az alak, és hogy mi köze van Flavia néni eltűnéséhez.

Amíg ezen tűnődött, a sarkon majdnem összeütközött Brunettivel.

– No lám, milyen kicsi ez a város! Mit keres itt, ahol a madár is csak úszógumival közlekedik? – csodálkozott a felügyelő.

– Öö... még mindig a tegnapi ügyön dolgozom – hebegett Brunetti mereven elhallgatva azt az epizódot, hogy a pisztolyát ott felejtette Serafiniék lakásában, és most lóhalálában oda igyekszik. De mert a munkára hivatkozni a főnök előtt sosem elég, előrukkolt egy figyelemkeltő adattal:

– Képzelve csak, felbukkant a színen Zlatan Ibrahimovics! Találtam egy levelet a kormányos lakásában, amiben valamilyen megállapodást pedzeget. Lehet, hogy a bosnyák maffia is benne van ebben az ügyben.

– Vagy a svéd – bólogatott a felügyelő.

– Vagy a szerb – adta alá a lovat Brunetti.

– Ez meg hogy érti? – vont a szemöldökét Maccaroni.

– Ibrahimovicsot nemrég együtt látták Novak Djokoviccsal. Tudja, amikor a teniszsztar Torinóban megnyerte a világbajnokságot.

– Igen, emlékszem erre az epizódra. Nekem is gyanúsak voltak, amikor együtt fotózkodtak a kupával – mondta a felügyelő. – Úgy vélem, a következtetése teljesen logikus. Még ma intézkedem, hogy adjanak ki nemzetközi elfogatóparancsot Novak Djokovics ellen.

– Az talán még korai lenne – próbálta enyhíteni az okozott károkat Brunetti. – Inkább visszamennék a kormányos szálláshelyére, és még egyszer, sokkal alaposabban körülnéznék.

– Fölösleges! – legyintett Maccaroni. – Teljesen egyértelmű, hogy Serafiniék valamilyen nemzetközi összeesküvésbe bonyolódtak, és az jóval távolabb vezet Szerbiánál.

Brunetti tudta, hogy a főnöke nem a terepmunka bajnoka, de ha a statisztikákat nézzük, akkor olyan következtetésekre képes, mint Sherlock Holmes. Utóbbiról pedig közismert, hogy egy hajszálból is meg tudta mondani,

hogya a gazdája milyen kórság következtében kopaszodott meg. Uralkodott hát magán, és várta Maccaroni bővebb okfejtéseit. Nem is csalódott, mert a felügyelő kész elmélettel rukkolt elő:

– Tegnap kihúztam a csatornából egy ürget, akiről kiderült, hogy amerikai útlevele van, de bangladesi kapcsolatokkal is rendelkezik. Ez még nem jelent semmit, de képzelje, az ipsénél volt egy vízhatlan aktatáska, és benne hatvanezer euró. Látott már maga ennyi pénzt egy rakáson?

– Nem láttam – mondta Brunetti, miközben a reggeli párától még mindig nyirkos velencei utcaköveket fürkészte.

– Nos, én sem – mondta a felügyelő. – De tény, hogy ebben az ügyben, mármint a vaporettólopásban van egy kitapintható bangladesi szál. Tegnap ugye, egy bizonyos Rahman Talisman az irodámban azt fejtegette, hogy a vaporettóval együtt a főnökét, a szintén bangladesi Yayeward Ravalpindi professzort is elrabolták. Mindez arra enged következtetni, hogy Novak Djokovics jövőre indulni fog a daccai nemzetközi teniszbajnokságon!

Brunettinek leesett az álla. Elbűvölte ez a lexikális tudás, ami úgy áradt a főnökéből, mint a Grand Canale teleholdkor, és hogy mindez képes ilyen agyalágyult ostobasággal párosulni, ha a gyakorlati hasznát vesszük alapul. Még hogy a daccai nemzetközi bajnokságon! Nevetséges. De jó beosztott volt, így ahelyett, hogy vitába bonyolódott volna a főnökével, mélyen hallgatott. És jól tette, mert Maccaroni meglepő módon folytatta az okfejtését:

– A legfurcsább az, hogy ma reggelre az anyósom, és a táska pénz is eltűnt. Gyanítom, hogy elrabolták, de még nem jöttem rá, ki és miért tette. Jó lenne, ha erre gombot varrna a gyakornok úr!

– Rendben van, csak most visszamennék a... – mondta Brunetti, de nem fejezhette be.

– Frászkarikát megy vissza! – jelentette ki Maccaroni ingerülten. – Bemegyünk az irodába, és alaposan kifaggatjuk ezt a Talismant. Ugye, ott tartotta éjszakára?

Brunetti kezdte igen kényelmetlenül érezni magát. Nem tudta, mit tegyen: ismerje be, hogy telefonon már lecsekkolta Celentino tizedest, és tudja, hogy az elengedte a koronatanút a kis Porcelinóval együtt, vagy hazudjon egy hatalmasat. Rövid teketóriázás után az utóbbi mellett döntött:

– I... igen, ott ücsörög az irodában és arra vár, hogy kikérdezzük – mondta.

– Akkor nyomás! – rendelkezett a felügyelő. – Biztos vagyok benne, hogy néhány keresztkérdés után ékes bangladesi baritonon el fogja nekünk dúdolni, ki és miért ragadta magához az anyósomat.

Ritzia Briganti nem akart hinni a szemének: kedves barátnője, az okos és talpraesett Luciana Millebacci emberrablás áldozatául esett, mert más magyarázat nem létezett arra a jelenségre, hogy az a motorcsónak, amelybe belépett, mint a kilőtt nyíl elszáguldott vele az ismeretlen messzeségbe.

Hirtelenében Ritzia nem is tudta, mit csináljon, de aztán eszébe jutott az ősi kelta bölcsesség, hogy a pánik nem a legjobb tanácsadó. Visszaült hát a vendéglő teraszára, és mintha minden a legnagyobb rendben lenne, rendelt egy üveg 1986-os Csemői Lófingatót. Úgy vélte, jót tesz az idegrendszerének, ha a nagy megrázkódtatást egy még nagyobbbal tetézi.

Lenagyobb ámulatára, a pincér bólintott, és azonnal kihozta azt a barbár lötytyöt, ami úgy győzte le az itáliai borkultúrát, ahogy a hunok a római légiókat. Ennél a lórénél savanyúbb pacsmagot Ritzia elképzelni sem tudott volna, most mégis ilyesmire vágyott. Elgondolkodva iszogatta az itálnak csupán fantáziadús eufemizmussal nevezhető folyadékot, és közben azon tűnődött, mi tévő legyen. Velencében nem ismert senkit, legalábbis nem olyan szinten, hogy igénybe vehette volna a segítségét. Úgy rémlett neki, itt valahol lakik az a híres elmeorvos szakértő, akit kislányként gyakran látott a szüleinél, miután az apja idegrángást kapott a chilei konténeres borok beáramlása miatt. Gyakorlatilag ez a dömpingárú tette tönkre az évszázadok óta jól prosperáló vállalkozásukat, és bár az elmeorvos szakértelmének köszönve az apja végül összeszedte magát, és ha ügyel-bajjal is, de talpra állította a Briganti borászatot, már nem volt a régi. A professzor ezután még évekig rendszeres látogató volt nálunk, mert az idegbaj-kezelése mellett a borkultúrához is vonzódott. Ritzia biztos volt benne, hogy a magyarok nyomulását a Csemői Lófingatóval olyan mélyen megveti, amilyen mélyen csak lehet, ám ebben az ügyben aligha tudott a hasznára lenni.

Próbaképpen elővette a mobilját, és felhívta Luciát, de a készülék bár kicsöngött, nem vette fel senki. És ekkor, a táskájában megtalálta azt a névjegyet, amit attól a jóképű, bár kissé ütődött nyomozótól kapott: Nicola Brunetti, nyomozógyakornok. Nem a legjobb választás, tekintve, hogy Luciát is meg őt is öregasszonynak nézte, de szegény velencei látogató lagúnavízzel főz, ahogy a lombardiai közmondás tartja. Ritzia be is pötyögte a kártyán talált számot, és meglepődve tapasztalta, hogy Brunetti a harmadik csöngés után felvette a telefont.

– Mama te vagy az? Gondolom, már megint elhagytad a telefonodat, ha idegen számról hívsz. Most nem értek rá, éppen egy... – hadarta a gyakornok jól hallhatóan idegesen.

– Nem a mama vagyok, hanem Ritzia. Az a csúf vénasszony, akivel nemrég együtt kávézott a Hotel Marte teraszán.

– Öö... igen.. emlékszem – mondta Brunetti kissé bizonytalanul. – A helyzet az, hogy most...

– Elrabolták a barátnőmet! – vágott közbe Ritzia.

– Értem. Vagyishogy: nem értem. Miből gondolja, hogy elrabolták? Bement a mosdóba és nem jött vissza? Ezért még nem kell kétségbe esnie. Nálunk a mosdók többsége kész labirintus. Nyugodjon meg, és várjon egy kis ideig, meglátja, előkerül majd a barátnője. A viszont lá...

– Nehogy letegye! – kiabált Ritzia. – A barátnőm nem a mosdóban tűnt el, hanem azután hogy beszállt egy motorcsónakba! Valami vízitaxi volt, vagy ilyesféle. Amikor Lucia beszállt, a vezető hatalmas gázt adott, és mint a cápa elszáguldott vele.

– Velencében nincsenek cápák, hölgyem – mondta Brunetti esetlenül.

– Nézze, nyomozó úr! Most nem vagyok a humoromnál – jelentette ki Ritzia ingerülten. – A napnál is világosabb, hogy Luciát elrabolták, úgyhogy kérem a rendőrség segítségét!

– Hogy érti ezt hölgyem? – értetlenkedett Brunetti. – Mi csak nyomozunk, meg bizonyítékokat keresünk. Nem zárhatjuk le a várost csupán azért, mert egy motorcsónak nagyobb sebességgel startolt a megengedettnél. Ezer az egyhez, hogy ez valami félreértés lehet.

– Én ezt nem hiszem. Főként azok után, hogy éppen maga pedzegette Zlatan Ibrahimovics érintettségét ebben az ügyben. És most elárulok magának egy titkot, amit eddig elhallgattam. Milánóban nemrég én is találkoztam az isteni Zlattannal, pontosabban ő jött oda hozzám, és rá akart venni arra, hogy hozzam el ide, inkognitóban!

– Ezt komolyan mondja?

– A legkomolyabban! Öregasszonynak volt maszkírozva, és azt mondta rendkívül fontos ügyről van szó.

– Na jó, de ez még nem bizonyíték.

– Itt van rajtam az a sál, amit az isteni Zlatan a széken felejtett. Ha gondolja, vehetnek róla DNS-mintákat – mondta Ritzia.

Ez persze nem volt igaz, de Brunetti bekapta a horgot.

– Rendben van, jöjjön be a kapitányságra, és felvesszük a jegyzőkönyvet.

– Hogyan talállok oda?

– Üljön be egy vízitaxiba!

– Ezek után?! Szó sem lehet róla!

– Gyalog sem vagyunk messze. Úgy öt percre lehetünk attól a helytől, ahol most tartózkodik. Átmegy a hídon, aztán még kettőn, egyszer jobbra, kétszer meg balra fordul, és már itt is van.

– Tényleg nem tűnik bonyolultnak – mondta Ritzia. – Már indulok is, de amíg oda nem érek ne menjen sehová!

– Itt leszek, és várom – jelentette ki Brunetti, majd bontotta a vonalat.

Ritzia fizetett, adott tíz százalék borraivalót a bolgár pincérnek, aztán átment a hídon, és jobbra fordulva betért az első sikátorba. Haladt úgy két utcahossznyit, majd egy újabb hídhoz érve már tudta, hogy menthetetlenül eltévedt. Csakúgy, mint mindenki Velencében, ha botor módon gyalog közlekedik.

*

Miután Francesco Tavotta belépett az elmeógyógyintézet súlyos kapuján, az döngve becsapódott mögötte. Olyan automata zárral volt felszerelve, ami csak kívülről nyitható, és ha nem támasztják ki, azonnal becsukódik. Közönséges földi halandó biztosan behúzta volna a nyakát a dörrenéstől, de Tavottának a szempillája sem rezzent.

„Ez nagyon különös” – tűnődött. – „Szakasztott úgy viselkedem, mint egy maffiózó, akinek drótkötélből vannak az idegei. Lehet, hogy mégsem bangladesiek a kapcsolataim, hanem földalattiak?!”

Nem folytathatta a tűnődést, mert a kapu mögötti tágas, napsütéses, kolostorszerű kerengőn egy fapapucsos, fehérköpenyes férfi közeledett hozzá.

„Fapapucsot hord, ezek szerint ápoló, vagy orvos. Ők viselnek ilyen lábbelit, ha nem tévedek” – mélázott Tavotta.

– Üdv néked, idegen! – rikoltotta az ipse, aki viszont Tavottának volt idegen. – Mi szél hozott ide, ahol még a...

Megakadt. Ábrándosan mosolygós tekintetét a kerengő boltívére emelve próbálta meglelni a folytatást.

– Madár se jár? – tippelt Tavotta.

– Nem! – tiltakozott a fehérköpenyes.

– A sirály is csak úszógumival közlekedik?

– Egyáltalán nem!

– A vízipatkány is zsebcirkálón surran?

– Francokat!

– Akkor feladom!

– Itt van a nyelvem hegyén, csak nem tudom kibökní – legyintett a ledérvköpenyes⁷. – Mindegy, ez most nem lényeges. Kit tisztelhetek önben e neves intézmény hűs nyugalmaiban?

– Francesco Tavotta a nevem, legalábbis ez áll az útlevelemben, ami tegnap elázott, miután majdnem belefúladtam a csatornába. Innentől viszont minden Homérosz. Nem tudom, ki vagyok, és hogy Chicagóból jöttem

⁷ Lefordíthatatlan szójáték.

Velencébe, vagy Bangladesből mentem Chicagóba, arról meg lövésem sincs, hogy mi volt az utazásom célja – hadarta a galambtáp gengszter.

– A napnál is világosabb, hogy ön, kedves Tavotta úr, emlékezetkiesésben szenved – mondta a fehérköpenyes. – De hogy chicagói nem lehet, arra férget eszek.

– Talán mérget?

– Miért mondja ezt? – hökkent meg a fehérköpenyes.

– Mert így szokták. Ha férget enne, nem lenne normális.

– De ha mérget ennék, az lennék?

– Ebben nem vagyok száz százalékgig biztos, mindenesetre így szokás mondani: mérget eszek, és nem férget.

– Jól van, ez most nem egy irodalomóra a bangladesi egyetem olasz tanszékén – nevetett a fehérköpenyes. – Viszont tapasztalatból tudom, hogy akinek elillan az emlékezete, az nem jön vissza csak úgy, mint a filmekben. Lassan, fokozatosan kell megépítenie önmagát, fényképről fényképre.

– Lépésről lépésre – dörmögte Tavotta, de a fehérköpenyes ezt elengedte a füle mellett.

– Ahogy így elnézem magát, teljesen egyértelműnek tűnik, hogy bangladesi.

– Miből gondolja ezt?

– Az öltözékéből! A ruha az élet rücske.

– Nem tükrét akart mondani?

– Egyáltalán nem! – legyintett a fehérköpenyes vidáman. – De ne aggódjon, jó helyre került. Itt még a középkori módszereket alkalmazzák, vagyis minden esély megvan rá, hogy néhány év múlva már derengjen önnek valami a múltjáról.

– Kizárt, hogy addig itt maradok! – kiáltott fel Tavotta. – Sőt, most azonnal távozom! Engedjen ki!

– Nem tehetem – tárta szét a karját a fehérköpenyes. – Azzal, hogy belépett a kapun, bekerült abba a rendszerbe, amit a globális adminisztráció irányít. Nézze csak, ott fent, a sarokban az a kamera már le is szedte a retinaadatait, és felküldte a felhőbe, hogy a világ összes idegklinikájának adatbázisán átfuttassa. Ha nem talál megegyező adatokat, akkor életbe lép második fokozat.

– Ne ijesztgessen! Mire akar kilyuggatni?

– A kezelésre. Ha nincs benne a rendszerben, meg kell állapítani a diagnózist, aztán meg jön a terápia.

– Nekem nincs elmebajom! Leszámítva persze ezt a kis elmékezetkiesést!

– Jól mondja! – kapott a szón a fehéreköpenyes. – Elmékezetkiesése van, más szóval zavar keletkezett az elméjében. De ne aggódjon, az itteni módszerek biztonságosak, bár nem mindig humánusak.

– Elegendem van ebből a meddő vitából! Ki akarok menni a kapun! – emelte fel a hangját a chicagói.

– A maga érdekében mondom, hogy ne ordibáljon! – csitítgatta a fehéreköpenyes –, mert azzal magára vonja a figyelmet, és az ápolók úgy bevágják a gumiszobába, mint a sicc! Ott pedig nincs térerő.

– Nem is tudnék telefonálni, nincs meg a mobilom – legyintett Tavotta majdhogynem lemondóan.

– Na látja, ezt már szeretem! – csapott a vállára a fehéreköpenyes. – És most, hogy ilyen szépen megegyeztünk, engedje meg, hogy bemutatkozzam: III. Napóleon vagyok. Meghívhatom egy sakkpartira?

*

– Húú! Az anyád úristenit, te kölyök!! Ez piszkosul fáj! – rikoltotta Rahman Talisman, miközben szaporán dörzsölte a gumilövedék helyét, ami egy kéteurós nagyságú vörös foltot rajzolt a homloka közepére.

– Hehe! – kuncogott Porcelino. – Ugye, mondtam, hogy játék? De kurvára nagyot üt.

– Hogy beszélsz?! De ami azt illeti, igazad van: ez tényleg játékpisztoly, bár ha egy gumigolyó ilyen durvaságra képes, azt én nem nevezném játéknak – mondta az őslénybiológus valamelyest megenyhülve, miközben a zsebkendőjét a csapnál megnedvesítve hűsíteni kezdte a homlokát.

– A születésnapomra kaptam Rotundelli bácsitól – magyarázott Porcelino vigyorogva. – Ő az apám főnöke, és nagyon szigorú ember.

– Övé az ellopott vaporettó? – kérdezte a bangladesi a fejére terített zsebkendő alól.

– Csak bérelte. Apám is mindig azon filozofál, hogy egy kis lóvéval önállósíthatná magát – mondta Porcelino.

– Hoppá! Ez nagyon fontos adat! Mármint a lopás tekintetében, mert ha saját járműről van szó, a biztosítási csalás is szóba kerülhet – elmélkedett Talisman. – Egy csónakot még a passzátszél sem fújja meg ok nélkül, nemhogy a tolvajok, legalábbis nálunk, Bangladesben ez a szokás. A kalózok kizárólag akkor lovasítanak meg egy jachtot, bár ha vízi járműről beszélünk, pontosabb a delfinesítenek kifejezés, ha értékes a rakománya, vagy ha fontos emberek vannak a fedélzetén. De ezen a teknőn nem volt semmi érdekes, csak a...

Az őslénybiológus hirtelen elsápadt, amit az olvasó úgy képzeljen el, ahogy akar, mert mi nem tudjuk leírni. Hogy értsük, miről van szó: Talisman

alapból a csokoládé és a kávé keverékére emlékeztető bőrszínnel rendelkezett, amelyre a gumilövedék sem egy piros foltot, hanem lila pacnit rajzolt, de ez abszolút mellékes. A sápadtság az ő esetében tehát orvostudományi fenomén lenne a javából. Maradjunk annyiban, hogy képletesen szólva sápadt el, mert ha leragadnánk annál a részletnél, hogy a bőre tejeskávés színűre fakult, vagy inkább átment drappba, itt rostokolnánk, napestig, és erre sem az olvasóknak, sem a jelenet szereplőinek nincs idejük.

Porcelino talált némi sós mogyorót, meg egy kis kekszet, így elégedetten firtatta:

– A hatvanezer euróra gondol?

– Közel sem! – tiltakozott Talisman. – Arról rajtam meg a professzoron kívül nem tudott senki, leszámítva persze a kínaiakat. Szerintem az ügy kulcsfigurája egyértelműen a professzor. Őt akarták elrabolni a konkurens őslénybiológusok, hogy ne tarthassa meg a ma háromnegyed tizenkettőkor esedékes előadását! És mert a professzor gyaníthatóan a rablók karmai közé szorult, ez a nagy horderejű referátum minden bizonnyal el is marad.

És ekkor Talisman szeme hirtelen kidülledt. Ezt az észtvesszejtő módon csúnya látványt meg sem próbáljuk az írott szó erejével ábrázolni, mert akkor a jöhetne a tizennyolcas karika. Elégedjünk meg azzal, hogy a szeme fehérje úgy világított a pofalemezén, ahogy két belepottyantott habpötty fényeskedik a csészényi espresso italianóban.

– Hacsak nem megyünk oda, és ugrunk be helyette! – kurjantotta föl villanyozódva.

– Nekem az ilyesmihez nincs tehetségem – határolódott el Porcelino.

– Az őslénybiológiai konferencián nem focizni kell, hanem dumálni, és én nagyjából tudom, miről szeretett volna a professzor beszélni, úgyhogy, ha odamegyünk, és azt mondom, én vagyok a bangladesi egyetem címzetes tanára, minden további nélkül felmehetnek az emelvényre!

– Sok szerencsét! – mondta Porcelino ártatlanul. – Itt fogom megvárni a konyhában. Cselezgetek, meg dekázgatok az asztal körül, ahogy szoktam.

– Neked fiam – hajolt le hozzá a bangladesi – ebben a műveletben óriási feladat jutott osztályrészegül⁸: oda kell vezetned a helyszínre. Hány óra van mostanság?

– A vekkerünk szerint alig múlt tizenegy.

– Remek! Van még időnk.

– Hol lesz a buli?

– A Dózse Palota dísztermében.

⁸ Apró nyelvbotlás a bangladesitől.

Most meg Porcelino sápadt el, de ezt már könnyű leírni: olyan fakó lett, mint a focilabda, ami edzés közben véletlenül belepottyant a szomszéd építkezésen lévő meszesgödörbe.

– Oda én nem mehetek! – jelentette ki határozottan.

– Ne marhászkodj, kölyök! Mi bajod származhat abból, ha elvezetsz a palotához? Első osztályú világsztár vagy!

– De nem a Dózse Palotában! Ott énrám vérdíj van kitűzve!

– Elég, ha Szent Márk térig elvezetsz. A lényeg az, hogy maradj a közelben, és ne szívódj fel a városban, mert akkor mindennek vége. Gyere már, mire vársz?!

Ezt már az előszobából kiabálta vissza, ahová Porcelino kelleetlenül ballagott utána.

– Mit látnak szemeim: egy újabb játékpisztoly! – mondta Talisman, miután a lába előtt fölfedezett egy másik fegyvert. – Ezt is a kapitány hozta?

– Nem, ez valódi. Franc tudja, hogy került ide – mondta Porcelino duzzogva.

– Na jó, ezt nem játsszuk el még egyszer – nevetett a bangladesi. – Akár valódi, akár nem, ezt most én elteszem!

Azzal fölvette, és a nadrágja korcába tűzte a pisztolyt, ami egészen furcsa módon, olyan könnyű volt, mint a pille.

*

– Íme, az ominózus elmeegógyintézet! – mutatott rá a zord építményre Luigi Serafini, miután Yayeward Ravalpindi professzorral megérkeztek az úticéljukhoz.

Hosszan lehetne ecsetelni, milyen rideg és barátságtalan volt ez a részben neoromantikus kolostorra, részben óbarokk palotára emlékeztető villaszerűség, de ez teljesen fölösleges, mert az utca felől csak egy keskeny homlokzat látszott belőle, az meg olyan volt, amilyen.

A professzor mindenesetre megállt, mert mintha valamilyen ősi ösztön azt súgta volna neki, hogy a világ minden kincséért se tegye be oda a lábát. De aztán elhessegette magától a rossz szellemet, és azt mondta:

– Akkor hát lépünk be, és keressük meg a román kocsmárost!

A keze már a kilincsen nyugodott, és talán félig le is nyomta, amikor Serafini ijedten rákiáltott:

– Nehogy bemenjen, ha kedves az élete!!!

A sok őslénybiológiai ásatást és még több cölöpön dekázást látott professzor meghökkent.

– Nem azért jöttünk ide, hogy bemenjünk? – kérdezte.

– Egyáltalán nem! – jelentette ki a kormányos. – Razvan ugyan itt lakik, de ő olyan, mint a tűzhal a korallok között, ha érte mire gondolok.

– Mire céloz? – hunyorgott a professzor bizalmatlanul.

– Az immunitásra. Köztudott, hogy a korall mérge halálos, de a tűzhalra nem hat. Szimbiózisban élnek. Furcsa, hogy ezt éppen én magyarázom, magának, aki egy biológus.

– Őslénybiológus vagyok, ami nem ugyanaz – emelte fel a mutatóujját a professzor.

– Igaza van, nem is azért mondtam, hanem hogy jelezzem: aki ebbe az intézetbe belép, annak annyi. Ráveti magát a személyzet, az ápolók, a szakorvosok, és addig vizsgálják, nyaggatják, amíg föl nem fedeznek rajta valami elmebajt.

– Teljesen jogos – bólintott a professzor. – Nincs abszolút normális ember, sőt, minél inkább annak tűnik valaki, annál gyorsabban kiderül róla, hogy nem az.

– Látja, éppen erről beszélek: az intézet vezetése abból indul ki, hogy aki önszántából belép ide, az nem lehet normális. A többi már szintiszta bürokrácia.

A professzor aggodalmaskodva ráncolta a homlokát, és közben hol a masszív kapura, hol az ugyancsak jó svádájú kormányosra nézett. Végül megkérdezte:

– Ezek szerint hiába fáradtunk?

– Azt azért nem mondtam – nevetett Serafini és fölvetett az utcáról egy apró kavicsot, amivel megdobta a kapu fölötti apró kémelőablakot.

– A csengő évekkal ezelőtt elromlott – magyarázott, de a professzor ezen nem lepődött meg, mert a hazájában ugyanez a szokás dívott, csak nagyobb kövekkel és nagyobb ablakokra, meg persze csoportosan hajigáltak.

A harmadik vagy a negyedik koccanás után a kis ablak végre kinyílt, és kibújt rajta egy kövérkés női arc.

– Ő Titanella, Razvan román élettársa – súgta oda Luigi a professzornak, aki biztos volt abban, hogy ilyen ronda asszonyt még fosszíliaként sem látott. A nő kísértetiesen hasonlított az argentin zászlón látható naphoz, leszámítva azt, hogy nem mosolygott, és hogy a haja nem fölfelé meredezett, hanem a homlokára lógott.

– Mi az ördög ütött beléd, Luigi?! – kiabált le az utcára a nő. – Ha Razvant keresed, nincs itthon!

– A kocsma zárva van – kiabált vissza Luigi. – Szerinted hol a csudában lehet?

– Mit tudom én?! Miért nem hívod fel? – vágott vissza Titanella.

– Már próbáltam, de nem veszi fel.

– És én ez ellen mit tehetek?! Különben meg nem érek rá veled fecsegni, mert mindjárt kezdődik a nagyvizit. Ráadásul itt van a nyakunkon egy új páciens, aki erős bangladesi angol akcentussal valami táskát emleget. Elő kell készítenem neki a hidegvíz kúrát!

Azzal becsukta az ablakot.

A professzor megdermedt, mint a szimatot kapott vadászkopó.

– Jól értettem? A kis hölgy azt mondta, az új pacingens⁹ bangladesi akcentussal egy táskát emleget?

– Valami ilyesmit, igen.

– Akkor témánál vagyunk! – rikkantott a professzor, és egy határozott mozdulattal lenyomta a kilincset, majd ugyanazzal a lendülettel kinyitotta a nagykaput.

A kormányos kővé válva figyelte, ahogy a professzor belép az elmegyógyintézetbe, és mielőtt még rákiáthatott volna, hogy az isten szerelmére, ne kövesse el ezt a meggondolatlanságot, a nehéz alkalmatosság döngve bezáródott mögötte.

*

A sivár és kietlen Santelena jachtkikötőre a szokásosnál is dermedtebb csönd ereszkedett. Megakadt a hang, a lélegzet, minden. De csak egy pillanatra, és ezt jószerével észre sem lehetett venni. Legalábbis a kikötő személyzete és az a néhány bágyadt utas, aki ebben az órában a helyszínen tartózkodott, semmit nem észlelt a mólón kibontakozó drámából.

Ahogy egy jól megkomponált jelenetben, itt is a nő, egészen konkrétan a takaróponyva alól előbukkant Luciana Millebaci helyezkedett el a figyelem középpontjában. Őt bámulta a mólón tartózkodó Rotundelli kapitány, a kocsmai italok és a weblapok világában egyaránt otthonosan mozgó Razvan, és nem utolsó sorban Csobaneszku, a bot csinálta motorcsónakos. A sirályokat és új pottyantási területet keresgélő galambokat csak azért hagyjuk ki ebből a felsorolásból, mert ők részint a közömbösség felől, részint kevésbé összehangoltan közelítették meg ezt a témát.

Lucia eközben a mólón ácsorgók felé nyújtotta a kezét, hogy valaki segítsen neki kilépni a csónakból, de Rotundelli és Razvan csak álltak, mint akit megbűvöltek. Aztán a kapitány megrázkódott, akár a mechanikus automata, ha a mester kiveszi a mozgását megakadályozó pöcköt, és fürgén, de alázatosan megfogta a hölgy puha kacsóját.

⁹ A professzor izgalmaiban nyelvbottlott.

Igen, az volt: egy puha kis kacsó. A kapitány evezőlapátokhoz és hajókötelekhez szoktatott tenyere valósággal beleborzongott ebbe az érintésbe, ami egy jó nagy marhaság, mert a tenyér, ugye, nem tud borzongani. Legfeljebb viszket, de az más műfaj. A kapitány tenyere nem viszketett, de ő egész lényében borzongott. Mintha kiscsibét érintett volna meg, a pelyhesebb fajtából.

Lucia ebből nem vett észre semmit. Egy elegáns szökkenéssel fent termett a mólón, és kérdőn nézett az előtte képződött háromfős csődületre.

– Nem venném rossz néven, ha az urak bemutatkoznának – mondta.

– Öö... igen... – hebegett a kapitány. – Ő itt Razvan, a Zöld Lagúna kapitánya, én meg Rotundelli vagyok, csapszékkezelő, vagyis éppen fordítva, izé...

– Örvendek! – nyújtotta ki ismét a kezét Luciana, amit Razvan kelletlenül egy kissé megrázott, de a kapitány valósággal ráhajolt, és csakhogy meg nem csókolta.

– No és ki ez az úr, aki volt olyan kedves, és elrabolt? – fordult ekkor Lucia Csobaneszku felé, aki az előbbi párbeszédéből egy kukkot sem értett.

– Ha engem kérdez, akkor ő a világ hülyéje – jelentette ki Razvan epésen.

– Ne hibáztassa, megesik ez mással is. Egyik csónak olyan, mint a másik, könnyen összekeverhetők, ha nem figyelünk oda – nevetett Lucia. – Ha jól sejtem, ezek után sűrű bocsánatkérés közepette visszavisznek arra a helyre, ahol a Zlatan eredetileg horgonyzott.

– Már megbocsásson, signorina! – alázatoskodott a kapitány. – De ön Zlatan Ibrahimovics hozzátartozója? Esetleg stábtagnya?

– Az utóbbi – hazudta Lucia. – A nevem Sophiana Loretti, és Zlatan baráti körének vagyok a programszervezője. Nemrég érkeztem Velencébe.

– Értem – bólintott Rotundelli kapitány, de nem értette, vagyis nem egészen, de valamelyest azért jobban, mint Csobaneszku, aki a beszélgetés ideje alatt csak bámult.

– A gond az, hogy nem vihetjük vissza – kapcsolódott be az eszmecsérébe Razvan, miközben jelzés gyanánt rálépett a kapitány lábára, aki az éles fájdalom hatására hangot váltott.

– Jaj, igen! Nagyon kényes feladat vár ránk, talán a barátunk ezért is kötött el téves csónakot.

– A kapitány azt akarja mondani, hogy Csobaneszku a sietségben nem vette észre, hogy nem a saját járművét babrálja – pontosított Razvan.

– Így van! – bólogatott a kapitány. – Kapkodott a barátunk, és ez lett a vége. A baj csak az, hogy közben kifuntunk az időből, ugyanis nekünk most... izé... öö...

– Várjon, kitalálom! – kapott a szón Lucia. – Fontos üzleti megbeszélésre kell menniük a csónakkal!

- Nem! – rázta a fejét Razvan.
- A délelőtti misére, gyónni?
- Langyos! – vigyorgott a kapitány.
- Tehát az eseménynek köze van a templomokhoz – bólintott Lucia. –

Kezd érdekessé válni a történet.

A három férfi egymásra nézett. Csak úgy sütött róluk a tanácstalanság. Ahelyett, hogy kerek percc megmondták volna a kényelmetlen, de talán vállalható igazságot, egyre jobban belesüllyedtek a hazudozás masszív futóhomokjába.

– Vajon mi dolga lehet három haramiakülsejű férfinak egy templomban? – gondolkodott Lucia hangosan. – Jótékonyági akció a turisták által hátrahagyott árvák számára?

– Jéghideg! – jelentette ki Razvan morcosan, és kérdően nézett a kapitányra. Közeledett a dagály, a tervezett akciójukra nézvést minden perc számított.

– Akkor feladom! Szabad a gazda! – mondta Lucia.

Hirtelen csönd lett, amely egy örökkévalóságig, de legalább három-négy másodpercig tartott. A három férfi kérdően nézett egymásra, aztán a kapitány elméjében kigyúlt a fény:

– Lánykérés kisasszony, lánykérés! – kiáltotta szinte felszabadulva. – Ezennel ünnepélyesen megkérem, hogy legyen a feleségem!

*

– Uraim – nyitotta meg az értekezletet Maccarone felügyelő –, a békés napsütés ne tévesszen meg senkit: súlyos fellegek borultak szépséges városunkra.

A jelenlévők, vagyis a kis rendőrőrs teljes állománya, a takarítónőt és a nemrég érkezett pizzafutárt is beleértve, mély megdöbbenéssel hallgatták a lassan és körülményesen kibontakozó szónoklatot. A felügyelő egyébként – mint az adatok és a kimutatások szakértője –, mindig is hajlamos volt az ilyesmire, és ezt a beosztottjai elnézték neki, mert bár úgy zúdította rájuk a statisztikát, ahogy katolikus pap a hívekre az áldást, hagyta őket élni és dolgozni, vagy éppen keresztretjtvényt fejteni, ha ahhoz volt kedvük.

– Olyan ügy van kibontakozóban a szemünk előtt, amelyhez képest a dalmát borhamisítók üldözése és a szlovák graffitisekkel folytatott festékszóró párbaj is potomság – emlékezett vissza a régi idők dicsőségére a felügyelő, tovább szítva és gerjesztve a kíváncsiságot.

A hallgatóság jól emlékezett a példaként felhozott esetekre, beleértve a hamis borok leleplezése terén végzett önfeláldozó kóstolásokat, és a könnyörtelen spraycsatákat, amelyek során többen is maradandó színesedést szenvedtek. Visszafojtott lélegzettel lesték hát a főnöküket, aki a szoba falát borító táblához lépve megkezdte az eligazítást. Lényegében azt mondta el, amit az olvasó már úgy is tud, de a lényeket azért röviden összefoglaljuk: a városban bizonyos elemek azon mesterkednek, hogy érdekeltségeket csikarjanak ki maguknak a focibizniszben. Név szerint megemlítette az ifjú Porcelinót, akinek játékjogára minden bizonnyal Zlatan Ibrahimovics is igényt tart. Nyomozati szempontból már ez is fejfájást okozhatna, mert ugye, nehezen képzelhető el, hogy az isteni Zlatan megjelenjen tanúvallomást tenni, az pedig egyenesen lehetetlen, hogy a milánói rezidenciáján megjelenve kérdéseket tegyenek fel neki, de itt van még a bangladesi szál is, azzal a hatvanezer euróval, ami egyértelműen kapcsolódik ehhez a mesterkedéshez, és amelyet mára virradóra ismeretlen tettesek elraboltak az ő szeretett anyósával, a mindenki által tisztelt Flavia nénivel egyetemben.

A békésen szendergő, vagy stikában mobilozó társaság erre a kijelentésre egy emberként kapta föl a fejét. Mindenki az motoszkált, hogy a főnök anyósa miként kerülhetett kapcsolatba a bangladesiekkel, meg azzal az irdatlanul nagy összeggel, de mielőtt még a bizonytalanság kisördöge a gyanakvás démonává izmosodott volna, Maccaroni elmesélte kalandját Tavottával, amit az olvasó ugyancsak jól ismer. Arra a végkövetkeztetésre jutott, hogy ennek a soha nem látott bonyolultágú ügynek a gyökere, vagy inkább horgonylánca, mert ugye, vízre épült városban vagyunk, nos szóval a horgonylánca az ellopott vaporettó, tehát ha egyről a kettőre, kettőről pedig a háromra szeretnének jutni, akkor legis legelőször a vaporettót kell megkeresniük, meg persze azt az ürgét, aki a járművet megfújta.

Ezzel be is fejezte a gyors eligazítást, de a hallgatóság ülve maradt. Egy árva szó nem sok, annyit sem értettek ebből az egészből. Micsoda marhaság ez a kis Porcelino játékjogával, aki mégiscsak egy gyerek, ráadásul abból a kibírhatatlan fajtából, akiről fióknyi írott panaszt őriznek: rengeteg betört ablak, és a párkányokról labdával lerúgott virágcserep szerepel a bűnlistáján, nem beszélve a Dózse palotában elkövetett csínyeiről, amelyeket újabban már törött vázák is öveznek. De szép is lenne, ha Zlatan Ibrahimovics megkaparintaná a játékjogát, és elvinné Milánóba! Törögesse ott az ablakokat, meg hergelje a békésen napozó macskákat a focilabdájával! Aztán meg, mi ez a bangladesi szál a hatvanezer euróval?! Mi közük ezeknek a füstösképűeknek ehhez az ügghöz? Maccarone beosztottjai inkább hittek volna el egy hipotézist a galambtáp maffia térnyeréséről, mint ezt a fajta beavatkozást a fociutánpótlás fejleményeibe. Az meg, hogy Flavia néni elrabolták, egyenesen nonszensz! Nála kiálthatatlanabb

perszónát nem hordott hátán az Adriai tenger, kész csoda, hogy ki nem száradt alatta, ha véletlenül csónakba szállt. A különféle rangú és életkorú nyomozók tehát eléggé értetlenkedve néztek egymásra, de megszólalni csak Celentini tizedes merészelt:

– No, és az nem képzelhető el, hogy a derék anyós simán meglépett a pénzzel? – kérdezte.

Maccarone felügyelő úgy nézett rá, mintha értelmi fogyatékos lenne.

– Ez teljesen kizárt! – jelentette ki kategorikusan. – Részint, mert az anyósomnak nem volt ideje tervet gyártani egy ilyen drasztikus lépésre, részint mert nekem nincs ekkora szerencsém.

Ebben valamennyien egyetértettek.

– Akkor mi legyen a terv? – faggatózott tovább a tizedes. – Adjunk ki országos körözést Flavia nénire, vagy várjuk meg, amíg az emberrablók jelentkeznek?

– Az utóbbi. Tegyük a dolgukat a protokoll szerint, mert gyanítom, hogy a banditák még itt tartózkodnak a városban. Figyeljék a térkamerákat és jelentsék, ha egy ezüstsínű táskát cipelő vénasszonyra bukkannak. Én most visszavonulok, és megnézem a statisztikákat, hogy volt-e már precedens ilyesmire a városunk történelmében. Kár, hogy idő előtt szabadon engedték azt a bangladesi figurát, de most már mindegy – összegzett a felügyelő, szúrós pillantást vetve a neki célzott megjegyzéstől láthatóan zavarba jött tizedesre.

A szintén jelen lévő Brunetti csak ebben a pillanatban lélegezett fel. Végre megszabadult a nyomás alól, mert most már semmi nem akadályozhatta meg abban, hogy visszaosonjon Serafiniék lakásába és megkeresse az otthagytott lőfegyverét. Mindenáron meg kellett találnia, mert már csak egy nap választotta el a segédfelügyelővé avatástól, ami abból állt, hogy a bizottsággal ki kellett vonulnia Velence legelhagyatottabb csücskére, alkalmasint a Santelena jachtkikötőbe, és kétszer egymás után a levegőbe kellett lőnie a pisztolyával. Ez volt a rituálé, amelyet a kollégák tapsa, majd pedig pezsgőivás követett, szóval az olvasó biztosan megérti, miért volt ennyire begyulladva: fegyver nélkül bajosan lőhetett a levegőbe, ráadásul kétszer egymás után, úgyhogy már nyargalt is volna az ellopott vaporetto kormányosának lakásába, ám ebben a pillanatban megcsörrent a zsebében a mobiltelefon.

Ugyanaz a szám volt, amiről nem sokkal korábban az a flúgos csaj hívta, akinek a barátnőjét állítólag elrabolták. Ajaj!, gondolta Brunetti, és hálát adott az égieknek, hogy erről az históriáról a főnöke nem értesült. Különben mehetne vissza randevúzni ezzel az egzaltált nővel, aki első ránézésre Zlatan Ibrahimovicsnak nézett. De azért felvette a telefont.

*

Amikor Rahman Talisman és Porcelino odaértek, a Szent Márk tér a szokásos arcát mutatta: turisták és galambok mérhetetlen áradata keringett a szárnyas oroszlának helyet adó oszlop körül, hogy ezt a mutatót kicsit távolabb, a Dózse palota árkádjai alatt is folytathassa. Eközben diszkrétan, de határozottan tevékenykedett közöttük a galambtáp maffia, amely a drogterjesztés jól bevált technikáját követve terítette a kis zacskókba porciózott tápot, hogy azt a dílerek a szárnyasokat etető turisták rendelkezésére bocsáthassák. Irdatlan mennyiségű táp és hasonló volumenű pénz áramlott kézről-kézre, vagy kézről táskába, nejlonszatyorba, esetleg más helyre, ám ez mellékes, ha azt a bizarr tényről vesszük alapul, hogy mindez a gyűlölt és megvetett városi galamboknak volt köszönhető.

A bangladesi adjunktus egy pillanatra le is cövekelt, és elgondolkodott, hogy hazájában, az étellel teli Daccában talán meg lehetne próbálni ugyanezt a patkányokkal is. Részint, mert ott ezek futkosnak a járókelők lába körül, részint, mert azok is védelmet élveznek. De az ötlet rögtön meg is bukott azon a felismerésen, hogy a galambtáppal ellentétben a patkánytáp bűdös és ragadós. Egyébként pedig az őslénybiológiai konferenciára kellett koncentrálnia, mert bár valóban sejtette, miről kívánt beszélni a professzor, a referátum szövege ismeretlen volt számára. Csak most fogta fel, mire vállalkozott. Ott ácsorgott viszont mellette a kis Porcelino, aki láthatóan nem mert a palota közelébe menni.

– Mondtam már, hogy nem kell bejőnnöd a konferenciára. Maradj kint a téren, és figyelj! Ha valami rendkívülit látsz, jelezd! – adta ki az ukázt főnökhöz illő határozottsággal.

Porcelino értetlenkedve nézett rá.

– Mi az hogy rendkívüli? – kérdezte. – Ha leugrik az oszlopról az oroszlán és elkezd kergetni a galambokat?

– Akár az is lehetne, de mi nem a galamb témában vagyunk érdekeltek. Olyasmire gondoltam, hogy megjelenik az apád vagy a kapitány, esetleg az a zsaru, aki tegnap vendégül látott bennünket. Ebben az esetben nem lesz módunk követni a tervet.

– És mi a terv? – bámult Porcelino.

Talisman ekkor döbbsen rá, hogy a terv valójában nem is létezik. Mostanáig az ösztöneire hagyatkozva próbálta megakadályozni a professzor eltűnése miatt fenyegető botrányt. Halvány elképzelése sem volt, hogyan és merre kutasson az eltűnt vaporetto után ebben labirintusnak is beillő városban, ahol úgy tűnt, mindent a galambok irányítanak.

Porcelino észrevette rajta a bizonytalanságot, és mert focista volt, a pillanat tört része alatt képes volt meghozni egy döntést:

– Rendicsek, itt dekkolok a téren, de kéne egy kis lóvé fagyira – mondta.

Talisman szótlanul a zsebébe nyúlt és elővett egy gyűrött ötveneuróst.

– Ez minden vagyonom – jelentette ki fancsali képpel.

– Nem valami sok, de megteszi – nyúlt a pénz után Porcelino.

– Hohó! Várjunk csak! Mi a garancia arra, hogy nem lógsz meg, amíg odabent leszek?! – rántotta el a gyerek orra elől azt ötvenest Talisman.

– A focista becsületszó! – vágta rá Porcelino.

– Az bizony szép dolog, de tudok jobbat – vigyorgott a bangladesi. – Írsz nekem egy beismerő vallomást, hogy szánt szándékkal törted be a szomszéd ablakát! Ezt én magamhoz veszem, és ha visszajövök, te pedig itt vársz, visszaadom!

– Olyan ez, mint a fociban páros lábban szállni bele valakibe – morgott Porcelino. – Amúgy meg nem írtam még ennyit életemben.

– Egyszer el kell kezdeni – mosolygott a bangladesi.

– Mire írjak? Nincs papír!

Az adjunktus fölvevett a földről egy üres galambtápos zacskót és Porcelino kezébe nyomta.

– Mi, bangladesi tudósok mindig hordunk magunkkal tintaceruzát – mondta aztán.

– Most hülyéskedik? – ámuldozott a dekázóművész.

– Eszemben sincs. A zokninkba dugva hordjuk – mondta a bangladesi. – Ugyanazt a trükköt alkalmazzuk, amit a titkos ügynökök a kis tórkésükkel. Ha végképp sarokba szorítják őket, pertlibogozást színlelve leguggolnak és előrántják a zoknijuk szárából a kést. Mi ugyanezt tesszük a tintaceruzával.

– Én pedig született velencei vagyok, nekem ilyen mesét nem lehet beadni – ingatta a fejét Porcelino.

– Milyen mesét, te gyerek!?! Itt van a ceruza a zoknimban!

– Azt értem, de hogy ezzel legyőzhet egy titkos ügynököt?! Tudja, kinek mondja ezt!

– Én csak azt mondtam, mindig van nálunk ceruza, hogy ha jegyzetelni kell, ne jöjjünk zavarba. De elég a dumából! Tessék, itt a papír, meg az íróeszköz, fogjad, diktálok!

Porcelino nagyot sóhajtva elvette a ceruzát, és a Szent Márk tér sok turistalábat látott kövezetére hasalva írni kezdett. A róla készült turistafotók még aznap letarolták a közösségi médiát, ám erről sem ő, sem a bangladesi atomtudós nem értesült. Jaj, most látom, miket beszélek! Rahman Talisman természetesen nem atomtudós volt, hanem őslénybiológus, de a bangladesi szellemi potenciált véve alapul akár az előbbi is lehetett volna.

*

Az a híres elmeszakértő – név szerint doktor Paolo Paparazzini –, akire Ritzia Briganti kislány korából emlékezett, történetünk időpontjában annak a velencei szanatóriumnak az igazgatói székét birtokolta, ahová Maccarone felügyelő az emlékeztetkieséses Francesco Tavottát betuszkolta, és ahová Yayeward Ravalpindi, az őslénybiológia nemzetközi hírű doktora hirtelen felindulásból, de önként beviharzott.

Ritziának köszönve az olvasó már megtudhatott egyet s mást a doktorról, de azoknak a kedvéért, akik ezt a könyvet egy milánói aluljáróban olvassák, ahol néhány befűvezett jamaicai ipse Bob Marley nótákat játszik, még egyszer elmondjuk, hogy Paparazzini kedvelte a finom borokat, viszont nem ez volt a legfőbb jellemvonása. Rendelkezett ugyanis egy sajátos elmélettel, amit muszáj részletesebben is kifejtünk.

Minden akkor kezdődött, amikor a doktor egyetemista korában talált egy hirdetést, hogy olyan önkénteseket keresnek, akik hajlandók egy éjszakát eltölteni a Kheopsz piramis nagy kamrájában. Már nem tudni, ki állt az akció mögött, de a vállalkozóknak busás jutalmat ígért. A próbát persze nem volt könnyű teljesíteni: az embert bekísérték a kamrába, aztán elfűjták a fáklyát és a kijáratot lezárták egy hatalmas, mozdíthatatlan kővel. Az ürge ott rekedt abban a misztikus csarnokban, ahol a legenda szerint holt lelkek érintkeznek a mi világunkkal. Nem látott és nem is hallott semmit, mert oda még a kozmikus sugárzás sem hatol be, ráadásul a feje felett ott lebegett a piramis irdatlan kőrengetege, úgyhogy ez egyáltalán nem volt tréfadolog.

A fiatal doktort annyira izgatta a kísérlet, hogy alaposabban is utánaolvasott, és kiderítette, hogy azokat, akik egy teljes éjszakát eltöltöttek ezen a háborzongató helyen, olyan pszichikai trauma érte, hogy gyakorlatilag elveszítették a józan eszüket. Paolo Paparazzini ezt nem tartotta meglepőnek, de eszébe jutott, hogy ez talán visszafelé is működhetne. Ha például gyógyíthatatlan elmebajban szenvedőket bezárnának egy éjszakára valami felfoghatatlanul irtózatossá helyre, akkora sokkot kapnának, hogy helyrezökkenne tőle az agyműködésük.

A legmegfelelőbb hely erre a kísérletre természetesen a Kheopsz piramis nagyterme lett volna, ám oda a doktor soha nem juthatott el a pacingenseivel¹⁰, de tudott a palermói kapucinusok katakombáiról is, ahol több ezer zörgősre száradt holttest lógott a falakon. Biztosra vette, hogy ha oda bezár néhány reménytelen esetet, másnap reggel, a minden képzeletet felülmúló, irtózatossá sokkhatás következtében teljesen normális embereket fog viszont látni.

Ez volt az elmélet, amelyet a gyakorlatnak kellett volna igazolnia, de a palermói hatóságok nem vállalták fel annak kockázatát, hogy a kezelés

¹⁰ Ez a kifejezés copyright-os ebben a regényben.

következtében a pacogens esetleg szörnyet is halhat, ezért elutasították a beadványát.

Sokáig úgy tűnt, ez a forradalmian új terápia megmarad elméletnek, amikor az immár praktizáló doktor talált egy másik cikket is, ami meg arról szólt, hogy a földkerekség egyik legfélelmetesebb helye a Velence közelében fekvő Poveglia sziget. A középkorban pestises karantén működött itt, több mint százhatvanezer ember végnapjainak biztosítva meglehetősen szűk férőhelyet. Nem csoda, hogy a mendemondák szerint a sziget területének közel a fele emberi csontokból képződött, és ha ez nem lenne elég, később, a pestisjárványok elmúltával olyan tébolydát építettek ide, amihez foghatót Hieronymus Bosch sem tudott volna vizionálni a jobb napjaiban. Az intézetet a hatóság gyorsan be is záratta, és mind a mai napig szigorúan tiltotta a sziget látogatását.

Paparazzini erre az információra várt cselédkönyves kora óta. Nem kellett már ácsingózni a Kheopsz piramis belsejére, sem a palermói múmiák társaságára, mert Velence mellett ott volt ez az ideális terep. Csupán el kellett juttatni a Poveglia szigetre néhány idiótát, és megnézni, miként hat rájuk a hely kisugárzása. Biztos volt benne, hogy a legsúlyosabb esetek is helyrerázódnak, úgyhogy ennek a tervnek szentelte szinte az egész életét.

Amikor megtudta, hogy a városban működő elegáns szanatórium vezetői széke megüresedett, a remek maffiakapcsolatokkal rendelkező Luciano Briganti segítségét igénybe véve félretolta útjából a konkurensokat, és elfoglalta a vágyott bőrfotel. Az addig inkább csak kedélybetegek szálláshelyeként működő intézmény a keze alatt gyorsan megváltozott. Megszűnt a jövés-menés, és vele együtt a hotel jelleg, ami azt vonta maga után, hogy a masszív építmény egyre inkább egy bevehetetlen erődítményre kezdett hasonlítani. Miközben a terveit szövögette, és a megfelelő kísérleti alanyra várt – egyszer Maccarone felügyelő is a hálójába akadt, de vele a doktor nem mert kockáztatni –, Paparazzini igyekezett fenntartani a látszatot. Az intézetnek volt saját honlapja is – egy román származású szakember tartotta karban, akinek feleségét biztonsági őrként és ápolónőként a doktor egyaránt alkalmazhatta –, és gondoskodott róla, hogy ápolójai is legyenek, bár ők ezt csak kiegészítő tevékenységként végezték, ugyanis mind másodvonalbeli színészek voltak. Kapóra jött nekik egy kis mellékes, mert a biennálét ugye, csak kétévenként rendezik meg, akkor szinte dúskáltak a megbízások között, de a sűrű hétköznapiakon is élniük kellett valamiből. A hátsó kijáraton át, futárnak álcázva jöttek és mentek, és nem is tűntek fel senkinek.

De most, történetünk ezen pontján a doktor izgatottan terpeszkedett a székében. Végre eljött a pillanat, amire vágyott: rövid időn belül két madárka is beröppent a kalitkájába, ráadásul messziről látszott rajtuk, hogy gyakorló elmebajosok. Egyikük kiköpött amerikai gengszter volt, mégis bangladesinek

mondta magát, a másik pedig, akinek eszelős tűz lobogott a szemében, kilométerekről bangladesinek látszott, de ugyanazt az ezüstszerű aktatáskát emlegette, amit az amerikai. Mi ez, ha nem csoportos hallucináció?!

A doktor úgy érezte, egyre közelebb kerül élete álmához, vagyis a nagy áttöréshez, ami meg fogja hozni számára az orvostudományi Nobel-díjat. Ebben a gondolatban fészkelődve hívatta magához mindenesét, a tagbaszakadt Tristanát – aki addigra már benyugtatózta mind a két pacingenst –, és utasította, hogy a hátsó lépcsőn menjen le a zsáklagúnába, és készítse elő az ott horgonyzó vízijárművet az alkonyat után esedékes utazásra.

Tristana szőröstalpú volt, tehát Drakula gróf árnyékában nevelkedett, így nem ijedt meg a kísértetektől, sem a lábbeli alatt ropogó csontoktól. Jobb, megbízhatóbb bulldogot a doktor elképzelni sem tudott volna, de azért biztos, ami biztos alapon benyúlt a fiókjába, és magához vette azt a kicsiny gyöngyháznyelű revolverét, amit Luciano Brigantitól kapott, amiért kirángatta őt a depresszióból.

– A kocka el van vetemedve! – idézte a doktor a mindenki által ismert klasszikust, majd fölkelte az asztaltól, és az ablakhoz lépett. Onnét egészen a kert mögötti zsáklagúnáig ellátott, ahol egy ütött kopott, régimódi vaporettót ringatott a közelgő dagály. Szakasztott olyan volt, mint amit a történetünk kezdetén galád módon elloptak.

— — —

Ötödik fejezet

– Azt mondja, eltévedt?!

– Igen, azt!

Az épületes beszélgetés Ritzia Briganti és Nicola Brunetti között zajlott le, mobiltelefonon. Utóbbi a rendőrség épülete előtt tartózkodott, mert nem akarta, hogy a főnöke meghallja, kivel diskurál, de hogy Ritzia hol volt, azt homály fedte.

– Mit lát maga előtt? – kérdezte Brunetti alig leplezett bosszúsággal.

Kisebb gondja is nagyobb volt annál, mint hogy ezzel a paradicsommadárnak öltözött nővel társalogjon. Az olvasó talán még emlékszik rá, hogy a nyomozógyakornok Serafiniék lakásában felejtette a szolgálati revolverét, és ezt a bakit mielőbb orvosolnia kellett. Vagy úgy, hogy visszamegy a helyszínre, és megkeresi a fegyvert, vagy vesz egy csokiból készült pontos másolatot. Ez a lehetőség most még nem foglalkoztatta, mert biztosra vette, hogy a stukker ott lesz valahol az ellopott vaporetto kormányosának szétszórt holmija között, de a csokipisztolyos megoldást sem hanyagolhatta el. Biztos, ami biztos.

– Egy szűk utcában állok, sehol egy árva lélek – csicseregte a telefonba Ritzia.

Brunetti akkorát sóhajtott, hogy a Sóhajok Hídja eltörpült mellette.

– Drága hölgyem! Mi az utca neve?!

– Ha tudnám, nem hívtam volna fel. A telefonomban van egy térkép.

– És helymeghatározás?

– Az nincsen. Ez régebbi típus, nem annyira bonyolult, mint a modernnek.

Lehet, hogy most kinevet, de én szeretem ezt a modellt. Jaj, miket fecsegek, amikor minden perc drága! Siessen ide, mert mindjárt lemerülök és akkor végem!

– Ha nem tudom, hol van, hogyan menjek oda? – bosszankodott Brunetti.

– De tudja mit? Készítsen egy fotót a környékről, és küldje el nekem mellékletben!

– Rendben, de ahhoz le kell tennem. Ne menjen sehova!

– Eszemben sincs – mondta Brunetti, pedig nagy kísértést érzett, hogy végre elinduljon Serafiniékhoz, de mintha valami láthatatlan zsinór kötötte volna ehhez a flúgos nőszemélyhez, akinek még a nevét is elfelejtette. Kicsit restellte is magát emiatt, mert a jó nyomozó ismérve ugye az, hogy éppen csak elrebegnek neki egy adatot és ő azt örökre elraktározza. Nagy példaképe, a híres Mandolo Mandolini ilyen detektív volt, legalábbis ezt hallotta róla a

nyomozóiskolában. A módszerei ugyan múlt századiak voltak, de az esze vágott, mint egy palermói szakács beretvája. Pardon, akarom mondani: nagykése. De lehet, hogy nem is szakácsról, hanem borbélyról szól a fáma, és akkor pontos a beretva.

Így tűnődött Brunetti, miközben idegesen szívta a kapkodva meggyújtott cigarettáját, amikor megzizzent a kezében a telefon. Egy kép jött a paradicsommadártól, egy szelfi. Azonnal visszahívta a számot.

– Nos, megkapta a képet? – csicseregte Ritzia.

– Ez egy szelfi!!

– Igen. Na és?

– Ha kitakarja a hátteret, honnét tudjam, hol tartózkodik?! Küldjön egy tájképet vagy fotózzon le egy boltot, esetleg valamilyen utcatáblát!

– Sajnos az nem megy.

– Miért nem?!

– Mert én ezzel a készülékkel csak szelfiket tudok gyártani. Így van nekem beállítva.

– Ó hogy az a magasságos! – kiáltott Brunetti, de megpróbált uralkodni magán.

– Ha nem megy a fotó, mondja el, mit lát maga előtt! Ez menni fog?

– Igen, azt hiszem... – bizonytalankodott Ritzia.

– Nos?

– Egy kék fal előtt állok – hallatszott a telefonból.

– És mi van mellette?

– Egy sárga fal.

– Velencében százszámra akad ilyen párosítás. Mi van távolabb?

– Valami csatornaféle.

– Ilyen is akad néhány. Menjen a csatorna felé, aztán kövesse a kanyargását. Ha a sejtésem igaz, márpedig igaznak kell lennie, nagyon hamar találni fog egy utcatáblát, amit ha megmond, cirka tíz percen belül ott leszek, és megmentem.

– Ó, maga egy angyal! – hálálkodott Ritzia.

– Akkor most leteszem – jelentette ki Brunetti megkönnyebbülve. Tíz perc bőven elég volt arra, hogy visszamenjen a revolverért, aztán meg akár foglalkozhat ezzel a nővel is, bár nem volt hozzá túl nagy kedve. De mielőtt bonthatta volna a vonalat, Ritzia izgatottan felkiáltott:

– Kérem ne tegye le! Találtam valami nagyon furcsát, sőt, félelmeteset! Itt állok, egy...

A vonal megszakadt, mintha elvágták volna. Gyaníthatóan az a régi típusú, szelfire beállított telefon teljesen lemerült.

Ami azt illeti, a professzor és az adjunktus kevésbé hasonlítottak egymásra, mint Sztán és Pán vagy mint Majka és Curtis¹¹. Ravalpindi professzor ugyanis a maga James Bondot idéző módján alacsony volt és köpcös, Talisman pedig magas és vékony, bár lehet, hogy mindez nem teljesen igaz, mert ebben a nagy sürgés forgásban, aminek részesei lettek, nem volt időnk alaposabban szemügyre venni őket. Aki tehát Yayeward Ravalpindi professzort Sean Conneryhez vagy Daniel Craighez hasonlítja, illetve ezzel a két sztárral veti össze, nem téved hatalmasabban, mint Lord Kelvin, aki a maga idejében azt állította: a levegőnél nehezebb tárgyak nem repülhetnek. Kár, hogy anno nem kérdezték meg tőle, mi van a legyekkel meg a nyílveszőkkel, de ezt most hagyjuk. Tény, hogy amikor Rahman Talisman belépett a Dózse Palotába, a szervezők repeső örömmel fogadták.

– Jaj, csak hogy itt van végre a professzor úr! – sietett oda hozzá egy csinos hostess. – A hallgatóság már bent ül a díszteremben és magát várja!

– Valóban? – kérdezte sután Talisman, ami arra utalt, hogy közel került ahhoz az állapothoz, amit tudománytalanul úgy neveznek: kétségbeesés.

Azt pontosan tudta, hogy a professzor miről szándékozik beszélni a világ minden részéről Velencébe sereglett szakmabelieknek, de más dolog valamit tudni, és más valaminek a részese lenni. Talisman sosem tartott még előadást ilyen illusztris társaság előtt. Daccában bárkit elkápráztatott volna a lehengerlő modorával, de itt másmilyen szelek fújtak. A sors pedig vitte előre, mondhatni: megállíthatatlanul. Lejattolt néhány vigyorgó olasszal, aztán bátorságot színlelve bevonult a díszterembe.

Azt a pompát, ami ott fogadta, nem lehet leírni, úgyhogy ezt most kihagyjuk. Az adjunktus egy kicsit meg is szédült, ráadásul a hallgatóság hatalmas tapsal köszöntötte. Talisman ettől szó szerint bepánikolt, de hiába forgatta a fejét, sehol nem látott egy menekülésre alkalmas oldalajtót. Úgy lépett föl a pulpitusra, ahogy a szuronyokkal noszogatót halálraítélt a vesztőhelyre, és hogy időt nyerjen, megkocogtatta a mikrofont.

A hallgatóság elcsöndesedett, és lélegzetét visszafojtva várt. Ugyanezt tette Talisman is, bár tudta, hogy ez az állapot nem tarthat a végtelenségig. Egy szellemes nyitómondat, vagy egy ügyes bűvésztrükk kellett volna, és ledől benne a gát, mert azt pontosan tudta, mire jött rá a professzor. Yayeward Ravalpindi azt készült bejelenteni, hogy a galambok ürülékében talált egy vegyületet, ami megfelelő módon kezelve és finomítva nagy mértékben

¹¹ Tortellieni természetesen egy olasz művészpárost említ ezen a helyen, de mivel ezt a mi olvasóink nem értenék, átkonvertáltuk ezt a hasonlatot magyarra (a fordító megjegyzése)

megnöveli az állóképességet. A professzor ezt az összetevőt dínómitnak nevezte el, mert a hatása átvitt értelemben hasonlított a világszerte ismert robbanóanyagéhoz, és mert ez a különleges vegyület már a dínótrágyában is megmutatkozott. Azt pedig, ugye, mindenki tudja, hogy a galambok a dinoszauruszok leszármazottjai, vagy, ha úgy jobban tetszik: a jogutódjai.

Ez kavargott Talisman fejében, miközben a mikrofont kapargatta, de ekkor eszébe jutott, hogy a farzsebében ott lapul az a gyerekpisztoly, amit a kis Porcelinó lakóhelyén vett magához. Arra gondolt, ezzel fogja demonstrálni azt a durranást, amit a dínómittől várhat a sportvilág.

Így is tett: hátranyúlt a farzsebéhez, elővette a pisztolyt, és a teljesen ledöbbsent hallgatóság felé fordítva azt mondta:

– Ez egy gumilövedékes gyerekpisztoly. Külsőre a megszólalásig hasonlít a rablógyilkosok által használt fegyverekhez, de csak egy apró pukkanásra képes. Ugyanilyen apró pukkanás lesz ebben a teremben az a néhány mondat is, amelyet most a történelem egyik legnagyobb, legígéretesebb felfedezéséről kívánok megformálni, de amíg ez a játékpisztoly csupán azt jelzi, hogy valami elkezdődött, a képletesen vett dörrenés minden bizonnyal át fogja szakítani ezt a csudálatosan pazar mennyezetet és akkorát szól, hogy Tangás anyukától¹² Honoluluig mindenütt meg fogják hallani.

Azzal a pisztolyt a díszes mennyezet felé irányította, és meghúzta a ravaszt.

Bizton állíthatjuk, hogy ha a derék adjunktus ütős kezdésre vágyott, akkor azt teljes mértékben sikerült elérnie. Egy minden képzeletet felülmúló, hatalmas dörrenés után a freskódíszes mennyezet egy iszonyat nagy darabja leszakadt – minden bizonnyal már csak az imádság tartotta a helyén –, és a lent ülők nyakába zúdult. A szörnyű hang még el sem csöndesedett, amikor a konferencia résztvevői már nyom nélkül el is tűntek a leghevesebb szaharai homokviharokat idéző porban, amelyet a pánikszerűen kitört menekülési kényszer csak tovább növelt és szított. Tébolyult ordibálás, fájdalmas jajgatás és kétségbeesett üvöltés töltötte be a termet, miközben a por a csúnyán megsérült, és jóvátételten károkat szenvedő plafonig emelkedett, maga alá rejtve azt a kíméletlen tülekedést meg verekedést, ami a teremben eluralkodott.

Rahman Talisman nem hitte el, amit lát. Kezében a még mindig füstölgő fegyverrel csak állt és bámulta az előtte kavargó port, mint akit megigéztek. Talán így is maradt volna, amíg a teremőrök le nem teperik, ám egy kéz megragadta az inge ujját.

– Klassz volt ez a mutatvány, de most tűnjünk el innen, amilyen gyorsan csak lehet!

¹² Az adjunktus természetesen Tanganyikát akart mondani, csak túl ideges volt.

Talisman bágyadtan odanézett, és Porcelino összekoszolt, de mosolygós ábrázatát fedezte fel maga mellett. Mint akit fejbe kólintottak, hagyta hogy a kis zseni a falhoz vezesse, és egy szellőzőlyukba tuszkolja. Aztán csak másztak és másztak, amíg egy újabb ajtóhoz nem értek. Porcelino ezt egy görbe szöggel kinyitotta, és már kint is voltak a szabadban. Előttük ott hullámozott a Grand Canal, és olyan csábítóan békésnek látszott, hogy a zaklatott idegállapotú adjunktus legszívesebben belevetette volna magát. De inkább Porcelinót követte, aki talált a közelben egy elköthető gondolát. Ide tuszkolta be a bangladesit, ő pedig megragadta az evezőt, és kiügyeskedte a járművet a nyílt vizekre. Nemcsak a dekázáshoz, ehhez is értett.

*

A sivár és kietlen Santelena jachtkikötőben a szokásosnál is dermedtebb lett a csönd, amikor Rotundelli kapitány szélcserzett ajkát elhagyta az a mondat, ami rengeteg férfi életét döntötte romba a Római Birodalomtól napjainkig. Csak azért ismétljük meg a rossz csengésű mondatot, hogy azok, akik mindez idáig elkerülték ezt a kelepécét, határozott iránymutatást nyerjenek e jó szokásuk megtartására. A kapitány tehát így fogalmazott:

– Ezennel ünnepélyesen megkérem, legyen a feleségem!

Mi válaszolható erre alig negyedórás ismeretség tükrében? Általában az hogy: magának elment az esze, agyára ment a hőség, tudja, hogy kivel szórakozzon. Rosszabb esetben egy pofon is elcsattanhat, bár a pakliban azért ott van az is, hogy a megszólított elbizonytalanodik. De ez csak akkor lép elő, ha a férfi, aki ezt a kijelentést tette, úgy néz ki, mint Brad Pitt egy szál alsónadrágban¹³.

Rotundelli kapitányról mindez nem volt elmondható. Messziről látszott rajta, hogy a vizek embere, mert úgy festett, ahogy a szárazföldi népek a hajóskapitányt elképzelik: dús, ám rendezetlen szakálla a sok bagózástól megsárgult, mint a hó, amikor egy sereg csintalan diák összevissza pisálja, a feje tetején eluralkodó kopaszságot pedig egy öreg hajóskapitány sapkával leplezte, ami szintén nem a jachtok világát idézte. Előnyére vált viszont az, hogy nem hízott el, legalábbis nem túlságosan, és ez a magabiztosság látszatát keltette. De amit az utasai nem tudhattak róla, az mindennek volt mondható, csak nem méltónak egy középkorú tengeri medve életviteléhez. Itt kell megjegyeznünk, hogy Rotundelli nem volt tengeri medve a szó hagyományos értelmében, részint, mert Velencében nincsenek medvék, részint, mert kizárólag a lagúnákon hajózott, amíg megvolt az ehhez szükséges járműve.

¹³ Azaz jól (a gyengébbek kedvéért)

Az ugye megvan az olvasónak, hogy a hajóskapitányoknak a fáma szerint minden kikötőben van egy feleségük? A vaporetto kapitányokra mindez nem vonatkozik, legalábbis elméletileg, mert a gyakorlatban Rotundelli valami hasonlóval kísérletezett. Mondhatjuk úgy is: ha egy nő valahol megszorongatta, és abszolút mindegy, hogy mi volt az odáig vezető ok, a derék kapitány mindig úgy próbált kimászni a csávából, hogy az illető hölgyet elvette feleségül. Történetünk idején már hét elhamarkodott házasságot tudhatott maga mögött. Volt közöttük olyan, amely csak néhány napig tartott, és olyan is, amelyik több évig, de ezek a próbálkozások egytől egyig úgy zárultak, hogy Rotundelli az utcán találta magát. Nem volt olyan felesége, aki nem ezt a módszert választotta arra, hogy megszabaduljon tőle, mert bár a kapitány sármos volt, és a vaporetto fedélzetén jól mutatott, mint férj, gyengén muzsikált. Nem adta le például a keresetét, és nem is csinált semmit, beleértve a szemét kihordását a konyhából, mert az ugye egyértelmű férfiúi kötelesség. De ez csak a jéghegy csúcsa volt, és nagy általánosságban elmondható, hogy Rotundellivel az asszonyai nem tudtak mit kezdeni. Éppen úgy nem lehetett őt komolyan venni, ahogy ő sem vette komolyan a világot. Persze azért megpróbált mindent, ám emiatt jutott el odáig, hogy még saját vaporettoja sem volt, és mert folyton pénzzavarral küzdött, olyan eszement ötletekbe hergelte bele magát, ami már-már a bűn határát súrolta. Gondoljunk csak a Porcelino játékjogával kapcsolatos terveire, amelynek részleteiről és következményeiről korábban már beszámoltunk.

Vele ellentétben, Luciana Millebacci azonnal átlátta ezt a helyzetet. Neki egy pillantás is elég volt ahhoz, hogy felmérje, kivel áll szemben, és hogy ez az alak milyen súlycsoportban játszik. Úgy találta, ez a külsőre marcona, de szemlátomást bizonytalan figura nem lehet neki ellenfél. Ám ebben a helyzetben volt valami földöntúli módon szórakoztató. Kifejezetten romantikusnak találta például azt, hogy egy velencei hajóskapitány megkérte a kezét, ráadásul egy stégen, ahol csak néhány sirály meg két másik habókos ürge szerencsétlenkedett. De még ők is megdermedtek egy pillanatra, mert ilyen lánykérés talán még sosem fordult elő ebben a híres városban. Lucia nem mérte az időt, de arra tippelt, körülbelül tíz perce és harminc másodperce ismerheti ezt a vadembert, mert hogy ismeri, ahhoz nem férhetett kétség. Reménytelenül romantikusnak vélte, és elveszettnek, mi több: gyámoltalannak. Mindezt alátámasztandó a kapitány vad lagúnaszelektől karikás szeme csücskében mintha könny csillogott volna, ami már-már olyan volt, mint Mr. Darcy picsogása a Büszkeség és balítéletben. Ez végleg meggyőzte Luciát arról, hogy érdemes végigmennie ezen az úton. A kérő anyagi helyzetét illetően nem lehettek illúziói, hiszen azt már megállapította, hogy a kapitány egy kiülepesedett, rojtos nadrágban pompázik, amit nagy valószínűséggel pizsamaként is használ, és azt az ócska garbót, amit visel, színben nehezen lehetne megkülönböztetni a lagúnák olajos vizétől, de ez

mit sem számított ahhoz a dacos és elszánt kalandkereséshez képest, amivel Rotundelli elkápráztatta.

Így hát Lucia kissé megigazította a frizuráját, majd az állát felemelve és a mólón túli nyílt vizek felé nézve azt mondta:

– Őszintén szólva jobban örültem volna, ha ezt a kérést egy gyertyafényes vacsora keretében, magyar cigányzene mellett fogalmazza meg, de megértem, hogy ebben a zaklatott világban, amelyben élünk, ilyesmire nincs idő.

– Mit akar ezzel kifejezni?! – döbrent meg Razvan a lehető legőszintébben. Rosszat sejtett, és ezt mint román, és mint hegyvidékhez szokott ember, nem is tudta eltitkolni.

– Csak azt, hogy nem bánom, leszek a felesége! – mondta Lucia a lehető legkacérabb pillantásával.

Az a dermedt csönd, ami a Santelena jachtkikötőt maga alá teremtette, minden korábbi dermedt csöndet megsemmisített. A sirályok megálltak a tollászkodásban, a stéget csapkodó hullámok megfordultak és kifejé iszkoltak a nyílt vizekre, a távoli hajófütty pedig megakadt a levegőben, hogy aztán rideg kődarabként a tengerbe zuhanjon. Ám mindez semmi sem volt ahhoz a mély, acélos dörrenéshez képest, ami a következő pillanatban bekövetkezett! Mintha a világ fordult volna le a sarokvasáról, hogy örült ringlispílként száguldjon bele önnön megsemmisülésébe. A lármát bizony Csobaneszku okozta: mint a kidőlt román ólajtó vágódott hanyatt, látszólag élettelenül, és maradt kiterítve az őt döbrenten bámulók legnagyobb ámulatára.

*

Luigi Serafini kövé dermedten állt az elmeógyógyintézet masszív kapuja előtt. Nem hitt a szemének: a bangladesi professzor csak úgy, önszántából besétált ide, ahonnet a közhiedelem szerint nincs visszatérés, vagy ha mégis, akkor szörnyen bonyolult módon. Alaphangon rámegegy egy teljes hét, tokkal, vonóval, meg mindennel, mire a bangladesi ürge visszanyeri a szabadságát, vagyis jelen körülmények között a diplomatautaskának, és vele együtt Porcelino focista karrierjének hegedültek. A milánói próbajátékokra ugyan még elmehet, de ha nem tart vele egy profi menedzser, azok a minden hájjal megkent északiak legfeljebb cirkuszi látványosságnak fogják használni, gondolta Luigi, miközben a sírás kerülgette. Persze megtehetette volna azt, hogy utána megy a professzornak, és megpróbálja meggyőzni Tristanát, hogy félreértés történt, ez az alak az ő vendége, de tudta, hogy ez a kísérlet Razvan nélkül reménytelen vállalkozás. Tristana vakon és megalkuvás nélkül teljesíti a főnöke parancsait, akiről meg az a hír járja, hogy egy közveszélyes örült. Ahogy a pszichológusok általában,

gondolta tovább az ügyet Luigi, miközben leült a fal tövébe, egy üres tonhalasládára.

Csuda tudja, hogyan került oda ez a holmi, de mint ülőhely kifejezetten praktikusnak bizonyult, mert – talán a halbűz, talán a fenekébe szűrődő szálkák miatt – a kormányosnak mentő ötlete támadt. A professzort Tristana már biztosan kezelésbe vette, vagyis a bengáli James Bond megkapta azt a bivalyerős nyugtatót, ami egyfajta welcome drinkként minden kapun belépőnek kijár. Jelen pillanatban a professzor tehát magatehetetlenül bámulja a fal egy bizonyos pontját valahol az intézet sötét mélyén, és ez még hosszú ideig így lesz, ami részben jó is, mert ebben az állapotában legalább nem mászkál a városban. Olyan ez a tébolyda, mint egy Wertheim kassza, a szó szellemi értelmében, mert akit itt letétbe helyeznek, az megkapja a tökéletes személyi biztonságot.

Luigi arra gondolt, hogy a fia boldogulása érdekében bármiről örömmel lemondana, csak arról nem, hogy azt a táskát megkaparintsa. Ezt mostanáig a román maffiával karöltve próbálta elérni, de mivel Yayeward Ravalpindi a maga naiv módján keresztülhúzta a számításait, váltania kellett. Abból indult ki, hogy nemcsak a román alvilág tevékenykedik ebben a városban. Itt van például a galambtáp maffia is, amely határozottság és eredményesség tekintetében még a szőröstalpúakat is felülmúlja. Nem kell mást nézni, mint azt, hogyan terjesztik a műanyagból gyártott galambtápot, és hogy milyen hálózatot működtetnek. Egy lagúnavizeken sodródó vízhatlan táska aligha kerülheti el a dílerek figyelmét, vagy ha mégis, a félrenézésük nem lehet más, csak szándékos. Abból indulhatnak ki, hogy a táskában nincs számukra semmi érdekes, de ha valaki képbe hozza őket, és hajlandó szép summát fizetni a kihalászott táskáért, biztosan megváltozik a hozzáállásuk.

Luigi gondolkodása teljesen logikus volt, de hiányzott belőle egy fontos elem: nem rendelkezett kapcsolódási ponttal a galambtáp maffiához. Ismert mindenféle ember, ám egyet sem, aki azoknak a dögöknek szánt eledellel üzérkedett. Csuda tudja, de mindig kerülte az ilyen figurákat, pedig nem egyszer előfordult, hogy valaki csak úgy besompolygott a kabinjába, és megkönyékezte egy zacskó kék színű maggal. Luigi ezeknek a csábításoknak következetesen ellenállt, mert tudta, hogy mindennek van határa, így a haszonszerzésnek, meg a tisztességnek is.

Ám ekkor eszébe jutott, hogy nemrég Porcelino táskájában is talált egy nejlonzacskónyi galambtápot. Első ránézésre hántolt napraforgónak tűnt, de amikor Luigi egy keveset a fogához dörgölt belőle, rögtön megérezte a galambtáp jellegzetesen fanyar zamatát. Rögtön elkapta Porcelino grabancát, és szó szerint kirázta belőle az igazságot. A gyerek bevallotta, hogy az iskola előtt egy bácsi osztogatta a zacskókat, mondván, hogy akinek kedve van, csak úgy,

heccből szórja szét a tartalmát a terek és csónakkikötők környékén. Ő csak egyet vett el, de Alfredo vagy egy tucatot.

Luigi sokáig vívódott, hogy ezt az információt megossza-e a kapitányával, de aztán úgy döntött, hogy semmi köze Rotundelli magánéletéhez. Most derült ki, milyen bölcsen cselekedett, mert ha akkor szól a kapitánynak, az biztosan elveszi a nevelt fia kedvét a galambtáp-dílerkedéstől. Így pedig esélye sem lenne ennek a szakmai szervezetnek a segítségét kérni. A kérdés csupán az, hol lehet most Alfredo, mert hogy Porcelino otthon van, és dekázik vagy a mobilját bújja, afelől nem lehetett kétége. Alfredo egészen más térszta volt, és bár Rotundelli mindent megtett, hogy belőle is focistát faragjon, a gyerek azt sem tudta, hogy a labda négyszögletes-e vagy kerek. Barátok voltak Porcelinóval, de csak úgy, mint Don Quijote és Sancho Panza. Természetesen Porcelino volt a hős, aki száz szélmalommal is képes szembeszállni, Alfredo meg ott ügyetlenkedett mellette. Tehetségtelen volt mindenben, és ez alatt a már fölfedezett és a jövőben fölfedezendő tudományok összességét kellett érteni. Ha jobban belegondolunk, nem is volt más választása, mint betagozódni a galambtáp maffiába. Következésképpen Alfredóra busás gazdagság várt, miközben az ő áldott tehetségű fiacskáját valóságos hiénafalka vette körbe. Kész rabszolgasors fenyegette a foci kegyetlen világában, ha nem talál neki egy minden maffiózónál huncutabb és anyagiasabb menedzsert.

Eddig jutott Luigi az elmélkedésben, és pedíg a pillanat tört része alatt. Aztán felállt a tonhalas ládáról, és próba szerencse alapon fogott egy újabb kavicsot, és megdobta vele Tristana ablakát. Nem történt semmi. Ekkor Luigi egy nagyobb követ vett fel, és azt dobta az üveghez. Amennyire csak lehetett, gyengéden hajított, az üveg mégis betörött. Ha most sem bújik elő az a szörnyilla, akkor soha, gondolta Luigi, de hiába várt, a román havasok réme nem jelentkezett. Luigi ekkor elindult a Szent Márk tér felé, mert tudta, hogy a dílerék ezen a korai órán mindig ott terítenek.

*

Ritzia bosszúsan vette tudomásul, hogy a telefonja lemerült, mert ha ez nem következik be, és elmondhatja Brunettinek, mire bukkant, a nyomozógyakornok rögtön tudta volna, hová keveredett, és hogy onnét miként juthat vissza a civilizációba. Mert ilyen furcsaság, mint ez itt, előtte – és ezt Ritzia biztosra vette –, aligha akadt még egy a lagúnák városában, és nemcsak ott, hanem szerte a nagyvilágban, a távoli galaxisokat is beleértve.

Ősi emberi tulajdonság, hogy az ismeretlen jelenségeket és tárgyakat megpróbáljuk elnevezni. Talán mert bennünk van az a beidegződés, hogy a

megszólítás egyben leleplezés. A sötétben bujkáló, füstös seggű ördögöt ezért illetjük azzal a felszólítással, hogy: hé, te pokolfattya, ne settenkedj ott az árnyékban, hanem lépj elő! A pokolfattya ettől elszégyelli magát, és lesütött szemmel, a körmét vagy a patáját piszkálva zavartan előlép. Ezután már csak rajtunk múlik, hogy fenéken billentjük-e ökelmét, vagy a győzelmünk fényében tündököelve egyszerűen odébbállunk.

Emiatt mondta ki Ritzia is a következő mágikus szavakat:

– Ez egy két méter magas, brutalista stílusban gyártott betongalamb.

A monstrum hatalmas begyét kidüllesztve, testéhez képest piciny fejét hátracsapva, magasra tartott csőrrel fürkészte a nem éppen tágas messzeséget, de azon kívül, hogy megállásra készítette az idetévedő, gyanútlan turistákat, látszólag nem volt semmilyen funkciója. Ám ekkor Ritzia észrevette a mögötte szerényen megbúvó patinás cégtáblát: Nemzetközi Galambtápkutató Intézet.

– Ó, így már világos! – bólintott Ritzia megkönnyebbülten. Egy galambtáppal foglalkozó központ előtt primán elfért egy ilyen szörnyűség, még ha egy kissé túl is méretezték. És ha már intézetről van szó, minden további nélkül be lehet oda menni, és eligazítást kérni.

Ritzia megkerülte a betongalambot és belépett az intézet üvegajtáján, amely mögött az elkerülhetetlen portásfülkébe botlott.

– Miben segget vetek? – szólt ki az üvegablak mögül a szenegáli portás borzasztóan rossz olaszszággal, fel sem pillantva a telefonjából.

– Itt sétáltam a környéken és eltévedtem – mondta Ritzia. – A telefonom sajnos lemerült. Meg tudná mondani, hol vagyok? Esetleg megengedne egy hívást a telefonján? Bár ami azt illeti, nem tudom a számát annak, akit fel szeretnék hívni.

A szenegáli portás most már ráemelte szénfekete rámába foglalt tekintetét. Lehet, nem is értette ezt a hosszú, bonyolult beszédet, mert csak annyit mondott:

– Moment! – és megnyomott egy gombot az asztalán lévő vonalas készüléken.

– Varni kell egy kiscsirket – mondta aztán székesen mosolyogva.

Ritzia hátrébb lépett, és ahogy az ilyen helyzetekben szokás, a folyosó falára akasztott reklámanyagot kezdte böngészgetni. Az intézet profiljához igazodva, csupa galambfotó volt ott, amelyeken a szárnyasok apró, de szabályos henger formájú táplálékot csipegettek. „A jövő galambtápjája nem szennyezi a környezetet, mert gyorsabban lebomlik, mint a műanyag!” – hirdette egy hatalmas poszter, amelyen egy Schwarzeneggert idéző módon kigyúlt galamb feszített a Marvel-filmek hőseinek stílusában.

– Ez lesz a jövő: a környezettudatos galambetetés – mondta Ritzia mögött egy női hang. A galambszürke köpenyéből ítélve labortechnikus lehetett, vagy tudományos kutató, aki a gyanú szerint minden idelátogatóban potenciális

ügyfelet sejtett. Riztia ezt a Pavlovi reflexet igyekezett már a csírájában elfojtani:

– Ha már a borászat terén ez a trend, miért ne lehetne a galambtáp is természetes? – mondta. – Talán eljön majd az idő, amikor a kis- és közepes borászatok számára is kifizetődik, hogy jó úton járnak, amikor kitartanak a szőlőből gyártott boraik mellett. De ma még az olyan pacsmagoknak áll a zászló, mint a Csemői Lófigató.

– Még nem volt szerencsém a Csemői Lófigatóhoz, de nem vonom kétségbe, hogy igaza van – mondta a szürkeköpenyes hölgy. – De maga nem tűnik szakmabelinek. Megtudhatnám, mi célból tisztelte meg az intézetünket?

– Ne vegye sértésnek, nem is vagyok szakmabeli – mondta Ritzia. – Galambot nem ettem még életemben, sőt, kijelenthetem, hogy tiszta szívemből utálom ezeket a dögöket. Nálunk, Milánóban mindent összeszarnak, és olyan szemtelenek, hogy a magot is lelopják a szezámos zsemléről, ha egy pillanatra félrefordulunk telefonálni.

– Értem – bólintott a szürkeköpenyes hölgy, miközben a homlokára felhőt vont a bosszúság. – De ha így viszonyul a galambtetetéshez, mi szél fújta be ide?

– Az eltévedés passzátszele – mondta Ritzia. – Egy kis focizsenit keresek, de elvitettem a kanyarodást. Van egy telefonszámom is, bizonyos, Brunelli vagy Brugetti nyomozóé, de sajnos lemerült a mobilom.

– Nem Brunettit akart mondani? – csillant fel a szürkeköpenyes hölgy tekintete.

– De igen!

– Ő férjem beosztotta, Nicola Brunetti nyomozógyakornok.

– A maga férje rendőr?! – álmétkodott Ritzia.

– Igen, ő Pietro Maccarone, a körzeti felügyelő, én pedig a felsége vagyok, Francesca.

– Végtelenül örvendek! Mauriztia Briganti, személyesen! Borászatban vagyok érdekelt, meg egy kicsit a fociban is.

– Az a kisfiú pedig, akit keres, minden bizonnyal a szomszédunkban lakó Porcelino Serafini. Ha mindig jobbra fordul, három sarokra van innét a házuk.

– Hát ez remek! Micsoda véletlen, hogy pont magába botlottam! Már is indulok!

– A maga helyében én most nem mászkálnék egyedül a sikátorokban – mondta Francesca vészjóslóan. – Velencében jelenleg emberrablók garázdálkodnak. Ma éjjel az anyámat is elhurcolták.

– Ez komoly?!

– Mint a halál.

– Csak azért kérdem, mert a legkedvesebb barátnőm, néhány órája ugyanerre a sorsra jutott: a szemem láttára elrabolták egy motorcsónakkal!

- Na látja! Jobb lesz, ha most itt marad. Felhívom a férjemet, ő majd ideküld valakit, aki elkíséri a szállására.
- Huh, az jó lesz! – bólintott Ritzia, majd hozzátette: – Van esetleg valami szíverősítője?
- Egy pohár calvados? Mi tagadás az nekem is jót tenne. Ez a helyzet nagyon nyugtalanít. Szegény anyám...
- Szegény barátnőm...
- Pityeregtek egy sort.
- Akkor jöhet a calvados? – mondta aztán Francesca.
- Az sem rossz, de valami durvábbra gondoltam.
- Éspedig?
- Olyasmire, ami úgy megrázza a szervezetet, hogy kipotyog belőle a halálfélelem.
- Attól tartok, ilyen ital sem égen, sem földön nem létezik.
- De igen, Francesca: éppen ilyen a Csemői Lófigató!

*

- Brunetti, be tudna jönni az irodámba egy percre? – kiáltott oda a kapuból Maccarone felügyelő a rendőrség épülete előtt le-föl járkáló és a telefonját babráló nyomozógyakornoknak.
- Máris megyek! – mondta Brunetti, és még egyszer megpróbálta visszahívni Ritziát. Nyugtalanította, mitől esett kétségbe ez a furcsa nő, de a készüléke tényleg lemerülhetett, mert Brunetti hiába próbálkozott újra és újra. Annak alapján, hogy Ritzia legutóbb a Hotel Marte teraszán kávézott, és onnan nem a vasútállomás felé indult, nem juthatott el messzire. Alkalmasint még a Rio della Misericordiát sem érthette el, vagyis ott kóborolhat valahol a Canale di Canareggio és a Rio della Misericordia között, egy nagyjából száz négyzetméteres területen. De mi van azon a helyen, ami döbbenetes? Brunetti emlékezett egy tetoválásalonra, ami brutális ábrákkal kínálgatta magát, ám ebben nem volt semmi rendkívüli. Ritzia netán betévedt a Hotel Leonardo kétcsillagos szállodába? Mert ott aztán van mitől rettegni, különösen éjnek évadján, amikor a környékről odasereglenek a gyanús alakok. Csakhogy most fényes nappal volt, és ilyenkor az a hely is szívet melengető. Mire bukkanhatott mégis?
- És ekkor Brunettinek eszébe jutott a Galambtápkutató Intézet azzal a hatalmas betonszoborral, ami a két évvel korábbi biennálén keltett feltűnést. Az alkotást az intézet megvásárolta és felállította a központ főbejárata mellett. A galamb már önmagában is riasztó – vélekedett Brunetti –, de így, betonból kiöntve olyan hatást keltett, mint egy lecsapni készülő őslény. Ha oldalvást esett

rá a fény, kifejezetten úgy hatott, mintha gonosz szándékkal figyelné az odaérkezőt, és ez a helyzet most meg is valósult. Nem lehetett kétséges, hogy Ritzia ettől a dögtől kapott sikítófrászt, és csak reménykedni lehet abban, hogy nem szenvedett tartós idegkárosodást.

Brunetti eldöntötte, hogy amilyen gyorsan csak lehet, visszaszerzi a Serafini lakásban felejtett szolgálati fegyverét, aztán rohan a Galambtápkutató Intézetbe. Egy kis szerencsével meg fogja találni a milánói nőt, mielőtt még komolyabb bajba sodorja magát.

De előbb be kellett menni a főnökéhez.

– Tudja, milyen nap van ma, Brunetti? – kérdezte tőle a felügyelő a naptárát böngészve.

– Csütörtök! – vágta rá Brunetti szolgálatkészen.

– Nem úgy értettem – legyintett a felügyelő. – Még szép, hogy ezt tudja, elvégre nem szenilis. Arról viszont elfeledkezett, hogy ma telt le a gyakornoki ideje, és a jó isten sem menti meg a beavatási szertartástól.

Brunettivel körbefordult a világ. Magasságos egek! A főnök éppen most jön elő ezzel a marhasággal, amikor nincs meg a szolgálati fegyvere – gondolta mély iszonyattal. Az olvasó bizonyára emlékszik, hogy korábban, az események sodrása közepette már említettük: ezen a rendőrőrsön az volt a szokás, hogy a gyakornokok a város legelhagyatottabb, legfélreesőbb jachtkikötőjében kétszer a levegőbe durrantottak a szolgálati fegyverükkel, amiről fénykép készült, majd következett a pezsgős koccintás. Brunettinek fogalma sem volt, hogyan fogja mindezt végrehajtani pisztoly nélkül, ám ekkor megszólalt a főnöke mobiltelefonja.

– Pillanat! – szólt oda Maccarone a sápadtan ácsorgó Brunettinek, majd felvette a telefont. – Itt Maccarone! Mi az ábra tizedes? Micsoda?! És ezt csak így mondja?! A fenébe is, ez skandalum, mi több: országos botrány! Vigyen oda mindenkit, aki bevethető! Maga most hol van? Hogyhogy itt, a másik szobában?! Miért telefonálgat, miért nem jön át?!

A felügyelő mérgesen csapta le a telefont, majd Brunettihez fordult.

– Most kaptam a hírt, hogy ma délelőtt leszakadt a Dózse Palota mennyezete és maga alá temetett vagy egy tucat nemzetközi őslénybiológust. Tüstént oda kell mennünk, azaz hogy csak nekem. Maga maradjon itt, és végezze el egyedül a szertartást.

– Hogy képzeli ezt főnök?! Menjek ki egyedül a Santelena kikötőbe, lőjek a levegőbe és erről készítsek egy szelfit?!

– Pontosan! A fotót majd elhelyezzük a dokumentumtárunkban, és ha túl leszünk a helyszínelésen, koccintunk is magával. De a szelfi nagyon fontos. Ez nálunk a szabály Brunetti, és az a szabály, amit csak egyszer is megszegnek, romba dönti a rendszert.

– Nem lenne jobb, ha én is odamennék magukkal? – próbálkozott Brunetti.

– Ugyan már! Ez nem terrortámadás, hanem anyaghiba. Meggyengült a stukatúr, és leszakadt. Mi más történhetett?

– Igen, ez hihetőnek tűnik – helyeselt Brunetti, bár nem túl nagy meggyőződéssel.

Közben megjött Celentini.

– A fiúk menetre készek! – mondta.

– Redben van – állt fel az asztala mellől Maccarone. – Helyszínelünk, aztán folytatjuk az anyósom ügyét és felköszöntjük Brunettit.

– De... – próbálkozott még egyszer Brunetti, ám ismét megszólalt Maccarone mobilja.

– Ezt muszáj felvennem, a feleségem az – mondta a felügyelő. – Halló drágám! Sajnos nem tudok semmi újat mondani, de folyamatosan dolgozunk az ügyön. Nem, még nem adtunk ki az országos körözést, mert ez fel is bősítheti a rablókat. Ugye nem akarod, hogy a mamát több darabban kapjuk vissza? Hát persze, hogy én sem! Nyugodj meg, minden rendben lesz! Az a gyanúm, hogy még itt van a városban, és nem is olyan messze, mint gondolnánk. Kicsodát? Brunettit? Miért?

A felügyelő Brunettira sandított, aztán hosszasan hallgatta a telefonból kiszűrődő csivitelést. Végül súlyos pillantást vetve a gyakornokra letette az eszközt az asztalra.

– Francesca azt mondja, ott van vele egy milánói nő, aki magát keresi, éspedig a barátnője elrablásának ügyében.

– Pont ez az, amiről beszélni akartam – mondta Brunetti. – Annak a milánói nőnek a barátnőjét ma délelőtt állítólag elrabolták.

– És ezt miért csak most mondja?!

– Nem volt rá alkalmam, meg úgy véltem a maga anyósa fontosabb – magyarázkodott Brunetti.

– Ez tény, de a rablás, az rablás. A beavatása mindenesetre ugrott. Maga most tüstént odamegy Francescához, és begyűjti azt a milánói nőt. Jöjjön Celentini, indulunk a Dózse palotához!

Maccarone és Celentini kiviharzott az irodából, így nem láthatták a Brunetti arcán a megkönnyebbülést: most már semmi sem akadályozhatta meg abban, hogy visszaszerezze a szolgálati fegyverét.

*

Az elmeógyógyintézet gumiszobájának gondosan párnázott ajtaja egyszer csak kinyílt, és az odabent kényszerzubbonyban ücsörgő Francesco Tavotta legnagyobb meglepetésére az a nagydarab, minden bizonnyal szőröstalpú

ápolónő, aki őt ide közvetítette, betuszkolt egy új delikvenst. Nem rejtjük véka alá, hogy az érkező Yayeward Ravalpindi professzor volt, és úgyszintén a legújabb divat szerint szabott kényszerzubbonyt viselte.

A professzor átlépte a küszöböt, és a párnázott ajtó halkán bezárult mögötte. Hiába fordult meg, és esett neki fejjel, a puha borításon nemhogy dörömbölni, de még önmagában kárt tenni sem tudott.

– Fölösleges erőpocsékolás – jegyezte meg Tavotta ékes angolsággal, mintegy jelezve, hogy elege van ebből a szerzői allúrból, amely olasz nyelvet követel meg a szereplőktől. Angolul beszélt és kész. Nem tudni, mire alapozta, hogy az új pacingens ezt meg fogja érteni, de láss csodát, a professzor is birodalmi angol nyelven válaszolt. Utóbbi nem meglepetés, tekintve az indiai szubkontinens angol gyarmati múltjára.

– Engedje meg hogy bemutatkozzam: Yayeward Ravalpindi vagyok, őslénybiológus, és műkedvelő focimenedzser – mondta.

– Én pedig Francesco Tavotta, és a galambtápbizniszben utazom – válaszolt az amerikai kelletlenül. – Mostanáig ebben nem voltam száz százalékig biztos, mármint, hogy amerikai vagyok, de kaptam egy injekciót, és helyrezökkent a memóriám.

– Örvendek – mondta a professzor kurtán, és leült Tavotta mellé. – Őszintén szólva meglep, hogy ön ennyire egyértelműen hivatkozik amerikai illetőségére, mert én azt hittem, egy honfitársamat fogom itt találni.

– Ön hova valósi? – kérdezte Tavotta bágyadtan.

– Daccából jöttem, a messzi Bangladesből.

– Vagy úgy! – vont a föl a szemöldökét Tavotta. – Akkor önnek köze lehet ahhoz a diplomata táskához.

– A közök hatsávós autósztrádája kapcsol hozzá! – jött izgalomba a professzor. – Honnét tud erről a táskáról?

– Hozzám került, és egy szerencsétlen baleset következtében, amit most nem részleteznék, sokáig azt hittem, az enyém.

– Biztosíthatom uram, ön téved, az a táska ezer százalékig az enyém! Hol tartózkodik jelenleg?!

– Őszinteséget kér tőlem?

– A lehető legteljesebbet!!

– Fogalmam sincs. Annyit tudok, hogy rablás áldoztául esett, egy nagyon kedves öreg hölgy társaságában.

A professzor a szemközti falra révedt, amelyre valaki rúzzsal stilizált női nemi szervet kanyarintott (nem tudni, hogy kényszerzubbonyban miként sikerülhetett ez a mutatvány – a szerző megjegyzése), aztán Tavottához fordult:

– Én most talpig őszinte leszek magához!

– Az a legkevesebb – mondta Tavotta közömbösen. Láthatóan küzdött az álmo ssággal.

– Abban reménykedtem, hogy ebben a furcsa intézményben megtalálom az asszisztensemet, Mr. Rahman Talismant, és magyarázatot kapok tőle a táska hollétére.

– Semmilyen talizmánról nincs tudomásom – biggyesztette le a száját Tavotta. – Mihelyst a kapun beléptem, az a szőrös anyamedve megragadott, belém nyomot egy injekciót, és mielőtt azt mondhattam volna, galambfüty, rám húzta a bolondinget, és bevágott ebbe a zugba.

– Azt mondta: galambfüty?

– Szó szerint. Ahogy jeleztem, a galambtáp bizniszben utazom. Más szóval a nemzetközi galambtáp maffia megbízott ügynöke vagyok. A balesetem után egy ideig ez nem volt nyilvánvaló számomra, de most minden helyrerázódott. Bűnözni jöttem ebbe a bűnös városba, kedves uram.

– Nem lep meg – bólintott a professzor. – Az a szer minden bizonnyal egy koktél volt, ami félig megnyugtat, félig őszinteségre kényszerít. Magánál a mellékhatása, hogy helyrezökentette az agyműködését, de nálam nem ért el semmit.

– Az meg hogy lehet? – dünnyögte Tavotta. Majd leragadt a szeme.

– Mint mondtam, őslénybiológus vagyok. Az ásatások alatt számtalan esetben csíptek meg skorpiók és martak belém mérges kígyók, így a szervezetemben kialakult egyfajta immunitás az idegrendszerre ható mérgek ellen.

– Értsem úgy, hogy képes ellenállni az őszinteségi vágyának, és nem mondja meg, miért fontos önnek az a táska?

– Ahogy mondja – bólintott a professzor. – Maga bevallotta, hogy bűnöző, így esélye sincs annak, hogy kikotyogjam, mi volt a szándékom azzal a hatvanezer euróval.

– Úgy látszik, mégsem olyan tökéletes az immunitása az idegmérgekkel szemben – állapította meg Tavotta. – Lehettek bár olyan sötétek a szándékai, mint a bőre színe, most itt ül velem ebben a dutyiban, és úgy tűnik, ez a helyzet belátható időn belül nem fog megváltozni.

– Mire alapozza ezt?

– Arra, hogy kényszerzubzonyban parádézunk mind a ketten. Ebből képtelenség kiszabadulni.

– Gondolja? – húzta mosolyra a száját a professzor.

– Ember! Magának agyára ment a szérum! – dünnyögte Tavotta és hatalmasat ásított. – Hogyan képze li el, hogy levetjük magunkról ezt a göncöt, ami még ha sikerülne is, az ajtó mögött ott az anyamedve.

– Egyedül nem is menne, de ketten vagyunk – mondta a professzor. – Maga elrágja a zubbonyomon a pertlit, én meg kioldom magát.
– Majd leragad a szemem, olyan álmos vagyok – szabadkozott Tavotta.
– Emberelje meg magát! A sorsunk függ ettől!
– Nem megy.
– Jól van, megcsócsálom a magáét, utána az lesz a dolga, hogy az enyémmel babráljon. Menni fog?
– Talán.
– Rendben! Tartsa ide a hátát!
Tavotta hátat fordított a professzornak, aki előrehajolt és a daccai patkányoktól látott stílusban rágni kezdte a kényszerzubbony pertlijét. Beletelt vagy negyed óra, mire diadalmasan megszólalt:
– Elrágtam! Most maga jön.
De Tavotta nem válaszolt: mint egy zsák, előredőlve édesdeden szunyókált.

*

Miután Csobaneszku egy román ólajtót megszégyenítő módon hanyatt vágódott, a Santelena jachtkikötő mólóján rövid csönd támadt. A színpadon ezt nevezik hatásszünetnek, de mert leírva ez nem működik, kénytelenek vagyunk tízig elszámolni. Ennyi ideig tartott az a feszült várakozás, aminek utána Rotundelli kapitány megkérdezte:

– Ezt meg mi lelte? Megütötte a guta?
– Dehogyan! – sietett a válasszal Razvan. – Csobaneszku nem bírja az érzelmi feszültséget. Amikor a környezetében túlteng a líra, úgy tesz, mint a marokkói kecske.
– Meghemperedik a porban? – értetlenkedett a kapitány.
– Inkább mondjuk úgy: elájul – magyarázott Razvan. – De ez csak temporális. Hagyjuk, itt és menjünk a dolgunkra.
– Úgy van! – kapott a szón Lucia. – Le kell bonyolítani a házasságkötést. Elvileg ezt egy kapitány is megteheti a hajója parancsnoki hídján, de nem tudom, mint mond a törvény abban az esetben, ha a házasulandók egyike ő maga.
– Szerintem ez összeférhetetlenség – bólintott Razvan.
– Akkor keressünk egy papot a hozzá kapcsolódó templommal! – ajánlotta Lucia.
– Nem szardínia ez, hogy elkapkodjuk! – jelentette ki a kapitány. A hangjából ingerültség érződött, ami azt a gyanút keltette, hogy az ösztönös cselekvés szakaszából átlépett a megfontolásba, és egyre inkább érezte, hogy ez

a házassági ajánlat elhamarkodott. Olyan értelemben legalábbis, hogy a nő, akit megkért, nem úgy viselkedett, ahogy azt remélte. Mert bár ez a módszer korántsem volt tökéletes, tizből öt kipécézett lazán elutasította, kettő pofonvágtá, egy kinevette, egy pedig szemközt köpte, de mindig akadt egy, aki azt mondta: igen, leszek a felesége. Határtalan balszerencséjére Rotundelli most egy tizest húzott, és mert mindez egy kecségető vállalkozás idején történt, papot keresni és templomba vonulni rosszabbul esett számára, mint beülni a fogorvosi székbe egy gyökérkezelésre.

– Nem én bátorkodtam megkérni magát, hanem maga engem – vonta fel bájos szemöldökét Lucia, amitől szakasztott úgy nézett ki, mint a kamrából elősomfordáló macska. – Azért fogadtam el az ajánlatát, mert azt hittem, egy talpig férfival állok szemben, nem pedig egy nyámnyila alakkal.

– Ezt kikérem magamnak! – dühöngött a kapitány. – Az egy dolog, hogy kilopták a seggem alól a vaporetótmat, és hogy most méltatlan módon gyalog járok, de nyámnyila nem vagyok, és ezt rögtön be is bizonyítom!

– Tessék! – mondta Luica. – Epekedve várom, hogy oltár elé vigyen azzal a nagy, szőrös mancsával.

– Azt is megteszem majd, de előbb be kell fejeznünk ezt a vállalkozást.

– Támogatom! – kapott a szón Razvan. – Szép dolog a menyegző, de ha nincs meg hozzá a pénz, nem lesz miből kifizetni a zenészeket.

– Önellátó vagyok, nincsen hozományom – mondta Lucia.

– Nem a maga pénze kell nekünk, hanem a bangladesieké! – kottyantotta el magát Razvan.

Ha a tekintet ölni lenne képes, a kapitány pillantásától Razvan biztosan holtan esik össze, de akár így volt, akár úgy, a figyelmeztetés későn érkezett.

– Ó, már értem! – kacagott Lucia. – Maguk valami rosszban sántikálnak!

– Szó sincs ilyesmiről... – mentegetőzött a kapitány, de Lucia egy kézmozdulattal elnémította.

– Előbb ellopják Zlatan Ibrahimovics motorcsónakját, aztán meg engem, és közben a bangladesiek pénzét hajkurásszák. Halljuk, mi ez az egész!

A két férfi zavartan álldogált a hanyatt fekvő harmadik felett. Titokban mind a ketten irigyelték a Csobaneszkut, mert azzal, hogy elájult, megmenekült ettől az agresszív bestiától.

– Tízíg számolok. Ha addig nem mondják meg az igazat, akkora botrányt csapok, hogy Pulában is meghallják. Egy, kettő, három...

– Jól van! Elmondom, miről van szó! – adta meg magát a kapitány.

– Hallgatom! – mondta Lucia egy vallatótiszt eltökéltségével.

– Én talpig úriember vagyok – kezdte a kapitány.

– Én is! – bólogatott Razvan. – Mi, románok úgy általában úriembernek születünk.

– Hagyjuk az önfényezést! – legyintett Lucia. – Térjünk a lényegre!
– A házassági ajánlatot... öö... – nyögdécselt a kapitány.
– Ha azt mondja, csak viccnek szánta, akkora botrányt csapok, hogy megemlegeti!
– Nem, nem szántam viccnek! – riadt meg a kapitány. – Csak nem gondoltam, hogy még ma a végére járunk.
– Megmondjam, mit gondolok? – kérdezte Lucia.
– Alig várom! – így a Kapitány.
– Maga, maguk – vette egy körívbe mindhármukat Lucia – a bolondját járatják velem! Azt sem hiszem el, hogy ez az úr elájult.
– Rúgjon csak bele, bátran! – mondta Razvan. – Meg sem fog nyikkanni.
– Inkább beszéljünk a bangladesiek pénzéről.
Rövid csend ereszkedett a mólóra, csak a sirályok rikácsoltak valahol a jachtok környékén.
– Nos, az a pénz jelenleg egy vízhatlan táskában ringatózik valahol a közelben, és minden egyes perccel kijebb sodródik a nyílt tenger felé – vázolta a helyzetet a kapitány.
– Most már értem, miért kellett a csónak – jegyezte meg Lucia. – Mondják csak: mennyi pénzről van szó?
– Hatvanezer euró, készpénzben – vágta rá Razvan. Arra gondolt, ha a kapitány valóban elveszi ezt a nőt, a közös kalandjuk úgymint átminősül családi vállalkozássá.
– Gondolom, attól tartanak, a táskát mások is megtalálhatják.
– Így van! – bólogatott a kapitány. – Vagy az áramlat leviszi egészen Poveglia szigetéig.
– És ez miért baj?
– Mert az a sziget maga a borzalom – sóhajtott a kapitány, és bemászott a csónakba, ahonnét a kezét nyújtotta Luciának. – Ha az jár a fejében, hogy tán belelökjük a vízbe és a sorsára hagyjuk, ezen a környéken nagyon sűrű a forgalom, az ilyesmi nem maradna észrevétlenül.
– Lerázni csak a városban tudnánk – tette hozzá Razvan. – Ott se perc alatt eltévedne.
– Még szép, hogy magukkal fogok tartani! – jelentette ki Lucia. – Ami meg a vízbedobást illeti, én kiváló úszó vagyok, ilyesmi meg se villanjon a fejükben!
– Mint jeleztem, mi úriemberek vagyunk – mondta a kapitány önérzetesen és beindította a motort.
– És vele mi lesz? – kérdezte Lucia a mólón heverő Csobaneszkura mutatva.

– Magához tér, és hazamegy – mondta Razvan. – Az ilyen sokk rendszerint kisüti a rövidtávú memóriát.

*

Mihelyst Luigi Serafini megérkezett a Szent Márk térre – mit ád Isten! – rögtön belebotlott a kis Alfredóba. Precízebben mondva az eset úgy történt, hogy miközben Serafini sietve átvágott a téren, az egyik oszlop mögül kiugrott elébe a kis pokolfajzat. Alamuszi mosolygásával azokat a besúgókat keltette életre, akikből Velence fénykorában sosem volt hiány. A régi idők sötét ügynökei szakasztott így pattantak elő az oszlopok közül, hogy a Dózse Palotába igyekvő előkelőségek köpenyét megragadva fontos információkat sepegjenek jó pénzért.

Alfredo nem ragadta meg Serafini köpenyének csücskét, mert a kormányos nem rendelkezett ilyen ruhadarabbal. A fontos információ viszont nem váratott magára:

– De jó, hogy látom, Luigi bácsi! – mondta Alfredo az ellenszenves kölykök cérnavékony hangján. – Égre-földre keresem, és szinte nem akarom elhinni, hogy itt van.

Luigi nem hagyta kizökkenteni magát.

– Neked most nem a suliban kéne lenned? – nézett feddő tekintettel a kölkökre, aztán eszébe jutott a saját ivadéka. – Hol van Porcelino?

– Fogalmam sincs – vont a vállát Alfredo. – Tegnap óta nem láttam, viszont örülök, hogy maga itt van, vagyis nem örülök, mert ez nem a legjobb kifejezés, de ha már itt van...

– Nyögd már ki, mit akarsz! – vágott közbe Luigi. Nem volt vesztegetni való ideje, hiszen a táska minden pillanatban távolabb sodródott tőle.

– A helyzet az Luigi bácsi – kezdte Alfredo szemlesütve –, hogy magának veszélyben van az élete.

– Ezt meg hogy érted? – húzta fel a szemöldökét a kormányos.

– Vadásznak magára.

– Énrám?! Ugyan miért?

– Elterjedt a hír, hogy nemrég két bangladesi jött a városba, és magát mászkálni látták az egyikkel.

– Miért baj ez?

– Azt mondják, a bangladesiek veszélyeztetik azt a bizniszt, amiből errefelé sokan élnek.

– A galambtáp maffiára gondolsz? – lepődött meg Serafini.

– Mondhatjuk így is – bólintott Alfredo. – Az a hír járja, hogy a két füstössegű egy szenzációt készül bejelenteni.

– Mit tudsz te erről?!

– Csak azt, hogy ennek a dolognak köze van a galambszarhoz – mondta Alfredo.

– Semmi kötődésem ezekhez az ügyletekhez!

– A szakmában úgy vélik, maga is benne van ebben a buliban.

– Ki hiszi ezt?! Én ebben a városban mindenkit ismerek!

– Ezeket nem.

– Hogy érted ezt?

– Akiről beszélek, azok kínaiak. De az is lehet, hogy dánok. Vagy észtek. Nem tudom pontosan. A lényeg, hogy azt tervezik, le fogják vadászni magát, mielőtt még elhangozna a bejelentés.

– Miféle bejelentés?!

– Hogy a szar minőségének megtartása érdekében csak biotáppal lehet majd etetni a galambokat.

– Semmit nem tudok erről a bejelentésről! És azt a bangladesit is csak véletlenül szedtem fel, miután ellopták a vaporettómat, és az ürge rajta ült. Alig tudott a rablóktól megmenekülni.

– Ez most a maga baja Luigi bácsi – bólintott Alfredo.

– Hogy érted ezt?

– Ha a vaporettóval a bangladesieket is elkapták volna, magának most nem kéne az életéért reszketnie, de mivel ez nem történt meg, javaslom, vesse bele magát a lagúnába és ússzon olyan messzire, amilyen messzire csak tud!

– Nem hibbantam meg!

– Nekem aztán tök mindegy – vont a vállát Alfredo –, de ne csodálkozzon, ha fejbe lövik a kínaiak vagy a svédek, esetleg a dánok.

– Miket beszélsz itt össze-vissza?

– Az idegenek azt hiszik, maga az amerikai szindikátus ügynöke. Ők pedig, mint tudjuk, a bio vonalat képviselik. Azt gyanítják, le fogja fizetni a bangladesit, hogy a bio vonalat hangsúlyozza. A megoldás szerintük az, ha maga a lagúnába kerül egy golyóval a fejében.

– Engem itt mindenki ismer! Senki nem emelne rám kezet! – emelte föl a hangját Serafini.

– Mondtam, hogy ez nem a mieink ügye. Nekik teljesen mindegy, hogy a szar bio vagy szintetikus.

A kormányos valami cifra válaszon törte a fejét, amikor a közelben lövés dördült. Úgy tűnt, a hang a Dózse Palota díszterméből tör ki a szabadba, és mikor Luigi odanézett, meg is látta az egyik ablakból szivárgó füstfelhőt.

– Az istenfáját, ezek valóban rám vadásznak! – kiáltotta, majd mint a nyúl átrohant a téren, és nekifutásból ugrott egy hasast a lagúnába.

Aznap békés eseménytelenség uralta a Nemzetközi Galambtápkutató Intézetet, így Francesca Maccarone elég időt szánhatott a furcsa látogatójára. Kedélyesen beszélgettek, és közben úrinők módjára iszogatták azt a finom Calvadost, amit Francesca pontosan ilyen helyzetekre tartogatott. Tudta például, hogy ha északról jönnek az intézetbe kollégák, nem fognak visszautasítani egyik kupicával, ha pedig délről, a kínálgatás hiányát kifejezetten sértésnek fogják venni. Ugyanez volt a helyzet a szélrózsa egyéb irányjaival is, de Ritzia mintha csak a szomszédból ruccant volna át egy kis csevelyre, elvégre Milánó nem a világ vége.

– Aztán Ibrahimovics eltűnt a tömegben, én pedig meglátogattam legkedvesebb barátnőmet, Luciana Millebaccit. Ő ajánlotta, hogy jöjjünk el Velencébe, és nyomozzuk ki, milyen szándék terelte ide az isteni Zlatan figyelmét – fejezte be az előzményekről szóló beszámolóját Ritzia.

– Nagyon érdekes ez a történet – bólogatott Francesca. – Főként annak tükrében, hogy több tekintetben is emlékeztet anyám furcsa esetére a táskával. Mert kapaszkodj meg, kedves Ritzia: a férjem tegnap este hazacipelt egy pasast, akinek volt egy diplomata táskája, benne hatvanezer euróval. Másnap reggelre anyámmal együtt ez a táskák is úgy eltűnt, ahogy a te Ibrahimovicsod.

Ritzia bólintott és töltött magának egy újabb kupicával.

– Drágám, én nem vagyok egy mesterdetektív, de mondd csak: nem elképzelhető az, hogy anyád esetleg a saját jószántából távozott?

– Arra gondolsz, hogy magához vette a pénzt, és becsukta maga után az ajtót?

– Szó szerint.

– Ezt én kizártnak tartom! – rázta a fejét Francesca. – Ugyan hová mehetett volna?

– Hatvanezer euróval? A világon bárhova. Engem például ez az összeg kihúzhatna a csávából, mert sajtókampányt indíthatnék belőle a magyar borok ellen, különös tekintettel a Csemői Lófigatóra. De ezt csak mint elméleti lehetőséget mondom, nehogy megsértődj!

– Ugyan már, eszemben sincs! – nevetett Francesca kényszeredetten. – Viszont furcsállom, hogy Pietro még mindig nem hívott vissza. Teszek vele egy újabb próbát!

Azzal fogta a mobilját és kiment a folyosóra. Ritzia mindebből arra következtetett, hogy érzékeny területre tévedt. Francesca mindenesetre elég hosszú ideig távolmaradt, és amikor visszajött, feldúltnak látszott.

– Pietro azt mondja, nem sokkal ezelőtt egy örült bangladesi vaktában lövöldözni kezdett a Dózse palotában. Sürgősen oda kellett mennie.

- Értsem úgy, hogy nem tud foglalkozni Luciával?!
- Ez a szomorú helyzet – tárta szét a karját Francesca. – Állítólag hatalmas a káosz a Szent Márk téren. Hoppá! Várjunk csak! Az a pasas, akinél a táska volt, az is bangladesi!
- Mi ebből a tanulság?
- Nem tudom – bizonytalanodott el Francesca. – Az lesz a legjobb, ha felhívom Brunettit is. Ő sokkal okosabb, mint a férjem.
- Kedves fiúnak tűnt, nem esne rosszul, ha értem jönne – tűnődött Ritzia, valamelyest korigálva a Brunettiről eddig kialakított véleményét. – Mert, tudod Francesca, ebben a bizonytalan helyzetben valahogy nincs kedvem egyedül mászkálni, pedig, és ezt a legőszintébben mondom, kislány koromban sokat jártam Velencében. Apám mindig magával hozott, amikor a pszichológusát látogatta. Leültetett egy padra, kezembe nyomott egy üdítőt vagy valami édességet, és azt mondta, mire ez elfogy visszajön. Aztán egy napon nem jött vissza. Egész nap és egész éjjel vártam rá, de nem jött. Soha többet nem láttam. Ennek már majdnem húsz éve. Azóta tartok ettől a várostól, és ahogy a mai események bizonyítják, nem is minden ok nélkül.
- Drágám, akkor nem is két eltűnésről van szó, hanem háromról! – kiáltott Francesca meglepetten.
- Ahogy mondod. Bár apám eltűnéséről még Lucia sem tudott. Igyekeztem magamban tartani a megrázkódást.
- Feltételezem, hogy az esetet annak idején jelentettétek a hatóságoknak.
- Természetesen – bólintott Ritzia –, de hiába nyomoztak, nem találtak semmit. A professzor is esküdözött, hogy tőle apám kifogástalan állapotban távozott. Még hazugágvizsgálónak is alávetette magát. Anyám persze tudta, hogy a kifogástalan állapot csak látszat, de nem hitte, hogy apám véget vetett az életének. Ez valahogy nem volt rá jellemző, nem beszélve arról, hogy egy ekkora városban, ahol az év minden percében hemzsegnek a turisták, ez nem maradt volna észrevétlen. Szonárral is keresték a lagúnákban, persze eredménytelenül. De a professzor biztosan érzett valami lelkifurdalást, mert attól kezdve különös figyelmet fordított ránk. Mondhatnám úgy is, hogy a családunk barátja lett, de én menekültem előle, és ha nem bukkan fel Ibrahimovics az életemben, és nem kéri azt, hogy hozzam el Velencébe, nem is jövök vissza ebbe a városba.
- Ó te szegény! – simogatta meg Ritzia buksiját Francesca, egy pillanatra elfeledve a saját drámáját. – Mond csak, ki volt az a professzor? Hátha ismerem, bár alig néhány éve vagyunk itt a férjemmel, azelőtt Torinóban laktunk.
- Várják csak! – masszírozta meg a halántékát Ritzia, miközben a névre koncentrált. – Papa... Papageno... Papundekli... Papafingo...

– Paparazzini?! – vonta magasra a szemöldökét Francesca.
– Igen, ő az, Paparazzini professzor! – lepődött meg Ritzia.
– Jaj istenem! – zuttyant bele a székébe Francesca, majd egy határozott mozdulattal csordultig töltötte a poharát Calvadossal. – Ő a városunk rossz szelleme, egy igazi démon!

*

Az elmeagyógyintézet gumiszobájának gondosan párnázott ajtaja egyszer csak kinyílt, és az odabent kényszerzubbonyban ücsörgő Yayeward Ravalpindi professzor legnagyobb ámulatára maga az intézet igazgatója lépett be rajta.

– Az intézmény vezetője vagyok, doktor Paolo Paparazzini, önök pedig a pacingenseim.

A bangladesi őslénybiológus szeme kikerekedett.

– Honnét ismeri ezt a kifejezést? – kérdezte.

– Melyiket? – kérdezett vissza azzal a szívéllyességgel a doktor, ahogy a normális ember az agyalágyultakkal szokott tárgyalni.

– A pacingenst – pontosított a professzor. – Tudtommal ezt csak én használom ebben a történetben.

– Rosszul tudja, kedves barátom – kedélyeskedett a doktor –, mint ahogy minden mást is! De ne ijedjen meg, ez csupán egy kóros elmeállapot, amelyre én szerencsére tudok megoldást.

– Miben mesterkedik, ha szabad érdeklődnöm? – adott hangot a gyanakvásának a professzor.

– Természetesen szabad – kedélyeskedett tovább a doktor. – Mivel ez a beszélgetés, amit most lefolytatunk, az elkövetkező órák súlyos megrázkódtatásai következtében ki fog esni az emlékezetéből, nincs akadálya annak, hogy beavassam a terápia részleteibe.

– Mit akar ezzel mondani? Mármint a megrázkódtatással – fészkelődött a professzor.

– Ezt most nem részletezném, hisz úgysem értené meg. Be van gyógyszerelve.

– Frászt vagyok begyógyszerezve! – vágta rá ingerülten a professzor.

– Úgy tudom, az asszisztensemtől kapott egy nagy adag nyugtatót – vont a szemöldökét a doktor.

– Nem kaptam! – tiltakozott a professzor. – Ahogy dulakodtunk, a karunk egymás mellé került, és mert egyformán szőrösek vagyunk, a nő találmra belebökött az egyikbe. Mivel nem éreztem fájdalmat, arra következtettem, hogy a szűrés nem az én testrészemet érte. Mindezt alátámasztandó a medvehölgy egy

kissé felsikoltott, de feltételezem abban bízott, hogy immunis ezekre a szerekre, mert ezt követően gond nélkül letrepert, és belekényszerített ebbe az öltözékbe.

A doktor elgondolkodva hallgatta a professzor beszámolóját.

– Tehát ez a magyarázata annak, hogy Tristana jelenleg a szerszámossufniban horkol – jegyezte meg.

– Kétség nem férhet hozzá – mondta a professzor. – De ez az úr itt, mellettem már nem volt ilyen szerencsés. Nem győzők hálát adni az égieknek, hogy mi, bangladesiek szőrösebbek vagyunk a sok évi átlagnál. Ha nem így lenne, most én is úgy hortyognék, ahogy ez a figura itt, mellettem.

– Hortyog vagy nem hortyog, ez most mindegy! – legyintett a professzor. – Legfeljebb majd nem a saját lábán jön a vaporettohoz.

– Mi célból tenné ezt, ha meg nem sérteném? – érdeklődött a professzor.

– Utazni fogunk, de ne ijedjen meg, nem túl messzire, csak ide a

Povegliára.

– Bánom is én, hová, csak szedje le rólam ezt a cuccot!

– Hogyisne! – tiltakozott a doktor. – Maga nem beszámítható.

– Miből gondolja ezt?

– Abból, hogy bangladesinek vallja magát. Csakúgy, mint a mellette szundikáló uraság.

– De én az is vagyok! Bangladesi! A fejem tetejétől a nagy lábam ujjáig! – kiáltott a professzor.

– A külseje alapján inkább mondanám skandinávnak.

– Ők tudtommal magasak és szőkék!

– Az régen volt. A svédek ma már feketék, alacsonyak és sötét hajúak.

– Nem is tudok svédül!

– Ők sem. Legfeljebb annyit, hogy allah akbar. De hagyjuk ezt – zárta le a vitát a doktor. – Önt a modern elmekórtan szerint menthetetlen, de én a Poveglián meg fogom gyógyítani. Ezzel a békésen szundikáló ürgével együtt.

A professzor világosan látta, hogy egy elmeháborodott fogságába került, ami minden esetben bekövetkezik, ha az ember pszichológusoknak teszi ki magát. Ha nem lett volna rajta ez a gúnya, Bruce Lee hagyományait a vele született James Bond képességekkel ötvözve könnyedén leteríthette volna a fogvatartóját, de így, megkötözve nem volt semmi esélye. Arra gondolt, talán a szigeten adódik valami menekülési lehetőség, ezért azt mondta:

– Nem bánom, vigyen el arra a szigetre, de azt nem vállalom, hogy ezt az ajultat is cipeljem.

– Nem lesz szükség erre – nevetett a doktor. – Beadok neki egy ellenszurit, és két perc alatt magához tér.

Azzal kivett a köpenye zsebéből egy szemüvegtokszerűséget, amelyben egy fecskendő lapult.

A professzornak ekkor eszébe jutott, hogy Tavotta kényszerzubbonyán nem sokkal előbb elrágta a pertliket, és ha ezt ez a dilinyós észreveszi, annak beláthatatlan következményei lesznek. Mentő ötlete támadt.

– Inkább adja be nekem az ellenszurit, hogy felvillanyozódva a hátamra vehessem! – mondta.

– Azt akarja, hogy doppingoljam be magát? – nevetett a doktor.

– Hacsak nem szeretné kifecamítani a derekát – mondta a professzor.

Paparazzini doktor örült volt, de nem hülye, így tudta, hogy az elmebaj nem egyszer kreatív meglepetéseket tartogat. Biztosra vette, hogy ez a született svéd is készül valamire, ezért odahajolt hozzá, és mélyen a szemébe nézett. A pillantása azt mondta: nem versz át barátocskám, átlátok rajtad. Azzal a saját meztelen keze szárába nyomva a tűt, beadta magának az injekciót.

*

Amikor Maccarone felügyelő, Celentino tizedes és még vagy egy tucat rendőr megérkezett a Dózse palotába, már alábbhagyott a pánik. Kiderült, hogy a díszes mennyezetnek csak egy alig négyzetméteres darabja hiányzik a szónoki emelvény felett, tehát a sérülés mértéke nem állt arányban azzal a robbanásszerű eseménnyel, amiről a szemtanúk beszámoltak. A felügyelő rögtön tudta, hogy a nagy belmagasság okozta azt az illúziót, hogy az egész plafon leszakadt. Kifejezetten furcsa volt viszont, hogy az omlás egy szabályos négyszög alakban történt, nem pedig, ahogy azt várni lehetett, szabálytalanul. Az őslénybiológiai konferencia résztvevői ahányan voltak, annyiféleképpen mesélték el, mi történt, de abban mindannyian egyetértettek, hogy az előadó, dr. Yayeward Ravalpindi bangladesi illetőségű professzor, a beszéde egy fontos részénél retorikai fordulatot gyakorolva pisztolyt rántott és a levegőbe lőtt.

A felügyelő ezt felettébb meglepőnek vélte, ezért a lármás csődületet a beosztottjaira bízva, bevonult a biztonsági szolgálat fülkéjébe, hogy megnézze a kamerák felvételeit. A videón jól látta, hogy a szónok pisztolyt vesz elő, és hadonászni kezd, de abban már nem volt biztos, hogy lőtt is vele. Mintha a plafon ezt megelőzően, vagy ezzel egyidejűleg szakadt volna le. Újból és újból megnézte a felvételt, de nem lett okosabb. Ekkor viharzott be a szobába Celentino.

– Nézze főnök, mit találtam! – mondta egy pisztolyt lóbálva.

Ahogy kell, gumikesztyűt viselt, de a felügyelő tudta, hogy a poros fegyveren nem maradhattak ujjlenyomatok.

– Hol fedezte fel ezt a szépséget? – kérdezte.

– A pulpitus mellett, a padlón – mondta Celentino. – Csakis a lövöldöző dobhatta oda.

– Tipikus maffiamódszer – bólított Maccarone. – Diktálja le a nyilvántartási számát, megnézem az adatbázisban.

Celentini lefújta a port a pisztolyról, és megmondta a felügyelőnek a fegyver számát, aki a telefonján keresztül gond nélkül azonosította a tulajdonosát.

– Ezt nem hiszem el! – kiáltotta meglepetten. – A pisztoly Brunetti nyomozógyakornoké!!

– Most, hogy így mondja: ez tényleg egy rendőrségi pisztoly! – ráncolta a homlokát a tizedes – De álomban sem gondoltam, hogy Brunettié. Hogy a csudába kerülhetett ide?

– Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha magától az illetékestől tudjuk ezt meg – mondta a felügyelő és már hívta is Brunettit.

– Amit most mondok, az nagyobb rejtély számomra, mint az antiküthériai szerkezet¹⁴ – szólta bele a telefonba a felügyelő. – Itt tartom a kezemben azt a lőfegyvert, amellyel nem sokkal ezelőtt egy örült bangladesi beledurrantott a Dózse Palota dísztermének plafonjába. A nyilvántartási szám alapján a pisztoly a maga leltári tulajdonában van. Mit szól ehhez gyakornok úr?

Mint jeleztük, a beszélgetés Brunetti és a felügyelő között zajlott, de az olvasó kedvéért most kihangosítjuk, mert ami ennek a párbeszédnek a keretein belül elhangzott, az felettébb érdekes.

A neki szegezett kérdés után Brunetti meg sem tudott szólalni, de mert jól vágott az esze, gyorsan magához tért.

– A rejtélyre van magyarázatom, de ha a pisztoly tényleg az enyém, kizártnak tartom, hogy lőttek is vele. Melyikkel kezdjem?

– Menjünk szépen sorjában! – mondta a felügyelő. – Dalolja el, hogyan kerülhetett ide a fegyver!

Brunetti nagyot sóhajtott, aztán elmondta a kalandját Serafiniék lakásában a labdával, amelyre mint tudjuk, rálépett, és elvágódva ideiglenesen elveszítette az eszméletét. Kiért arra is, hogy miután magához térve távozott a helyszínről, észrevette, hogy a fegyverét ott felejtette, de a körülmények alakulása miatt nem mehetett érte vissza. Arra is van egy sejtése, hogyan került a bangladesi birtokába.

– Szerintem holtbiztos, hogy az ellopott vaporetto kapitánya és a kormányosa valamilyen módon összejátszik a bangladesiekkel. Egyértelmű bizonyíték erre az, hogy az ellopott vaporetton több bangladesi is utazott, és ezeknek a személyeknek a nyomuk veszett, miközben a más nációk képviselőit a rabló a legközelebbi kikötőben simán letessékelte a fedélzetről. Ezt a kollégáktól tudom, akikhez nemrégiben futott be az ezzel kapcsolatos jelentés.

¹⁴ egy antik számológép, ami naprendszerbeli objektumok pozíciójának megállapítására, holdfogyatkozások kijelzésére alkalmas, tetszőleges dátum beállításával.

Most meg a felügyelő hallgatott el, mert eszébe jutott az az ipse, akit tegnap a csatornából húzott ki egy táskányi készpénzzel együtt. Lehet, hogy hiba volt az ürgét betuszkolni az elmeógyógyintézetbe?

– Rendben van Brunetti, elhiszem, hogy a fegyvere elvesztése baleset volt, na de hogy lóttek is vele, az már komolyabb téma!

– Kizárt dolog, hogy az én pisztolyommal löni tudtak – mondta Brunetti határozottan.

– Mire alapozza ezt?

– A történetek itt vannak a zsebemben.

Maccarone elnémult. Arra gondolt, hogy ez a Brunetti egyszerűen kibírhatatlan. Muszáj lesz a lehető legrövidebb időn belül megszabadul tőle, mondjuk úgy, hogy áthelyeztetni Milánóba, mert képtelenség rajta eligazodni.

– Úgy érte: a pisztolya nem volt megtöltve?!

– Nem. Vagyis igen.

– De hát miért?!

– Arra gondoltam, ha nincs megtöltve, kevésbé lesz balesetveszélyes.

– Akkor hogyan magyarázza azt, hogy a plafon egy szabályos négyzet alakú foltja pontosan a beszélő feje fölött leszakadt?!

– Az csak úgy történhetett meg, hogy amikor a bangladesi meghúzta a ravaszt, valaki távirányítással lerobbantotta azt a foltot, hogy úgy tűnjön, az ürge belelőtt. Ez akár egy telefonnal is megoldható.

– Ne vicceljen! A terem majd' tíz méter magas! Hogyan szerelhet oda fel valaki egy robbanó szerkezetet, észrevétlenül?!

– Csak egy hosszú szelfibot kell hozzá, amivel a plasztikot a megfelelő pontokon hozzáragasztja a plafonhoz. Lentről ez nem is látszik. Ha pedig előzőleg minden robbanóanyagba beledug egy kis adóvevőt, amit szinkronizál, egy telefonhívással bármikor robbanthat.

– Érdekes gondolat, de az ilyesmihez rengeteg idő kell.

– Aki ügyes, az éj leple alatt, amikor a palotában nincs senki, pillantok alatt végezhet a robbanóanyagok felhelyezésével.

– Rendben van, elfogadom az elméletét – adta meg magát a felügyelő. – Főként azért, mert nekem is valószerűtlennek tűnik, hogy egy lövés ekkora kárt okozzon. Viszont megbízom magát egy fontos feladattal.

– Hallgatom főnök! – mondta Brunetti megkönnyebbülve.

– Sürgősen menjen el a Városi Elmeógyógyintézetbe, és a Zárt osztályról hozzon ki egy beteget.

– Kit keressek?

– Egy bangladesit. Ma reggel lépett be az intézménybe. Amerikainak néz ki, de bangladesi. Ez a különös ismertetőjele.

– Értettem – mondta Brunetti. – És aztán?

– Hozza ide, a Dózse Palotába! Szeretném kihallgatni. Úgy sejtem, köze van ehhez a történethez.

– Megesz főnök, tíz perc múlva ott vagyunk!

– Azért csak óvatosan – mondta a felügyelő. – Az intézet nehezebb ügy, mint egy szabadulószoza.

– Megoldom.

– Jól van, iparkodjon! – zárta a beszélgetést a felügyelő.

Ekkor lépett oda hozzá Celentino.

– Van itt még valami, főnök – mondta. – Visszább pörgettem a felvételeket és nézze, mit találtam!

A video lejátszón Maccarone azt látta, hogy a sejtelmes éjszakai fénybe borult díszteremben egy apró alak oson keresztül. Egy pillanatra megállt, megfordult, és ekkor a kinti lámpafény rávetült az arcára. A felügyelő majdnem hanyatt esett a meglepetéstől: az a kis pokolfajzat volt a szomszédjából, akit mostanában dekázó bajnokként emlegettek. Ám ebben a pillanatban ismét megszólalt a telefonja. Brunetti hívta vissza.

– Elnézést, hogy megzavarom főnök, de most szóltak ide a Santelena jachtkikötőből.

– Mi ügyben? – kérdezte a felügyelő kelleetlenül, hiszen ezzel a Porcelino szállal elveszítette azt a fonalat, amiről úgy érezte, szilárdan tartja a kezében.

– Azt mondák, találtak egy hullát a mólón. Mivel nincs más kéznél, úgy tűnik nekem kell odamennem.

*

Amikor a vőlegény szerepébe avanzsálódott Rotundelli kapitány nagy böszön kikormányozta a motorcsónakot a Santelena jachtkikötőből, nem jobbra fordult, hogy a Poveglia sziget felé vegye az irányt, mert eszébe jutott, hogy a táská talán még nem sodródott ilyen messzire. Úgy gondolta, előbb egy rövid bal kitérővel átfésüli a Canal Grande kijáratát.

Razvan eközben egy hűtőtáskában talált némi pezsgőt, meg néhány poharat, és mint vérbeli román úriember, azonnal megkínálta az itallal Luciát, aki pedig vérbeli milánói lányként ezt nem utasította vissza. Békésen poharazgattak, iszogattak, egy teljes percen át, amikor Rotundelli hirtelen rátaposott a fékre. Ezt természetesen nem úgy kell érteni, ahogy a szárazföldi járművek esetében. A kapitány mindössze levette a gázt, de azt olyan gyorsan tette, hogy Lucia és Razvan kilöttyintette az italát.

– Ördög és pokol! – dörmögte a kapitány. – Legyek kezdő hajósinas, ha azt a gondolat ott előttünk nem a Serafini kölyke taszigálja!

Razvan fölemelkedett, és belehunyorogott a messzeségbe.

– Valóban, az ott Porcelino – mondta.

Most már Lucia is fölemelkedett.

– A kis dekázóművész, akit a barátnőmmel keresünk? – kérdezte meglepetten.

– Ő bizony – mondta a férj-jelölt. – Ez nagyon furcsa.

Villámgyorsan odakormányozta a csónakot a gondola mellé, és a meglepetése átváltozott döbbenetté: Porcelino nem csak elkötötte ezt az alkalmatosságot – mert az bizony kitellett tőle –, hanem utast is fuvarozott. A gondolában egy tetőtől talpig poros, megszeppent ürge kuporgott, akiről lerítt, hogy nem az idén barnította le a nap.

Amikor a két jármű enyhén összekocant és Porcelino meg az utas átkaszálódott a Zlatan fedélzetére, megtörtént az, amire senki sem számított.

– Szép napot Rotundelli bácsi! – köszönt oda Porcelino udvariasan, mert észrevette, hogy egy nő is van a társaságban, akit ráadásul nem is ismert. És ekkor bekövetkezett az, amit jobb híján lingvisztikai fenoménnek kell neveznünk. A mi, szittyá magyár fülünknek olyan ismerős „bácsi” kifejezés valamilyen módon megmaradt olasz jelentésűnek, ami köztudottan az, hogy csókolsz. Így írják: „baci”. Nos ez a hiba a mátrixban azt eredményezte, hogy a koszos, poros, félig kábult ürge, akit Razvan cigánynak nézett, odahajolt és egy hatalmas csókot nyomott Rotundelli kapitány borostás orcájára.

Velence népe aligha látott ilyet, pedig e helyütt tevékenykedett a híres Casanova is, aki pedig bajnok volt ebben a tekintetben. A csók mindenestre elcsattant, és ez annyira meglepte a Zalatan szűk fedélzetén tartózkodókat, hogy levegőhöz is alig jutottak. Maradjunk annyiban, hogy ez a furcsa félreértés végre teljesítette regényünkben az Európai Unió ajánlásait az LMBTQ közösségek jogait illetően, így anélkül haladhatunk tovább az események felgöngyölítésében, hogy emiatt marcangolna bennünket a lelkiismeret.

A csók után Rahman Talisman – mert ugye, sejtik, hogy ő volt az utas – lehuppant Lucia mellé, és elvette tőle a pezsgőspoharat.

– Belekeveredtünk egy kisebb balhéba a Dózse palotában – mondta Porcelinó –, attól ilyen zakkant

Közben a pezsgőtől a bangladesi magához tért.

– Jaj de tapintatlan vagyok – mondta, és leverte magáról a port. – Engedjék meg, hogy bemutatkozzam: Rahman Talisman vagyok, őslénybiológus-asszisztens a messzi Bangladesből, és ezzel a kedves fiatalemberrel – Porcelinóra mutatott – egy félresikerült szakmai előadás után most már csak egy vízben sodródó ezüst színű diplomataatáskát próbálunk megkeresni.

A kapitány és a csapos egymásra néztek.

– Azt mondja, az elveszett ezüst színű táska a maga tulajdonát képezi? –
vonta fel a dús szemöldökét Rotundelli.

– A táska jogilag a főnököm, dr. Yayeward Ravalpindi tulajdona, de ne
bonyolítsuk a dolgot: vegyük úgy, hogy az enyém.

– Mikor és hogyan vesztette el a táskát? – hajolt oda a román maffia
stílusát idéző módon Razvan.

– Ő is rajta ült Rotundelli bácsi ellopott vaporettóján – segített a válasszal
Porcelino.

– Ez nagyon érdekes – jegyezte meg Lucia. – Mert hogy mi is egy
ugyanilyen táskát keresgélünk! Ugye, kedves vőlegényem?

A szóban forgó egyén olyan átható pillantást lövell leendő arájára, mintha
már több éves házasság tornyosulna a hátuk mögött. De még mielőtt megszólalt
volna, Talisman felkiáltott:

– Ha nem tévedek, ön az a hajóskapitány, aki az ellopott vaporettót
parancsnokolta!

– Valahogy így – mondta a kapitány.

– És most elhatározta, hogy segít nekünk megtalálni az ismeretlen helyre
sodródott táskánkat! – összegzett a bangladesi.

– Valahogy így! – mondta Lucia.

Rotundelli és Razvan majd keresztülszúrták őt a pillantásukkal, de az
öslénybiológus ezt észre sem véve folytatta:

– Nos, örömmel jelentem, hogy az ifjú labdazsonglőr meg én már
átvizsgáltuk a kanálist és a táskát nem találtuk meg. Valószínűleg kijjebb
sodródott.

A kapitány tekintetét az égre emelve nagyot sóhajtott.

– Akkor nincs más lehetőségünk, mint a Poveglia – mondta.

– Mi az a Poveglia? – kérdezte Talisman meglepetten.

– Egy sziget – mondta a kapitány. – Jóval délebbre van a várostól, de az
áramlatok mindent arrafelé sodornak. Nagy eséllyel a táska is ott ért partot.

– Akkor hajrá! Irány a Poveglia! – rikkantott Talisman.

– A gond csak az, hogy a Poveglia eléggé problémás. A középkorban
pestises karantén volt, később meg elmegyógyintézet lett, de már jó ideje ezt is
bezárták, így teljesen lakatlan. Jelenleg le van zárva a látogatók előtt. Azt
mondják, aki eltölt ott egy éjszakát menthetetlenül megbolondul – mondta a
kapitány remélve, hogy a bangladesinek elmegy a kedve a kalandtól és
kikéredzkedik a partra, de Talisman nem rettent vissza.

– Feltételezem, hogy hatvanezer euró megér egy kis bolondságot –
mondta mosolyogva.

– Így igaz! – helyeselt Lucia. – Rajta kedves vőlegényem, tenyereljen rá
arra a gázkarra és irány az a félelmetes sziget!

Rotundelli eldörmögött egy ősi etruszk káromkodást, aztán rátenyerelt a gázkarra.

*

Bizton állíthatjuk, hogy hosszú, tartalmas életében az olvasó nem látott még olyan szép kertet, mint amilyenel az elmegyógyintézet rendelkezett. A hely szépségét az a földöntúli elvadultság teremtette meg, amely a maga módján mindig szemet gyönyörködtet. Ha lemondott a majmok biztató jelenlétéről, Tarzan sem érezhette magát vidámabban Kongó dzsungelében, mert azok ugyebár itt nem ugrándoztak. Helyettük III. Napóleon, IV. Béla és XII. Alfonz vívtak ádáz sakkcsatákat, főként, amikor egy delegáció idetévedt, és belefeledkezett ebbe a Velencére egyáltalán nem jellemző rengetegbe.

Máskülönben ez a kert maga volt a csönd és az eseménytelenség. III. Napóleon, IV. Béla és XII. Alfonz sem sakkozott, hanem unottan cigarettázott, miközben az eget nézte. Nagyon restellték ezt a haknit, de vékonypénzű színészek lévén nem válogathattak. Történetünk idején, amikor dr. Paolo Paparazzini, az önmagának beadott injekciótól felajzottan a hátán cipelte a még mindig alélt Francesco Tavottát – miközben Jayeward Ravalpindi professzor a vesztőhelyre kísért elítélt melankóliájával lépdelt előtte –, nos, ebben az ábrándos pillanatban a kert kihaltabb volt, mint az őslények napjainkban. A társaság nehézkesen haladt a keskeny ösvényen, ami ahhoz a vasráccsal lezárt kapuhoz vezetett, amely mögött egy vaporetto ringatózott az ugyancsak keskeny mellékcsatornán.

Ez a jármű ránézésre hasonlított Rotundelli kapitány ellopott vaporettojára, de kisebb és lepusztultabb állapotban leledzett. Mintha maga Poszeidón, a tengerek bősztene emelte volna ki a mélyből, ahol évtizedeken át szunnyadt a kagylók meg a polipok legnagyobb örömére. Emiatt nevezhetjük akár szellemvaporettonak is, és bizony ez helyes kifejezés, tekintve, hogy ez az ócska teknő egyfajta Kharón-ladikként járt és kelt a fények meg az árnyékok birodalma között.

De térjünk vissza a történetünk sodorvonalába! Ott tartottunk, hogy a doktor a saját hátán cipelte a krumpliszsák üzemmódban szundikáló maffiózót, így nem vette észre, hogy Tavotta hátán valaki elrágta a kényszerzubbony pertlijét. Ha nem így lett volna, ez a kaland egyértelműen tragikus véget ér, bár ez korántsem biztos. A sor elején lépkedő őslénybiológus mindenestre abban reménykedett, hogy a cipekedés eltereli fogva tartójuk figyelmét az olyan apróságokról, mint amilyen a pertli, és ez így is lett.

A jármű fedélzetére lépve Paparazzini rázuttyantotta Tavottát az egyik ülőhelyre, és utasította a professzort, hogy szintén foglaljon helyet. Talán az

élénkítő injekció miatt a doktor elementáris kényszerét érezte annak, hogy a pacिंगenseit beavassa a rájuk váró kezelés részleteibe.

– Alkonyatig van még időnk, ezért elmondom, mi vár rájuk a Poveglián – mondta.

– Csupa fül vagyok – dörmögte a professzor mérgesen.

– Nos, mint tudjuk, önök súlyos elmebetegek, akik számára a modern orvostudomány nem kínál gyógyulási lehetőséget – körülményeskedett a doktor.
– De hála az én zsenialitásomnak, létezik egy terápia, amely helyrebillenti az önmagából kifordult elmét.

– Ha netán arra gondol, hogy drótokat dugdos a fenekünkbe, majd ezekben áramot vezet, akkor... – háborgott a professzor.

– Szó sincs ennyire durva beavatkozásról! – tiltakozott a professzor. – Csupán el kell tölteniük egy éjszakát a Poveglián, ahogy azt korábban említettem. Még egyszer megismétlem: egy lezárt szigetről van szó, ahol régebben pestises betegeket tartottak karanténban. Az a hely most egy szellemtanya, vagy pontosabban: a borzalmak felfoghatatlan színtere. Kiváltképp éjnek évadján, mert akkor nagyobb stressz éri ott az embert, mintha bezárnák a palermói kapucinusok katakombáiba. Az általam kidolgozott terápia abból áll, hogy elhelyezem magukat a romos épületekben, gondoskodva arról, hogy jó távol kerüljenek egymástól, majd távozom. Reggel, amikor a hajnal első sugaraival visszatérek, önök már józan, kiszámítható emberekként fognak viselkedni, mert érvényesülni fog az a hatás, amit a matematikában a negatív számok szorzataként ismernek. Ez köztudottan pozitív szám. Ha tehát önök, mint elmebetegek, egy minden képzeletet felülmúló módon örületbe kergető esemény részei lesznek, a mínusz szorozva mínusszal egyenlő plusz hatás következtében normális emberekké válnak.

– Erősen kétlem, hogy ez az elmélet nem egy agyrém – mondta a professzor. – Ha valóban olyan szörnyű az a hely, hogy ép elmével nem lehet ott kibírni, nem a fordítottja remélhető? Mármint, hogy a pancिंगens még jobban meg fog zavarodni?

– Ha önök csak egy szemernyit is normálisak lennének, ez történe, de hát nem ez a helyzet. Mind a ketten kényszerképzetekkel terhelt, súlyos idegroncsok, akik egyfajta ösztönös védekezési mechanizmust követve tértek be az intézményembe. Tudat alatt várták tőlem a segítséget, amit most meg is kapnak – zárta le a témát a doktor, majd távozott.

A döbbsent Ravalpindi professzor hallotta, ahogy a kormányos fülkájében hosszan matat valamivel, aztán a motor nagy nehezen beindult és pöfögni kezdett.

Ebben a pillanatban megmozdult Tavotta.

– Ho... hol vagyok? – kérdezte álmatagon.

– Pszt! Maradjon csendben, különben ez az örült úgy megkötöz bennünket, hogy moccanni sem bírunk! Akkor tényleg nem lesz esélyünk a kísértetekkel szemben – súgta oda a professzor.

– Kísértetek? Miféle marhaság ez az egész? – fészkelődött a maffiózó.

– Nem tudom, de majd kiderül – mondta a professzor. – A maga keze már szabad, és ha az enyémet is kiszabadítja, megléphetünk. Ami meg a veszett lelkeket illeti, az én hazámban minden zugba jut belőlük pár tucat. Ha nem lettem volna őslénybiológus, talán szellemirtónak megyek, vagy rontásleszedőnek. De ennél százszor fontosabb az a küldetés, amit most teljesítenem kell.

A rozoga vaporetto közben megmozdult, és úszni kezdett a csatornán. Néhány kanyar után a járat kiszélesedett, és belecsatlakozott a Canal Grandéba. Amikor a Szent Márk tér előtt pöfögtek, a jármű másik oldalán váratlanul kibukkant egy kéz a víz alól és belekapaszkodott a vaporetto peremébe. Aztán mellécsapódott egy másik kéz is, és rövidesen fölbukkant egy csuromvizes alak.

A professzor nem akart hinni a szemének: Luigi Serafini volt, az ellopott vaporetto kormányosa.

*

Paparazzini professzor! A név felébresztette Ritziában a régóta szunnyadó emlékeket: apja eltűnése után nem múlt el hét anélkül, hogy a dilidoktor föl ne kereste volna őket, és miközben a borukat iszogatta – akkor még nem tört be a piacra a Csemői Lófogató –, azon tűnődött, mi történhetett a legkedvesebb pacingensével. Velence veszélyes terep, könnyű benne eltévedni, bár Enrico Briganti nem volt galambokat etető, bárgyú turista, és amikor nyoma veszett, nem is először járt a professzornál. De az együttérzés vajmi keveset ért: a professzor nem volt nyomozó, ami meg a szakmáját illeti, ott is csak kísérletezett.

Riztia ebben a pillanatban úgy érezte, nagy hiba volt idejönni, hiszen az, hogy a kis dekázóbajnok megtalálásával és behálózásával Zlatan Ibrahimovics közelébe férközhetnek, éppen olyan habókos ötlet volt, mintha Paparazzini professzor találta volna ki. Sejtelve sem volt, mi történt Luciával, és hát itt volt még ennek a kedves, segítőkész Francescának az anyja is, aki hatvanezer euróval szívódott fel nyomtalanul. De az ő esetében legalább szerepelt egy kézzel fogható összeg. Luciára, és a folyamatosan anyagi gondokkal küszködő apjára mindez nem volt elmondható.

Ebben a pillanatban megszólalt Francesca mobilja.

– Ez Brunetti! – mondta és a füléhez illesztette a készüléket, de aztán jószérével csak hallgatott. Néha annyit mondott, hogy igen, igen, értem, meg hogy jó, rendben van, megpróbálom, aztán letette.

– Nincsenek biztató híreim – fordult Ritziához. – Brunetti azt mondja, nem jöhet ide, mert a Santelena jachtkikötőben találtak egy hullát, és mivel a többiek éppen a Szent Márk téren vannak elfoglalva, neki kell odamennie helyszínelni.

– Hullát? – kapta fel a fejét Ritzia rosszat sejtve. – Nem mondta, hogy női vagy férfi holttestről van szó?

– Nem mondta, de mivel olaszul beszélünk, nem pedig magyarul, ahol ugyebár nincs a főnévi igenév és melléknév nemi jellegű megkülönböztetése, és az alany, a tárgy és a birtokosrag sem változik a nemnek megfelelően, és nem utolsó sorban, mert Brunetti szó szerint azt mondta: „È stato trovato un cadavere maschile nel porto”¹⁵, a vízihulla nyilván egy ipse.

Ritzia megkönnyebbült.

– Hála istennek! – sóhajtott. – Már attól félttem, Lucia lesz az, vagy az édesanyád.

– Ugyan drágám, nem kell mindjárt a legrosszabbra gondolni – legyintett Francesca. – Meg fogod látni, ami a barátnőddel történt, az csak egy közönséges, hétköznapi félreértés.

– Ez kedves tőled – mosolyodott el Ritzia. – Viszonzásul azt kívánom, hogy anyukáddal ugyanez legyen a helyzet, vagyis ne az ufók és ne a maffia játsszon szerepet az eltűnésében, hanem az összeg, amit magával cipelt.

Francesca bólintott, már nem egészen értette, mit akar ezzel mondani az újdonsült barátnője.

– Brunetti, azt mondta, gyorsan letudja a rutinmunkát, aztán idejön a szomszédba, mert itt is van egy feladata, és ha vállalkozol arra, hogy egyedül megtegyél másfél utcahosszat, találkozhatasz vele – folytatta a helyzet ismertetését Francesca.

– Ugye, megérted, hogy azok után, ami történt, nem szívesen mászkálok egyedül? – aggályoskodott Ritzia.

– Persze, hogy megértem, de hidd el, ez a séta teljesen veszélytelen. Kilépsz az intézetből, jobbra fordulsz, aztán az első sarkon balra. Annak az utcának a végén lesz a találkozási pont, Brunetti ott fog várni.

– Milyen romantikus! – ábrándozott Ritzia. – Randevú Velencében egy detektívvel, akit ma láttam először, és akkor is Zlatan Ibrahimovicnak nézett.

– Ami az álmoskönyv szerint kifejezetten jó jel – bólintott Francesca.

¹⁵ Egy férfiholttestet találtak a kikötőben. (olasz)

– Fogjuk rá. Viszont most jut eszembe, hogy itt akár fel is tölthettem volna a telefonom.

– Sajnos erről már lekéstünk. Ismerve Brunetti módszereit, és a hatékonyságát már valószínűleg el is végezte a papírmunkát, és errefelé igyekszik. Tudod, hogy van ez náluk, nyomozóknál: egy feladat kipipálva, aztán jön a következő.

– Értsem úgy, hogy ha nem érek oda időben, egy percig sem fog várni?

– Valahogy így – mondta Francesca. – Azt monda, az elmeógyógyintézetben is történt egy bűneset, azt kell kivizsgálnia.

– Remélem, nem arról az intézetről van szó, ahol a Paparazzini professzor az igazgató.

– De igen, drágám – mondta Francesca olyan hangsúllyal, mintha valakinek a halálhírét jelentette volna be. – Ez a dolog egyetlen szépséghibája, de muszáj lesz odamenned, mert Brunetti ki sem látszik a munkából. Ha kellemetlen lesz belépned az épületbe, a kapu előtt is megvárhatod.

Ritzia elgondolkodott.

– Őszintén szólva, én ott még nem is jártam. Apám mindig kint hagyott, ha bement a professzorhoz, de hazudnék, ha azt mondanám: közömbös vagyok a hely iránt. Tényleg nincs más választásom?

– Attól tartok, nincs – mondta Francesca enyhén grimaszolva. – Meg kell ragadnod ezt a lehetőséget, mert ha valaki, akkor Brunetti biztosan meg fogja találni a barátnődet, és ahogy ismerem a rátermettségét, még az sem kizárt, hogy édesapád eltűnéséről is lesz egy megfontolandó elmélete.

– Reménykedjünk – sóhajtott Ritzia. – De mi lesz az édesanyáddal?

– Ő más eset – mondta Francesca. – Ha ezek az okos férfiak nem jutnak a nyomára, majd felhívom a mobilján. Mert bármilyen váratlanul rabolták is el, azt azért magával vitte.

*

– Azért ezt nem egészen értem – monda a felügyelő Celentini tizedesnek, miután kiléptek a Dózse Palotából. – Miért állhatott szándékában bárkinek is éppen a szónoki emelvény fölött lebontani a mennyezetet? Ha ezen a vonalon indulunk el, könnyen zsákutcába jutunk.

Amíg ezen tűnődött, Maccarone cigarettát kotort elő a zsebéből. Nem volt nagy dohányos, de úgy vélte, ha egy megoldhatatlannak vélt rejtély vizsgálata közben füstöt ereget, helyes irányba terelődnek a gondolatai. Ezt nevezik Sherlock Holmes-effektusnak.

Celentini mindezt nem tudta.

– Az ég szerelmére, főnök! Csak nem akar rágyújtani?! – mondta őszinte döbbenettel, amikor meglátta Maccarone mesterkedését.

– Miért ne? – kérdezte a felügyelő. – Mi kivetni való van abban?

– Eszébe ne jusson! – váltott könyörgőre a tizedes. – Ez a könyvet gyerekek is olvashatják, nem beszélve az egészséges élet híveiről. Gondoljon bele, mit mondanak rólunk, ha megtudják, hogy maga cigarettára gyújtott! Egyébként sem élünk már a középkorban, amikor az ilyesmi divatban volt. Különösen érvényes ez a Kolumbusz előtti időkre.

A felügyelő igazat adott a tizedesnek. A dohányzás valóban érzékeny téma. Ki tudja, talán egyszer még szponzorok is jelentkeznek, hogy támogatni kívánják a szerzőt, de mielőtt a kontraktus létrejönne, visszavonulnak, mert ő, Maccarone itt, a Szent Márk tér közepén cigarettára gyújtott.

– Bárcsak itt lenne az a mihaszna Brunetti! – dünnyögte. – Sokszor idegesít, de az kétségtelen, hogy vannak használható ötletei.

Már majdnem eltette a cigarettát, amikor mellé penderült egy alamuszi ábrázatú, tízévesforma kisgyerek.

– Elkérhetem a bagóját, rendőr bácsi? – kérdezte azzal a szemtelenséggel, amely a világon mindenütt leleplezi a sikeres vállalkozókat.

– Minek az neked, te lagúnabetyár? – förmedt rá a felügyelő.

– Tudom, mire gondol – somolygott fel rá a kölkök. – Maga nem gyűjthet rá, én viszont az olvasó szemében törvényen kívüli vagyok, ezért ez nekem meg sem kottyán. Már úgy értem: nem lesz karaktergyilkosság, vagy ilyesmi.

– Nahát, még ilyet! – háborgott a felügyelő. – Tűnj el innen, amíg szépen vagyok! Micsoda dolog ez: itt lófrálsz, az iskola meg üres?!

– Ma nincs tanítás. Meszelik az iskolát – mondta a gyerek.

– Várjunk csak! Én téged ismerlek! Te vagy annak a vaporetto kapitánynak a nevelt gyereke, a kis Alfredo!

– Személyesen! – bólított Alfredo. – És merő véletlenségből láttam azt az embert, akire a plafon rázuhant.

– A nevét is tudod? – lepődött meg a felügyelő.

– Azt ugyan nem, de mérget veszek rá – Alfredo meglobogtatott a felügyelő orra előtt egy zacskó galambtápot –, hogy bangaldesi volt. És volt egy cinkosa is, akit a rendőr bácsi még nálam is jobban ismer.

– Valóban? És ki az illető?

– A cigiért megmondom.

– Minek az neked?!

– Ne ijedjen meg, nem fogom elszívni. Csak gyűjtöm a dohány alapú tudatmódosító szereket. A Caporal még hiányzik.

– Tudod, hogy ez illegális?

– Micsoda?

– A tudatmódosító szerek halmozása.
– Ó, ez csak poén volt! A cigaretta azért kell, mert muszáj valamit kérnem, és magánk nincs más a keze ügyében. Elvégre a pisztolyát mégsem adhatja ide.

– Még csak az kéne! – mérgelődött a felügyelő. De nem tudott dönteni. Érezte, hogy ez a kölkök fontos információval szolgálhat, viszont füstölnivalót adni neki legalább akkora felelősség, mint egy dinamitrudat nyomni a kezébe. Ilyesmire egyáltalán nem volt precedens azokban a statisztikákban, amelyeket tanulmányozott, de ez a gyerek itt lebzsel a környéken, így akár láthatta is a palotából menekülőket.

– Rendben van, tessék, de gyorsan rejtse el! – mondta végül, és beletuszkolta Alfredo galambtápos zacskójába a cigarettásdobozt. – És most halljuk a részleteket!

Alfredo előbb biztonságba helyezte a szerzeményét, aztán a Canal Grande felé mutatott.

– Ott menekülnek, azon a gondolán!

A felügyelő a jelzett irányába fordult. Az erős napfényben csak homályosan látta a gondolát, amelyet egy Alfredohoz hasonló ívású fiú lökdösött, és bár a távolság miatt ezt nem lehetett száz százalékos biztonsággal kijelenteni, mintha tényleg egy bangladesi fickó utazott volna vele.

– Akármi legyenek, ha az ott nem... – dűnnyögte Celentini.

– Porcelino! A pokolfajzat a szomszédunkból! – rikoltott a felügyelő meglepetten. Most már végképp nem értette, mi ez az egész, ráadásul egy motorcsónak odasiklott a gondola oldalához, és a két utast felvéve teljes sebességgel elszáguldott.

– Csak tudnám, hová igyekeznek ilyen sietősen? – értetlenkedett a felügyelő.

– Valószínűleg a Povegliára – mondta Alfredo. – De ezt csak úgy mondom. Nem kérek semmit cserébe. Vegye a cég ajándékának.

*

Luigi Serafini hatalmas karcsapásokkal úszott a Canal Grandéban, de a velencei víznek van egy előnyös tulajdonsága: mindamellet, hogy olajzölden csillog, hűvös is, tehát elég egy hasast ugrani belé, hogy kijózanodjunk.

A kormányossal pontosan ez történt: megtett vagy egy medencehosszt, aztán lefékezett.

„De hát hova igyekszem?” – elmélkedett a nagy feltalálókat idéző módon. „A világból nem úszhatok ki, a Canal Grande pedig veszélyesebb az aknamezőnél.”

Ha valaki, hát ő aztán tudta, hogy ez mennyire igaz. A rengeteg csónak, hajó és gondola kész rémálom az ide tévedő számára, pláne, ha az ember hirtelen felindulásból veti magát a habokba.

Luigi Serafini tehát lefékezett, és elgondolkodott, hogy merre tovább. Észre is vett egy vaporettót, ami sebesen közeledett. Első ránézésre úgy tűnt, az ő ellopott vaporettója az, ám amikor közelebb ért, Luigi látta, hogy sokkal rozogább alkalmatosságról van szó. Jött, mint a veszedelem, a kormányos alig tudott előle félrehúzódní, és ezen annyira fölbosszantotta magát, hogy el is felejtette az iménti megrázkódtatást. Úgy érezte, nem hagyhatja szó nélkül ezt a pocsék szakmai teljesítményt. Amikor a vaporettó elhúzott mellette, gyakorlott mozdulattal megragadta a tatján azt a karikát, amelyen a kikötésre szolgáló kötelet átfűzik, és felkapaszkodott a fedélzetre.

„Kirázom a gatyájából a kormányost!” – fogadkozott, ám ekkor meglátta a bangladesi professzort, meg egy másik fickót. Mind a ketten kényszerzubbonyt viseltek.

– Mr. Bond! – kiáltott meglepetten. – Maga meg hogy kerül ide?! És miért visel kényszerzubbonyt?

– Ez egy hosszú történet – mondta a professzor, aztán riadtan elhallgatott.

– Ugye, valaki áll a hátam mögött? – kérdezte Serafini rosszat sejtve.

– Ahogy mondja – bólintott a professzor.

– Netán az a pasas, aki önöket megkötözte?

– Ahogy mondja – ismételte önmagát a professzor.

– És mit tart a kezében? – tapogatózott tovább Serafini.

Választ erre már nem kapott, mert valaki úgy vágta fejbe, hogy elsötétült előtte a világ.

Amikor magához tért, a vaporettó már maga mögött hagyta a Canal Grandét, ő pedig ott billegett a professzor és Tavotta között, ugyancsak kényszerzubbonyban. Már ez is felért egy meglepetéssel, ám előtte az elmeógyógyintézet igazgatója, dr. Paparazzini magasodott.

– A fenébe is doktor úr, miért kellett leütnie?! És főleg: miért kellett rám húznia ezt a kényszerzubbonyt? Én nem kalóz vagyok, hanem Razvan cimborája, Luigi Serafini!

– Tudom, hogy ki maga – bólintott a doktor. – És nem azért ütöttem le, mert nem csípem a buráját, hanem, hogy kezelni tudjam.

– Az ég szerelmére! Én nem vagyok elmebeteg! – kiabált Serafini, miközben szabadulni próbált a kényszerzubbonyból, de hiába erőlködött, a pertliket szakszerűen kötötték össze.

– Többé-kevésbé mindenki az – jelentette ki a doktor kedélyesen. – És mert maga önként, a saját akaratából mászott ide, tanúbizonyságát adta annak, hogy nem lehet normális. Mi ugyanis a Povegliára igyekszünk.

– A rémségek szigetére?! – meresztette szemét a kormányos. – Mi keresni valójuk azon a förtelmes vidéken?

– Rajtunk akarja bebizonyítani az elméletét, hogy ha az örülteket megrázkódtatásnak teszi ki, helyrezökken a gondolkodásuk – mondta a professzor.

– De hát ez baromság! – kiabált Serafini. – Az a sziget egy kísértettanya! Normális ember rá nem tenné a lábát!

– Pontosan erről beszélek – mondta a doktor, ám ekkor észrevette, hogy a vaporetto orra lassan elfordul a kijelölt iránytól, így gyorsan visszakapaszkodott a kormányos fülkéjébe.

– Mr. Bond! Csináljon valamit! – fordult a professzorhoz Serafini.

– Mit tehetek így, megkötözve? – sóhajtozott a bangladesi.

– Egy titkos ügynöknek erre is van receptje – mérgelődött a kormányos.

– Titkos ügynök?! – emelte föl a felét Tavotta.

– Viccből azt mondtam ennek az úrnak, hogy én vagyok James Bond, és ez rámragadt – magyarázkodott a professzor.

– Inkább azon kéne gondolkodnunk, hogyan szabadulhatunk ki ennek az örültnek a karmaiból – mérgelődött Tavotta.

– A maga hátán még az intézetben elrágtam a pertliket. Ha egy kicsit fészkelődik, könnyedén kiszabadul – mondta a professzor.

Tavotta mocoogni kezdett, és valóban: a zubonya ujjai láthatóan meglazultak.

– Most gyorsan oldjon el minket is! – biztatta a professzor.

A maffiózó tétovázott.

– Jobb ötletem van – mondta. – Megvárom, hogy a hajó kikössön, és hogy az orvos letessék elje magukat, aztán elhúzó a vaporettoóval.

– Ez a hála, amiért elrágtam a csomóját? – mérgelődött a professzor.

– Semmi közöm magukhoz – vont a vállát Tavotta. – Már így is rengeteg időt vesztegettem. Fontos küldetésben vagyok.

– Mi szintűgy – bólogatott a professzor. – Én például lemaradtam az előadásomról, ahol a galambürülékben rejlő hasznos összetevőket kívántam bemutatni.

– Várjunk csak! Ez mindent megmagyaráz! – meresztette ki a szemét Serafini. – A kínaiak nem is engem próbáltak megölni, hanem magát!

A professzor elfehéredett, ami az ő esetében azt jelentette, hogy a bőre bézs színűre változott.

– Nem sokkal ezelőtt a dózse palotában hatalmas robbanás történt. Lehet, hogy a fölfedezése volt útjában valakinek – mondta a kormányos.

– Én a szintetikus galambtápban látom a jövőt – kapott a szón Tavotta.

– Az egy baromság – jelentette ki a professzor.

– Mi kivetni valót talál benne? Olesó és tápláló, csak úgy halmozódik tőle a galambszar.

– Ez igaz, de abban, amit maga ajánl, szemernyi dínómit sincsen.

– Mi a franc azt a dínómit?

– Egy komponens, ami javítja az anyagcserét. Egyfajta természetes energiabomba a sportolóknak. Ettől focizhattak a dinoszauruszok.

– Uraim! – kapcsolódott be a vitába Serafini. – Ebben a helyzetben tökéletesen mindegy, miből képződik a galambszar. Meg kell szabadulnunk innen mielőbb.

– Sima ügy: leütöm a pacákat, és itthagynom magukat – zárta le a vitát Tavotta.

– Vezetett már vaporettót életében? – mosolygott Serafini.

– Nem lehet túl bonyolult – biggyesztette le a száját az amerikai.

– Azt maga csak hiszi! Vaporettót vezetni művészet. Több bennük a gomb, a kar meg a pöcök, mint az űrrakétákban. Ha csak egyet is rosszkor nyom meg, a motor leáll, a karburátor meg telítődik szmöttyivel, és akkor az isten se menti meg attól, hogy kisodródjon a nyílt tengerre.

Ez hatott, mert Tavotta elgondolkodott. Még csak az hiányzott, hogy kisodródjon a nyílt vizekre. Jön a parti őrség, és neki nincsenek papírjai. Kész lebukás lenne.

– Rendben van, a vaporettót magára bízom – mondta. – Leütöm a tagot, aztán megfordulunk, és irány Velence!

– Tudok jobbat is – titokzatoskodott Serafini. – Megvárjuk hogy a doktor kikössön, és kiszálljon felmérni a terepet. Ekkor mi is kiszállunk és kereket oldunk.

– Nem maga mondta, hogy ahova megyünk az egy sziget? Hogy a csudába lóghatnánk meg a vaporettó nélkül?! – mérgelődött az amerikai.

– Ne aggódjon, használni foguk a vaporettót is, de előbb átvizsgáljuk a sziget északi partját, hátha találunk ott egy ezüst színű, vízhatlan diplomatatáskát.

*

– Remélem, könnyen idetalált – fogadta Brunetti a szemlátomást izgatottan érkező Ritziát az elmeógyógyintézet bejárata előtt.

– Egyszerűbb volt, mint hittem. De ehhez az is kellett, hogy Francesca megmutassa a helyes irányt – mondta Ritzia.

– Az irány mindig lényeges – puffantott el egy közhelyet Brunetti. Látszott rajta, hogy máshol járnak a gondolatai. Úgy nézegette az intézet kapuját mintha nem akaródzott volna belépnie rajta.

– Valami nyomasztja, felügyelő úr? – kérdezte Ritzia aggodalmaskodva. Jó borászként kiválóan ismerte az emberi természetet, de főleg azt, hogy ha a férfiak nem isznak eleget, hajlamosak a bizonytalankodásra.

– A főnököm utasított, hogy nézzek szét odabent – mondta Brunetti –, de ez a hely nem való egy ilyen finom teremtésnek, mint maga.

– Nem is olyan régen még Zlatan Ibrahimovicsnak nézett – jegyezte meg Ritzia epésen, de a nyomozógyakornok ezt elengedte a füle mellett.

– Azt is mondhatnám, várjon meg itt, de tekintettel arra, milyen megrázkódtatások érték, és ebbe az én félreérthető összehasonlításom is beletartozik, nem várhatom el magától, hogy egyedül őgyelegjen ezen a nyomasztó környéken.

Igazat beszélt: az utca cseppet sem volt kellemes látvány a női szemek. A nap fénye sem furakodott be ide, nemhogy az érdeklődő tekintet, már ha a turisták érdeklődését annak lehet nevezni. Mintha az intézet baljós kisugárzása elátkozta volna az egész környéket.

– Elég jól ismerem ezt az intézményt – mondta Ritzia. – Legalábbis kívülről, mert bent még nem jártam. Apámat viszont itt kezelték, amíg el nem tűnt.

– Hallottam az esetről – komolyodott el a gyakornok. – Ez a sztori még ma is beszédtema a kollégák között. Viszont van egy jó hírem: a barátnőjét nemcsak, hogy nem rabolták el, hanem férjhez fog menni!

Ritzia majdnem hanyatt esett a meglepetéstől.

– Lucia?! Azt kötve hiszem! Amikor utoljára láttam, még az eget rugdalta abban a motorcsónakban, amiben elragadták.

– A hírt annak a motorcsónaknak a vezetőjétől hallottam, mert ő volt az a hulla, akit a Santelena jachtkikötőben találtak. Kiderült, hogy az információ téves, a fickó csupán elájult az izgalomtól, amikor megtudta, hogy Lucia igent mondott a hajóskapitánynak.

– Miféle kapitánynak?! Régebben volt egy fiúja Milánóban, de az még úszni sem tudott, ha órá gondol.

– Az ellopott vaporetto kapitánya kérte meg a kezét. Ebben az ügyben már huzamosabb ideje nyomozunk, mondhatni ezzel kezdődött itt a furcsaságok láncolata. Az ipse a kapitány utasítására kötötte el azt a motorcsónakot, amibe Lucia beszállt, és mert román emberről, vagyis romantikus figuráról van szó, az izgalomra úgy reagált, ahogy Jane Austen regényeinek szereplői, fogta magát és elájult.

– Maga olvasta Jane Austen regényeit?!

– Imádom őket. Megvan bennük minden finomság, ami egy férfi és egy nő kapcsolatában nélkülözhetetlen.

Riztia elgondolkodott. Végtelenül kedvesnek találta ezt az egészet, mármint, hogy egy román pasas egy váratlan lánykérés izgalmától elájulhat. Érzékeny nép lehetnek, tele költészettel, empátiával.

– Hol van most Lucia? – kérdezte.

Brunetti lehajtotta a fejét, mintha a cipője orrát nézegetné.

– Nos, inentől fordul rosszra a történet, mert a román pasas elmondása szerint a kapitányék a Povegliára mentek. Ez egy apró sziget Velencétől délre, és egyben a legborzalmasabb hely a világon. Nemrég olvastam erről egy összeállítást: Poveglia lett az első, egy írországi szellemkastély a második, és a szegedi boszorkánysziget a harmadik.

– Mitől lehet egy adriai sziget ennyire borzalmas? – tűnődött Riztia.

– Régebben az a hely pesties karantén volt, aztán elmeegógyintézet lett, ahol egy orvos embertelen kísérleteket végzett a pacingensein. Éjszakénként ma is hallani a brutálisan megkínzott és halálba taszított áldozatok sikoltásait. Nem csoda, hogy a Poveglia le van zárva a látogatók előtt. Senki nem bírna ki ott egy éjszakát.

– Ha így van, miért mentek oda Luciáék?

– Ezt most még nem tudom, de talán kideríthetjük, ha bemegyünk ebbe az épületbe. Velem tart? – méregette az intézet homlokzatát Brunetti.

– Semmi kedvem idekint ácsorogni – jelentette ki Lucia, mert bár az utca néptelen volt, mintha kíváncsi tekintetek figyelték volna az ablakokból.

Brunetti lenyomta a bejárat kilincsét, és mindkét kezével nekiveselkedve kinyitotta a kaput. A kenetlen sarokvas nyikorgása kísértetiesen szárnyalt végig a kihalt folyosón.

– Hahó! Van itt valaki? – kiáltotta.

Csak a visszhang válaszolt.

Végigmentek a folyosón, kinéztek a kertbe, majd visszatérve sorra benyitogattak a szobákba. Nyomát sem látták emberi tevékenységnek, és ez az igazgatói irodára is vonatkozott, mert ott sem tartózkodott senki.

Már csak az elkülönítő, közismertebb nevén a gumiszoba maradt, amikor Brunetti a földön meglátott két üres ampullát. Felvette az egyiket.

– Ezen a helyen nemrég benyugtatóztak valakit – állapította meg.

– Aqua destillata – emelte föl a másik fiolát Ritzia.

– Mutassa csak! – kapott oda Brunetti.

– Ez tényleg aqua destillata, vagyis desztillált víz! Mire következtetünk ebből?

– Szabad a gazda! – mondta Ritzia. Imponált neki ez a Sherlock Holmest idéző nyomozás ezzel a komoly fiatalemberrel.

– Mivel az egyik ampulla erős nyugtatót tartalmazott, a mási pedig desztillált vizet, valakinek hamis szert injekcióztak be – magyarázott a gyakornok.

– Mi szükség volt erre?

– A válasz egyértelmű: valaki azt a látszatot próbálta kelteni, hogy két személyt injekciózott be, és mindketten nyugtatót kaptak, pedig az egyiknek placebót adott.

– Micsoda rejtély!

– Valóban – bólintott Brunetti. – És az a gyanúm, hogy a szálak innét is a Povegliára vezetnek.

*

A koraesti fények aranyszínű ragyogást terítettek a nap közben kiábrándítóan zöld színű tengervízre, de ez a tükröződés teljesen megszűnt, mihelyst a motorcsónak megérkezett a Poveglia északi partjához.

– Ó, ez csodálatos! – áradozott Lucia látván a gazdagon burjánzó növényzetet. – Ki hitte volna, hogy Velence közelében ilyen édenkert rejtőzik!

– Azt azért nem árt tudni, hogy ez a hely súlyos titkot rejteget. Nem véletlenül tilos a látogatása. Mindjárt besötétedik, úgyhogy gyorsan vizsgáljuk át a környéket, és ha megvan a táska, sipirc vissza a városba! – mondta a kapitány, miközben a csónakot a rakparthoz kormányozta.

– Miért nem a csónakból vizsgálódunk? Semmi kedvem ezen a rozoga, omlatag építményen mászkálni – méltatlankodott Talisman, és bizony joggal, mert a szigeten körbefutó, nagyjából egy, másfél méter magas gáton erősen meglátszott az idő vasfoga.

– Már az is felér egy nyereménnyel, hogy idáig eljutottunk. Ha a parti őrség észreveszi, hogy itt szaglászunk, azonnal ránk küld egy járőrhajót – hűtötte le a kedélyeket a kapitány.

– Akkor nincs mit tenni – sóhajtott a bangladesi, és kimászott a partra.

Razvan és Porcelino fürgén követték, a kapitány pedig mintaférjeket idéző módon odanyújtotta a kezét Luciának, aki mosolyogva fogadta a segítséget.

– Köszönöm, nagyon figyelmes – mondta kacéran.

– Szívesen máskor is – dörögte a kapitány, majd hogy az udvarias gesztus még jobban kidomborodjon, Luciát egy kicsit meg is emelte a derekánál fogva.

Ám ekkor a kissé távolabb merészkedő Porcelino izgatottan felkiáltott:

– Nézzenek oda! Már jön is a parti őrség!

A horizonton egy csónaknál nagyobbknak sejlő vízi jármű közeledett, és egyenesen feléjük tartott.

– A francba! – sziszegte a kapitány. – Ezek tényleg ők! Biztosan álruhát használnak.

– Nem áljárművet akart mondani? – akadékoskodott a bangladesi. – Csak azért, mert a hajó bangladesi viszonylatban is ócska teknőnek tűnik.

– Mi, románok képesek vagyunk megmondani, hogy a tőlünk másfél kilométerre legelésző birkának mi nyilvántartási száma, de ez a hajó túl messze van – mondta Razvan.

– Mi, bangladesiek pedig a Gangesz deltájától ellátunk egészen a Himalája csúcsáig – vágott vissza Talisman. – Persze csak tiszta, napos időben.

– Pofa be! – intette őket rendre a kapitány. – Húzódjunk a borok mögé! Ha szerencsénk van, tesznek egy kört és visszafordulnak.

– És a csónakkal mi lesz? – kérdezte Porcelino. – Azt nem fogják észrevenni?

– Szórjuk tele ágakkal, meg hulladékkal. Úgy fog tűnni, mintha évek óta itt lebegne – ajánlotta a Razvan, és ez jó ötletnek tűnt.

Az évtizedek óta ellenőrizetlenül burjánzó, őserdőszerű növények között rengeteg letört ág akadt, így a csónakot könnyedén sikerült álcázniuk. Még Lucia is kivette a részét a munkából, bár ő csak egy menyasszonyi csokorra való füvet és vadvirágot dobott rá a járműre, de az is több a semminél.

A társaság ezután bebújt a bokrok közé, és onnét figyelte a közeledő hajót, amiről hamar kiderült, hogy csak egy ócska, lestrapált vaporetto. Nem tudták megállapítani, ki vezette, de ennél sokkal fontosabb volt, hogy a szigethez érve egy éles jobbkanyarral elhúzott mellette. Semmilyen figyelmet nem szentelt a part mellett billegő, galyakkal és gyomnövényekkel telehintett motorcsónakra.

– Teljesen fölösleges volt ez a pánik – jegyezte meg Talisman epésen. – Mi, bangladesi őslénybiológusok...

Nem fejezte be, mert ahogy a többiek, ő is lecövekelt a döbbenettől: a vaporetto hullámai megragadták és elsodorták a parttól a csónakot!

– Kapitány úr! Azonnal ússzon utána! – rendelkezett Lucia.

– Szó sem lehet róla! – rázta a fejét a kapitány.

– Igaza van a nejednek: a kapitány soha nem hagyja el a süllyedő hajóját! – csatlakozott Luciához Razvan.

– Ez nem hajó, nem az enyém és nem is süllyed! – sorolta a kifogásait a kapitány.

– Viszont maga itt az egyetlen szakember – fordult oda hozzá Lucia. – Vesse hát bele magát azokba az átkozott habokba, és hozza vissza a csónakot, amíg szépen kérem!

– Nem vetem! – így a kapitány.

– Miért?!

– Mert nem tudok úszni!!

– Ez hallatlan! – rogyott le a part köveire Talisman. – Vaporetot vezet és nem tud úszni!

– A pilóták sem tudnak repülni – érvelt a kapitány.

– Mondjuk, ez jogos – bólintott az adjunktus. – De ők kapnak ejtőernyőt...

– Hagyjuk ezt! – vágta el a vita fonalát Razvan. – A csónak már úgylis túl messzire sodródott. Rendesen ki kellett volna kötni, de sajnos ezt elmulasztottuk.

– Azt hittem, te kikötötted! – fordult oda hozzá a kapitány.

– Én meg azt, hogy te kötötted ki!

– Uraim, úgy érzem, eljött az a pillanat, amikor fel kell hívnunk valakit! – jelentette ki Lucia.

– Értsem úgy, hogy magának megvan mobilja? – érdeklődött Talisman.

– Sajnos a táskámmal együtt a csónakban maradt.

– Az enyém is, csak táska nélkül, az ülésen – mondta Razvan.

– Az enyém meg a gondolában a pad alatt – mondta Porcelino.

– És a magáé? – fordult a kapitányhoz a bangladesi.

– Volt, de elveszett – vakargatta a tarkóját a kapitány.

– Esetleg gyűjthatnánk jelzőtüzet – mondta Lucia tanúbizonytságot téve arról, hogy rengeteg hajótöréses filmet látott.

– Hiába tennénk, éjjel ide a rendőrök sem teszik be a lábukat – legyintett a kapitány, és leült a rakpartra. – Minden jel szerint itt kel töltenünk az éjszakát, és már annyira besötétedett, hogy a táska sem lesz meg. Nem beszélve arról, hogy Ibrahimovics csónakjában ott vannak az ellenünk szóló bizonyítékok. Márpedig, ha ez a démon megneszeli, hogy mi loptuk el a Zlatant, ízekre szed bennünket.

– Én arra szavazok, hogy keljünk át az erdőn, hátha beljebb találunk valamilyen berendezést, amivel üzenhetünk a szárazföldre – mondta Lucia.

– Kiváló ötlet, én is erre szavazok – mondta Talisman.

– Én pedig arra, hogy maradjunk itt, ahol vagyunk – ellenkezett a kapitány.

– Nézd Giancarlo! – fordult oda hozzá Razvan. – Mindjárt vaksötét lesz, és ilyenkor ugye, feltámad a szél. Mi, férfiak ezt még elviselnénk, de itt van ez a nő, meg a Serafini kölyök is. Muszáj lesz valamilyen védett helyet találnunk, ahová behúzódhatunk.

– Itt nincs védett hely! Ez a Poveglia! – mondta a kapitány lemondóan.

– Ugyan drágám! – húzódott oda hozzá Lucia. – Bármilyen mesék is keringenek róla, ez a pirinyó sziget nem lehet annyira borzasztó, hogy ne bírnánk ki rajta egy plátói nászéjszakát.

– Nem is az a baj vele, hogy plátói – szólalt meg váratlanul Porcelinó. –
Hanem, hogy itt lakik az ördög.